

GATEAVISA

Nr. 4 - 76

3 Kr

YIPPIE! ~76 Festivaler Soperne kommer!
Dagbok fra en husokkupasjon Perleporten
Kjartan Slettemark Tor Åge Bringsværd

Kjøp denne avisa i originalt papirformat i nettbutikken vår.

WWW.GATEAVISA.NO

Pilestredet 34 i Oslo ble okkupert i august 1975. En dag i juli kom 60 politifolk og kasta bastant ut de ca. 30 som befant seg i huset, etter lengre tids fram- og tilbake-justis og appeller fra okkupantene. Dermed døde "Pilestredet-kommunen". Rivingen startet samme dag.

Noen dager etter ble Schöningsgate 32 okkupert av endel av de husløse fra Pilestredet. Det er det samme huset som ble kjent som Oslos første politiske husokkupasjon på vårparten i fjor. Da ble okkupantene nokså raskt kastet ut – den gangen har folka holdt stand i to måneder foreløpig.

Mao er død, og statsbyråkrater fra Franz Josef Strauss til Odvar Nordli beklager tapet av en framtreddende kollega.

AKP/Vennskapssambandet Norge-Kina arrangerte fakkeltog i Oslo. I annonsen ble folk formantet til å "kle seg pent". Med andre ord: ingen adgang for kinesere i blå arbeidsuniformer om noen skulle ha dukket opp?

På Maos vegne beklager vi at han ikke fikk oppfylt dette ønsket, uttrykt til forfattervennen Edgar Snow: "Min drøm er at opplysningen er kommet så langt når jeg er død at persondyrkingen går i graven med meg."

En større artikkel om Kina kommer i Gateavisa i '77 – foreløpig nøyer vi oss med å gjenta en GAMMEL VITS:

JIMMY CARTER- JUST LIKE A ROLLIN' \$TONE

Når opplevde man sist en amerikansk presidentkandidat med skikkelig ungdomsappell? Vel – tenk på George McGovern pasjonerte horde av flittige arbeidsmaur som i 1972 kastet revolusjonsutopiene, chillumene og Rolling Stone fra seg for å stoppe krigen og bringe "Justice and decency back to America" –? Og Eugene McCarthy, som i år stiller uavhengig (med en viss suksess) hadde vel det samme imaget i Chicago '68? For ikke å snakke om amfetaminspiseren J.F. Kennedy, den kjekke millionærsonnen som fikk de pene liberale hendene sine tilgriset i Grisebukta på Cuba. Men alle disse beholdt likevel en middelaldrende professoral stil som den rock-orienterte middelklasseungdommen kunne SE OPP TIL og tenke: Gee, slik skal også JEG bli når jeg blir voksen!

BUT JIMMY CARTER WAS SMARTER!

I år har vi en "demokratisk" presidentkandidat som virkelig har forstått at det ligger stemmer i ungdommen, at Levis er in og Coca Cola "the way it is". Men den tidligere peanottfarmerens søregenhet i forhold til de siste republikanske presidentene ligger ikke bare i at han står på god fot med ledelsen for Coca Cola Company, i stedet for Pepsi (som Nixon hadde). Denne søndagsskoleoppportunisten som smiler like "naturlig" til George Wallace som til ungdomsopprøret – sjølsagt i den hellige hensikt å skaffe seg unge velgere. Hvorvidt den "moderate" Carters vennskap med Bob Dylan og Greg Allman, den neddopa lederen for "The deep south's" eminente countryrockgruppe Allman Brothers, er orntli genuint eller ikke, det veit vi for lite om. I alle fall har Carter gjort det til en vane å sitere Dylans tekster i de merkeligste sammenhenger. I den talen han holdt da han aksepterte nominasjonen som presidentkandidat for demokratene i juli sa han bl.a.: "We have an American that, in Bob Dylans phrase, is busy being born, not busy dying." Han regner også Dylan som "en kilde til min forståelse for hva som er rett og hva som er galt i det amerikanske samfunn". Men ifølge Rolling Stone (9. sept.) har Dylan ikke tenkt å kaste seg med på "the peanut show".

Enda merkeligere er Carters forhold til Allman Brothers og deres manager Phil Wal-

den, president for Capricorn Records. Til tross for at denne sørstatsgruppa har sterke folkelige elementer i musikken sin, blei mange "seriøse politikere" i kretsen rundt Carter svært bekymret da det ble klart at Walden ikke bare var en av Carters viktigste pengeinnsamlere, men også PR-konsulent for kampanjen, og at dermed Allman Brothers satt på kroken. Greg Allman hadde da virkelig vært til behandling for heroinmisbruk! Men da Carter blei konfrontert med disse fakta etter en Allman-konsert til inntekt for kampanjen hans i fjor, svarte han rolig: "Disse folka har lenge vært mine venner, og hvis noen ikke liker livsstilen deres, kan de bare la være å stemme på meg"...

Kokain-salg

Dette sier en mann som vil fryse fast Pentagonbudsjettet på det nåværende nivået, som tar "kalde krigere" inn i sin utenrikspolitiske stab og som oppå alt er PREDIKANT. Men alt tyder på at fyren har uvanlig dyktige PR-agenter i ryggen. Hva disse supportere sier til ryktene i amerikansk undergrunnspress (bl.a. Yipster Times) om at Carters Californiakampanje i stor grad blei finansiert av Kokainsalget til Allmans Road Manager John Herring, er foreløpig uvisst. Yippiene benyttet disse opplysningene i diverse teater-demonstrasjoner mot Carter ("Coke addicts for Carter"). Spøkefugler har også foreslått Greg Allman som leder av Carters Food and Drug Department!

Carters forhold til det veletablerte og borgerlig-radikale Rolling Stone Magazine (opplag 500 000) er også oppsiktsvekkende. Bladets politiske sjefsskribent, Hunter S. Thompson (kjent som en av opphavsfolka til "New Journalism", retningen som bl.a. legger stor vekt på langvarig personlig opplevelse av det stoffet som skal behandles) skal visstnok ha kjent Carter i to år allerede. Det psykodeliske journalistvidunderet Thompson har kommet fram til at Carter, på tross av utenrikspolitisk tradisjonisme, er USAs ærligste politiker! Men ifølge en 20-siders spesialreportasje om Carter i Newsweek har ikke Jimmy alltid vært like glad for å møte den energiske Thompson.

Jefferson Starship støtter ingen i år, i mangel av en kandidat som har en "global, universell profil". Velvel, Carter & Co lurar ikke oss, vi sier som yippiene: NOBODY for President!

A.B. Desperado

Jimmy Carter med kokain-misbruker & rockidol Gregg Allman: "Om folk ikke liker livsstilen deres, kan de la være å stemme på meg."

Jimmy Carter koketterer også med sørstatsrasister. Her ser vi ham sammen med partifelle George Wallace.

Gateavisa hver måned fra nyttår - med din hjelp!

Etter å ha kommet ut høyst uregelmessig fra starten av, vil Gateavisa fra nyttår gå over til å bli månedsavis.

Samtidig blir avisa også å få i Narvesen. Nytt nummer vil være i salg ved hvert månedskifte, med unntak av juli/august.

Dette betyr en enorm økning i innsatsen av arbeid og penger. Men vi mener det er behov for en uavhengig, udogmatisk sosialistisk må-

Gateavisa startet som en 4-siders stensilfille sommeren 1970. Avisa hadde sterke forbindelseslinjer med "Slottsparken-miljøet", som i de tider var et av de få steder med grobunn for anti-autoritære og motkulturelle ideer.

Senere har både Gateavisa og de strømningene avisa har stått for, utviklet seg kraftig. Innen kvinne- og miljø-bevegelsen, i det "progressive kulturliv" og på den politiske venstrefløy har antiautoritære ideer vunnet fram. De luftigste anarkistiske drømmene har veket plass for mer gjennomtenkt

og praktisk virksomhet. Man har oppdaget at marxisme ikke bare er sentralisme og persondyrking.

Det "udogmatisk venstre" er langt ifra noen enhetlig bevegelse. Men enten man er opptatt av arbeideråd, kollektiver, alternativ-kultur, sjologanisering eller bevisgjøringsgrupper, bør konsekvensen bli en avvisning av både sosialdemokratisk og stalinistisk byråkrati som lederskap.

Med begrensede ressurser har Gateavisa prøvd å spre informasjon om både teoretiske og praktiske sider av dis-

nedsavis i Norge. Vi tror også at både opplaget, som i dag er 5000, og kvaliteten kan økes.

Men om dette ikke skal ende med knall og fall, trenger vi en aktiv støtte fra avisas venner. Det er behov for flere abonnenter, flere som skriver i avisa, og flere som gjør praktisk arbeid.

På denne siden presenterer vi planene nærmere, og forteller hva DU kan gjøre for å styrke DIN gateavis.

se strømningene. Vår målsetting er fortsatt å være et uavhengig forum for et vidt spektrum av radikal og revolusjonær virksomhet. Samtidig vil vi prøve å holde gravalvoret og venstrepietismen i sjakk.

Skal vi klare å oppfylle disse målsettingene på en ikke helt skandaløst dårlig måte, må Gateavisa komme ut regelmessig og være tilgjengelig over hele landet.

Månedsavis betyr at vi både kan ta opp flere emner, og at vi kan behandle dem grundigere. Vi vil satse på en god del temanumre, og blant de emnene vi arbeider med er: psykiatri, seksualitet, "kunst, politikk & frigjøring", rusmidler og alternativ teknologi.

Av nyhetsstoff vil vi som for legge vekt på utenomparlamentariske aksjoner. Dessuten vil vi satse mer på stoff fra utlandet. Ikke minst i Sør-Europa skjer det spennende ting innen politikk og kultur på venstresida.

Av teoretisk stoff planleggs bl.a. en serie om bisarre, men interessante sosialistiske retninger som særlig har blomstret blant kunstnere: dadaisme, surrealisme, situasjonisme etc.

Ellers satser vi på bedre film-dekning, både omtaler av nye filmer og større artikler om regissører og retninger innen filmen.

Musikk i Gateavisa har hittil vesentlig betydning rock. Vi vil i 77 også fordype oss i andre musikkformer, som jazz og elektronisk musikk.

Skjønnlitterært stoff har i de siste par årene vært prioritert ned til fordel for "dagsaktuelle" emner. Vi innleder en ny kurs med utdraget fra Tor Age Bringsværd's roman i dette nummer, og håper på flere litterære bidrag av både nasjonal og utenlandsk opprinnelse.

Ellers kan vi love minst en side undergrunnstegneserier i hvert nummer. Derimot ingen reportasjer fra Bjerke Travbane eller kronprinsparets ferieturer!

Abonner!

Med abonnement er du sikret å få nye numre straks de utkommer. Mange abonnenter betyr viktig støtte til avisas økonomi.

Abonnement for ett år (ut 1977) koster 30 kroner. (Skulle vi mot formodning ikke utgi minst 10 numre i '77, blir abonnementet tilsvarende forlenget.)

Dessuten får NYE ABONNENTER tilsendt GRATIS enten:

4 gamle numre av Gateavisa, 1/73, 1/75, 4&75 og 2/76.
Hva innholdet er kan du lese på side 22 i dette nr.
ELLER
"Politikkens Irrasjonalitet" av Mau-

rice Brinton. Nærmere omtale av boka på baksida i bladet.

SEND 30 kr. til Gateavisa, Hjelmsgate 3, Oslo 3.

Postgirokonto 2 23 03 32. Bruk postgiroinnbetalingskortet som (trolig) er lagt inn i avisa, eller betal på annen måte: postgiro, postanvisning, sjekk etc. Husk å oppgi hvilket av gratistilbudene du vil ha.

VERV ABONNENTER:

Mange trenger et mildt spark i baken for å gjøre noe så fornuftig som å abonnere på Gateavisa. Spre informasjon, fortell slekt & venner at veien til lykken går gjennom et abonnement!!

Bli medarbeider!

Gateavisa har aldri hatt lønnete medarbeidere. I dag er vi ca. 8 som jobber i redaksjonen, vesentlig på kveldstid og i helgene.

Når vi vil gi ut bladet hver måned må vi bli flere. Det trengs folk som kan ta del i praktisk arbeid og skrive artikler - gjerne begge deler.

DET PRAKTISKE ARBEIDET omfatter bl.a.

- Redigering og planlegging av numrene, lay-out, maskinskriving, foto- og mørkeromsarbeid, utsending av pakker til selgere, korrespondanse, regnskaper o.l.

Om du har sympati for det Gateavisa står for og er villig til å jobbe en del, er du velkommen... Send et brev med noen ord, og du vil høre fra oss.

Det er ingen betingelse å være ekspert på noen av feltene vi nevnte ovenfor. De fleste har startet i Gateavisa som ufaglærte eller i beste fall halvskolerte! (Det er håp for deg også...)

Når det gjelder å SKRIVE i avisa, har det stort sett vært gjort av folk som også tar del i det praktiske arbeidet.

Men med månedlig utgivelse vil vi trenge en god del medarbeidere som kan levere stoff innen alle områder fra utenrikspolitikk til film og musikk.

Vi retter hermed en utfordring til både profesjonelle skribenter og amatører: bli gateavismedarbeidere! Du får ingen betaling, men til gjengjeld får du

Forts. s. 5

Kjøp støtteandeler!

Det har aldri vært investert kapital i Gateavisa. Fra starten i 1970 har avisa overlevd fra hånd til munn, med redaksjonen på evig jakt etter penger for å finansiere neste nummer.

Med månedsavis vil det hope seg opp gjeld fordi det tar lang tid å få inn oppgjør for salg. Dessuten må det kjøpes en god del teknisk utstyr.

ALLE SYMPATISØRER AV AVISA OPPFORDRES DERFOR TIL Å KJØPE STØTTEANDELER Å 100 kr.

Sarons Dal, Libertas og AKP(m-l) samler inn millioner fra sine trofaste skarer. Skal vi kunne bekjempe disse kreftene effektivt, må folk være villige til å ofre litt av konsumet sitt.

Om et par hundre lesere av Gateavisas lesere lapper buksa istedenfor å kjøpe ny, hopper over en fyllefest eller lar være å kjøpe den allikevel ikke særlig gode trippel-LP'en til The Perverted Noisemakers, vil avisas økonomi være dramatisk forbedret!!

FOR HVER ANDEL Å 100 kr. FÅR DU TILSENDT DENNE PAKKEN MED SJELDENHETER OG KU-

RIOSÅ FRA NORSK MOTKULTURS HISTORIE:

- Fotografisk opptrykk av Den Første Gateavisa: Nr. 1, juli 1970.

- Disse numre av Gateavisa: 1/73, 5/73, 1/75, 4/75.

- Nr. 4 og nr. 5 av "Feite Freddy og vennene hans", det norske undergrunnstegneseriebladet utgitt av Futurum Forlag.

- Nr. 3 av FRIDIKT, et hefte med poesi skrevet av Gateavis-lesere (1974)

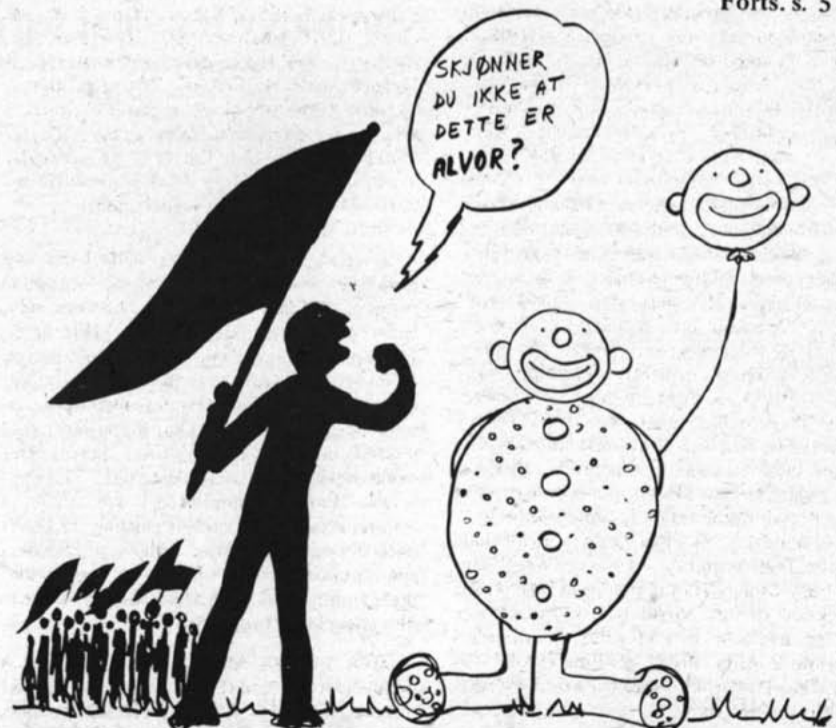
- "Fetter Pran": Tegneserieblad av Terje Nordberg, et av de beste norske heftene med alternative tegneserier.

- Nr. 1 av TROLLSKRIFT, motkulturelt litteraturtidsskrift (1976).

Prisen på dette vil ved vanlig salg være 32 kroner.

På postgiroblanketter som (sannsynligvis) er lagt inn i dette nummeret er det en egen rubrikk der innbetaling for støtteandeler kan avmerkes.

Beløpet kan også sendes på annen måte, - bankgiro, sjekk etc.

Representant for Gateavisa til høyre på tegningen... eller var det til venstre??

Soperne kommer!

4 - 7% av folket er totalt homofile. 9 - 18% er bifile med overveiende homofil legning. Med andre ord: hvert femte menneske du møter er homse. Stopp og tenk: klassen din, samlebåndet ditt, kaserna, cellekorridoren, kantina - hvor mange vedkjenner seg sin homofili? Resultatet du kommer til vil sannsynligvis avspeile hvor jævli situasjonen er for de homofile. Av redsel for å bli utstøtt fra vennekretsen, miste jobben, bli sparket ut fra hybelen, skjuler de aller fleste homsene sin legning. Bare 1 prosent av de homofile er organisert.

GLOSSAR:

Homse: et uttrykk som mange homofile gjerne bruker om seg selv. Uttrykket tilsvarer det danske "bøsse" og det engelske "gay" og mange går inn for å innføre dette uttrykket istedenfor de mer veletablerte benevnelsene.

På vårparten ble det dannet en ny kamporganisasjon for homofile, stort sett av utbrytere fra det godt etablerte Norske Forbund av 1948 (DNF-48). Før bruddet hadde det vært en lang og hard kamp innen DNF. Utbryterne hadde reagert på forbundets autoritære og hierarkiske oppbygning. Et annet stridsspørsmål var selve holdningen til homofili. DNF-48 har definert homofili som en verdifull livsform. Utbryterne betrakter ikke homofili som en livsform i seg selv, men ønsker å sette forskjellige livsformer, f.eks. kjernefamilien, under åpen debatt.

I slutten av mai ble så Arbeidsgrupper for homofil frigjøring (AHF) dannet. AHF er bygd opp med en flat organisering, hvor arbeidet i smågrupper står sentralt. Den daglige driften blir ledet av et arbeidsutvalg. Lederen der heter Egil Olav Akselsen, og vi huket tak i ham.

-Det er bare noen få år siden manlig homoseksualitet ble lovlig i Norge. (Kvinnelig homoseksualitet har vært tillatt noe lenger.) Men det er en illusjon å tro at undertrykkelsen av de homofile har opphørt av den grunn. Det

at homofili eksisterer, blir fortiet gjennom oppdragelsen. Skolen gir ingen informasjon. Kirken fordømmer homoseksualitet som synd. Hvis emnet i det hele tatt blir tatt opp, betraktes det som et brudd på samfunnets mest grunnleggende normer for livsførsel. De lesbiske blir dobbelt undertrykt - som kvinner og som homofile. Sopervitser skaper alltid munterhet. I det hele tatt er homofile "lovlig vilt".

Dessuten: Vi lever i et kapitalistisk samfunn. Et system som utnytter undertrykkelsen av homofile og forsterker den. Homofile utnyttes som forbrukergruppe i ghettomiljøer, og seksualiteten blir presset inn i en vareform, f.eks. gjennom porno-industrien.

-Og derfor har dere tatt et sosialistisk grunnsyn?

-Nei. Dette ble tatt opp som forslag - men det ble nedstemt. En av grunnene til mangelen på sosialistisk entusiasme er nok den behandlingen de "sosialistiske landa" gir sine homofile. I Øst-Europa "behandles" man

med medikamenter og blir lagt inn på psykiatriske sykehus. På Cuba er det konsentrasjonsleirer. I Kina "omskoleres" man med hardt arbeid. I Albania eksisterer det ikke homofile ifølge opplysninger fra partiledelsen (den "endelige løsning" ??).

-Hvordan drive homofil frigjøringskamp?

-Vi vil drive både med utadrettet og innadventt arbeid. Arbeidet i bevisstgjøringsgrupper er vesentlig. Vi vil søke årsakene til undertrykkelsen, og de formene den kan ha. Dermed driver vi også utadrettet virksomhet: Vi vil vise solidaritet med homofile uansett hvor de måtte befinne seg, og vi vil organisere støttearbeid der hvor homofile blir utsatt for overgrep, usaklige oppsigelser, politivold osv.

Som et ledd i kampen vil vi også leve åpent som homofile og informere om undertrykkelsen av homofile og den kampen vi fører. Vi vil imøtegå ethvert angrep på retten til å leve som homofil, sier Egil Olav Akselsen.

KJW

Proletarer i alle u-land - steriliser dere!

Under betegnelsen "fødselshjelp" og som et ledd i USA's u-hjelp, blir puljer av leger fra latinamerikanske land årlig sendt på kurs til universitetet i Washington. Der lærer de: steriliseringsteknikk.

En lang rekke studenter og sykehusarbeidere i Washington har protestert på dette. Bak protestene kan de legge gode dokumentasjoner for hvordan USA bruker "hjelp" programmet til å sikre seg bedre kontroll over befolkningsøkningen i u-land. Det blir naturligvis gjort uten at noen legger brett på det egentlige problemet til u-landene - nemlig den helt åpenbare økonomiske utbyttingen som USA står bak og som gjør at befolkningen ikke kan fø barna sine. Videre protesterer man på at den steriliseringsmetoden som blir brukt, er den enkleste, men på ingen måte den minst risikable.

Det er leger fra USA-vennlige land i Latin-Amerika som får nytte godt av denne "hjelpen". På grunn av amerikansk lovgivning får ikke elevene prøve seg i praksis før de er hjemme i sine egne land. Det fører til at dødeligheten blir nokså høy blant pasientene. For å bedre på dette er man nå på jakt etter et egnet land som kan stille sine kvinner til disposisjon for trening. Costa Rica er på tale som treningsland.

Sjefen for den gynekologiske avdelingen ved universitetet i Washington, James Warren, har uttalt at han for sin del liker hjelpeprogrammet, og at han er overbevist om at de latinamerikanske kvinnene som er operert, virkelig ønsket å bli sterilisert. Warren forstår riktignok ikke spansk, men som han sa, "dere skulle se hvordan damene smiler når jeg kommer på visitt til dem."

En av elevene i hjelpeprogrammet, en lege fra Bolivia, har rapportert at han har sterilisert opptil 80 kvinner i uka uten at de har visst om det.

En annen side av historien er at enkelte land, særlig Brasil, har hatt problemer med å forklare at USA betaler alle utgifter i forbindelse med kurset for sine elever, og at hver enkelt elev

får komplett operasjonsutstyr som gave ved avslutningen av kurset.

De som protesterer på denne form for u-hjelp skulle ha ganske god dekning for sine protester. Bl.a. kan de legge fram tall som forteller at mens verdensprogrammet for fødselskontroll utgjorde 5 millioner dollar i 1962, var beløpet steget til 225 mill. dollar i 1971 - hvorav den amerikanske hjelpeorganisasjonen bidro med over halvparten.

(LNS/GA)

Butikktyv forsvarer seg

Kan det leveres et holdbart moralsk og juridisk forsvar for butikktyveri? Det er forsøkt - i Frankrike.

Ei jente som ble tatt for å ha stjålet varer for omkring 100 kroner i et fransk supermarked forlangte å føre saken sin selv for retten. I forsvaret satt hun butikktyveriet opp mot den daglige svindel i stor målestokk som forretningene driver.

Forsvaret hadde flere vitner, deriblant en representant for fangenes interesseorganisasjon, og en fra en aktiv miljøverngruppe i Frankrike. Vitnene skildret hvor forsvarsløse folk er når de skal gå og handle i supermarkedene og hele tiden bli utsatt for suggererende reklame. En del firmaer som beviselig driver med svindel i varene - varer som er for gamle eller overskrider bestemmelsene for giftstoffer i maten - ble ramset opp. Et av forsvarspunktene var også å påvise hvordan forretningene holder markedet "sunt" ved å dumpe tonnevis av matvarer hver eneste høst for at ikke prisene skal synke for mye. Dette, sa vitnene, er

den virkelige forbrytelsen i en verden som sulter.

Den anklagede selv holdt en forsvartale hvor hun leste opp et lengre dokument med detaljerte anklager mot supermarkedene:

-Kvalitet teller ikke lenger. Kunstige farger og stoffer som man antar framkaller kreft eller andre sykdommer, er fullt lovlig. Varer med dato-stempler som er gått ut for lenge siden ligger på hyllene så lenge noen ikke ser etter hvor gamle de er. Et bestemt, navngitt supermarked solgte kyllinger som skulle ha vært skiftet ut for lenge siden ifølge datostemplet. Forretningen har ingen skrupler med å selge varer som kan være råtne eller giftige, og ingen ville drømme om å straffe dem for det. Butikksejeren ville i verste fall blitt bedt om å skifte ut varene i all stillhet. Men hvis noen stjeler en av disse kyllingene, får hun eller han to måneder i fengsel....

På dette tidspunkt i opplesningen ropte dommerne stopp...

Dom: To uker eller 200 kroner i bot. Saken er anket....

(Peace News)

Story of the Hurricane

Mordsaken mot Rubin "Hurricane" Carter og John Artis vil bli gjenopptatt i New Jersey den 5. oktober. Justismordet (?) på de to negrene ble gjort verdenskjent gjennom "The Story Of The Hurricane" på Bob Dylans siste LP "Desire".

I 1966 ble de to anklaget for tre-dobbeltd mord i et vertshus i Paterson. Året etter fant en jury uten fargede medlemmer dem skyldige, og de ble begge dømt til livsvarig fengsel.

De to eneste vitnene til drapene innrømmet i 1974 at de hadde gitt falsk forklaring mot Carter og Artis, i bytte mot at anklager mot dem selv ble frafalt. Etter lange rettsforhandlinger, hvor den opprinnelige juryen først nektet saken gjenopptatt, endte det til slutt i statens høyesterett. Så nå blir det ny rettssak mot de to.

LNS

B-1-bomben mot den 3. verden

Motstanden mot den djevelske B-1-bomben er i ferd med å intensiveres. I slutten av juni leverte en delegasjon av amerikanske tillitsmenn og ledere innen arbeidslivet, religiøse og vitenskapelige organisasjoner over 21 000 signerte petisjoner til president Ford angående dette Frankenstein-våpenet som Pentagon har bestilt for å erstatte det "umoderne" B-52.

Prosjektet har møtt motstand til og med i Senatet. I mai vedtok senatet å stoppe produksjonen til etter presidentvalget, og representantenes hus har seinere strødd sand på denne beslutninga. Kongressens kritikk går særlig på omkostningene - som over en 30-årsperiode ventes å stige opp til den atmosfæriske summen av 92 milliarder dollars!

En kristen vitenskapsmann sier det slik: -Pengene som går med til å produsere ett eneste B-1 ville gjøre de store innsjøene (ved grensen til Canada) helt reine, og omkostningene for den totale planen ville gi 6 millioner mennesker nødvendig husly. Vi må bruke pengene våre til å hjelpe folk, ikke til å drepe dem, sier vitenskapsmannen som heter Don Luce.

Petisjonene konkluderer med at B-1 vil ødelegge livsviktige ressurser, konsumere hav av drivstoff og true med å ødelegge atmosfærens oson-lag som beskytter oss mot farlig stråling fra sola. Dessuten, framholdt Luce, er B-1 ubrukelig til forsvarsmål. Den vil

GA hver måned.

Forts. fra s. 3

kanskje anledning til å skrive ting som resten av norsk presse ikke vil røre med ildtang...

Vi vet dere er der: forfattere som er lei av å bare skrive romaner som ingen har råd til å kjøpe... journalister som gjerne ville rette avgjørende søkelys mot stat og kapital, men bare blir sendt på Lions Club-basarer og kommunestyremøter, " amatører " med solide kunnskaper på spesialfelter, men ingen steder å skrive...

Vi trenger også lokalmedarbeidere som kan dekke det som skjer rundt i landet (og gjerne i utlandet!). I de større byene vil kanskje flere aktive kunne danne lokalredaksjoner som både tar seg av stoff til avisa og PR for "saka"

Salg i Narvesen:

Som motkulturblader flest har Gateavisa hittil ikke vært å få i Narvesen. Vi har lagt vekt på å bygge opp et eget, uavhengig selgernet. Dermed har vi unngått at Narvesen har sittet igjen med halve inntekten av salget, og kontakten med kjøperne er blitt bedre.

Nylig vedtok redaksjonen å svikte dette standpunktet totalt. Fra nyttår regner vi med at Gateavisa blir å få i Narvesens kiosker.

Hvorfor?

Ved overgang til månedsavis regner vi med at det blir vanskeligere å ha en tilfredsstillende omsetning bare ved egne selgere. Endel selgere somler allerede forferdelig med oppjøret, og verre vil det bli når avisa kommer ut hver måned... I Oslo har redaksjonen selv stått for en stor del av gatesalget. Dette får vi ikke tid til lenger.

Det er ikke mulig å drive et månedsblad med et opplag på 5000. Med selgere på ca. 50 steder som i dag er det forsvinnende få som i det hele tatt har sjanser til å kjøpe bladet. Med Narvesen-salg vil hele landet bli dekket.

Hvor blir det av idealene?

Vel. Man kan vanskelig avvise Narvesen som en utbytende kapitalistisk monopolinstitusjon etc. og i samme åndedrag bruke Postverket uten blygsel. Begge bedriftene har i dag sterk statlig innflytelse. Narvesen er blitt en selveiende stiftelse uten profitt til eierne som formål.

Vi er kommet til at så lenge Gateavisa fortsatt er et uavhengig, ukommerisielt foretak, blir vi ikke fordervt av å bruke de distribusjonskanalene som finnes for å spre bladet...

ALTA Fra nyttår vil du trolig kunne kjøpe nytt nr. av Gateavisa i Narvesen den 1. i hver måned.

ÅPENT INFORMASJONSMØTE
OM GATEAVISA 25/10:
SE SIDE 22.

DAGBOK FRA EN OKKUPASJON

Forts. fra s. 1

i det hele tatt prototypen på menneskene jeg vet finnes, men som jeg aldri har møtt. "Både Høyre og Anders Lange er alt for radikale for meg," sa en av dem. De lovet noe tvetydig å komme tilbake, og dermed gikk de.

LØRDAG MORGEN: På a-møtet diskuteres vi hva vi skal gjøre hvis de kommer. Noen vil slåss, andre ikke.

Det blir underholdt uhemmet på ukulele. (Ukulelespilleren har vært uerstattelig som munstrasjonsråd de siste dagene.) Resten holder vakt eller rydder i hagen.

LØRDAG KVELD: En representant for Munkedamsveien 92's Venner holdt en appell i Studentersamfundet, og fikk fin respons. Noen har hentet gitar, og kulturen blomstrer. Klokket er tolv. Sitter på taket og holder vakt. Det er deilig og varmt selv om det er midt på natta.

SØNDAG MORGEN: Vi har tømt do-bøtta, skal ha a-møte. Vi diskuterer hva vi skal gjøre i dag. Blir enige om å ha kultur- og debattkveld, og lage veggavis.

Senere: Det er blitt en enorm veggavis, med alt fra profittrate og annen ord-onani av verste slag, til tyske slagord oversatt til norsk (Gud

er en pølse, og Jens Evensen er hans profet), pluss heis til alle kanter fra absolutt alle kanter, i alle utforminger.

MANDAG MORGEN: Etter a-møtet står jeg på stand. Er uthvilt etter å ha sovet godt for første gang. De fleste i strøket later til å være positive fortsatt.

Vi har fått beskjed fra Lysverket om at vi ikke kan få strøm uten advokatens tillatelse, skal prøve å prate med ham i dag.

MANDAG KVELD: Det ble ingen resultater av advokatbesøket. Ikke noe vann, ikke noe lys. Ellers har vi ryddet hagen, og flere av naboenes har vært på besøk - både barn og voksne. Ungene har begynt å bygge hytte i hagen. På a-møtet i kveld prater vi om hva vi skal gjøre videre. Det blir unektelig vanskelig å bo her utover vinteren uten vann og strøm, men det er ikke gi-opp-stemming ennå.

TIRSDAG MORGEN: Vi sov lenge. Det er stadig aktivitet på huset, folk tegner, maler og leser.

Vi har snakket en del om å lage lese/kultur/møtesenter på huset, og vi har gjort noen forberedelser. I kveld skal vi ha stort a-møte for å bestemme hva vi skal bruke huset til.

Martine

ankomme til fienden (den andre supermakta?) 6 timer etter at en evt. kjernefysisk krig var over. Den eneste - og opplagt tiltenkte - funksjonen B-1 har, er etter Lucases mening å være et aggressivt våpen mot den tredje verden. Angolas befolkning kan være glad for at den ikke ble produsert i fjor. Den tredje verdens folk vil vite at B-1 er rettet mot dem for å skaffe USA kontroll over deres ressurser, sier den halvradikale vitenskapsmannen.

Flere vil bli agenter

Den siste tidens avsløringer av CIA's arbeidsmetoder (så som utpressing, snikmord, innbrudd, ulovlig telefonavlytting, bakvaskelser og forsøk med LSD på soldater) har ikke ført til at interessen for byrået er blitt mindre blant fremadstrebbende, arbeidssøkende amerikansk ungdom. Tvertimot, erklærer personaldirektøren F.W.M. Janney, har antallet søknader fra college-studenter økt med 30 prosent det siste året.

LNS

Det er ikke cannabis alt som...

I England kan ingen straffe deg lenger dersom du er i besittelse av blader eller stilker av cannabisplanten. En smart forsvarsadvokat fant nylig ut at hvis han tok loven bokstavelig - og det skal man, særlig i England - så er det bare toppskuddene på cannabisplanten som loven forbyr deg å besitte.

Loven (om stoffmisbruk, fra 1971) definerer cannabis som "toppskudd, med blomster eller frø, fra planter av slekten cannabis". Inntil nylig har man regnet det for selvsagt at hele planten hører med. Men siden altså en forsvarer kjørte opp med lovens bokstav, har man vært nødt til å endre praksis.

Forsvareren konkluderte med at de vitenskapelige metoder for å bestemme cannabis-stoffet - kjemiske tester for å finne cannabinoider - ikke har noe å gjøre med den botaniske definisjonen av cannabis som loven gir. Derfor skal man ikke bruke kjemiske metoder, men se etter blomster, skudd, frø eller pollen. Finner man ikke det - og det skal være tydelig - ja da er det ikke forbudt ifølge engelsk lov....

(Peace News)

Web til folket

Markedsfører De produkter eller tjenester på ungdomsvaremarkedet, er tiden inne til å tenke fremover. T-shirts og vesker er "utslitt" som budskapsbærere. "Web" reklamebelter er tøffe og "in" - en mote som ligger i tiden og som ungdommen bruker i dag til jeans ute i Europa.

Hvorfor ikke la Deres budskap ri på ungdommens psykologiske uniformtetsbølge?

Be om et prøvebelte i dag - se på silketrykket - se på kvaliteten.

Utnytt mulighetene til opinionsdannende faktor.

(Annonse i tidsskriftet Markedsføring.)
PS. Redaksjonen av Gateavisa stilte

seg tvilende til annonsen. Det gjorde ikke staben i Paranoia Hjernevask. Hvis reklamebeltene slår an, mente de, hvorfor ikke et belte med "Bedre hjernevask" skrevet i gullskrift og med røde/hvite striper og hvite stjerner på blå bunn? Saken er oppe til drøfting.

Spiro tar hevn

USA's forrige visepresident Spiro Agnew skriver roman. I boka tar han "hevn" over dem som rev ham ned fra maktens tinde - presse- og TV-journalistene. I boka som har tittelen "The Canfield Desicion" lar han utgivere og medarbeidere i aviser og tidsskrifter omkomme på de mest grufulle måter. Modellene er ikke til å misforstå, f.eks. "The Washington Globe" og "Twice-week Magazine". Registeret spenner fra garottering til maskingevær-henrettelser. Skildringene skal visstnok være usedvanlig detaljerte og blodige.

AJR

Hvem skal lede ungene?

-Hvem skal lede ungene?
-Pionera, pionera!
-Hvem skal lede pionera?
-AKP, AKP!

Disse slagorda ble brukt da pionerene på Håøyaleiren i år hadde demonstrasjonstog.

Nesten 40 pionerer, altså gutter og jenter i alderen 6 til 12 år, gikk i spissen for dette toget, og under runden i leiren trakk det med seg mange vok-

sne. De voksne ville også vise sin støtte og solidaritet med de unge kommunistene, og koret av stemmer som ropte slagord og sang "Fram kamerater, fram mot krigerånden" økte i styrke underveis. Langs ruta, som gikk mellom brigadene, sto klynger av folk og klappa mens de ropte slagord.

På hovedtransparentene kunne vi lese:

1. Vi skal være pionerer hele året!
2. Pionerer er sunt, året rundt. Vi vil lære mer om hva som virkelig skjer.
3. Vi tror ikke på Gud, vi tror på oss sjøl.

Det var underparoler også:

- Vi vil ha det som barna i Albania.
- Vi vil ha eget pionerhus.
- Pionerer er de som går foran.
- Vi er landets framtid.
- Støtt Hammerverkarbeiderne.

Etter toget holdt en voksen kamerat appell. Han beklaget at vi voksne ikke har tatt nok hensyn til pionerene tidligere, slik at deres behov ikke er dekket. Han understreket hvor viktige pionerene er i kampen for et sosialistisk samfunn, et sosialistisk Norge.

-Dere er landets framtid, sa han. - Derfor trenger vi snart å starte en egen pionerorganisasjon.

Demonstrasjonstog kom som en slags avrundning på pionerarbeidet i løpet av leiren. Pionerene hadde gruppediskusjoner om de samme emnene som de voksne tok opp. De laget kultur som de viste for resten av leiren, og de gikk tidlig i spissen for rotasjonskampanjen. Det var nok diskusjonen om krigsfaren som opptok pionerene mest, men i samtalen om hvor viktig det er at Klassekampen blir dagsavis, forandringer og forbedringer av avisa osv., ble det også klare resultater. (Klassekampen 3.august. Gjengitt in extenso....)

«En unormal psykopat»

GÜNTHER WALLRAFF

Vest-Tysklands dårligste samvittighet i dag er en journalist og forfatter ved navn Gunther Wallraff.

Ved å spille forskjellige roller og skjule sin egentlige identitet som forfatter har han skaffet til veie opplysninger som har fått arbeidsgivere og politikere til å

Sånn ser'n ut.

Denne vesttyske journalisten som har gjort "livsutfoldelsen" utrygg for industrielle og statlige maktfolk, er blitt utsatt for en rekke trusler gjennom årene. Etter avsløringen av Spino-la er truslene blitt så mange og alvorlige at han av og til må droppe planlagte reiser, bytte bosted og skjule sin identitet. Borgerlig presse og politi gjør sitt beste for å bagatellisere de truslene han blir utsatt for. I pressen blir det utvist stor iver for å latterliggjøre ham - når det ikke lykkes å tie ham ihjel. Metodene han bruker blir kritisert. Det at han utga seg for en annen person ble også prøvet for retten!

Selv sier Wallraff: "All samfunns-kritikk blir betegnet som kriminell, og om du gjentar og fortsetter å kritisere, blir du selv betegnet som kriminell. Man forsøker å gjøre meg fredløs; en man kan angripe med alle metoder." Arbeidsgivere og industriforbund i Tyskland har av all makt forsøkt å

rase fra sine ellers trygge posisjoner.

Wallraff er på mange måter en riktig journalist: han skaffer seg opplysninger via omveier der hvor en journalist ellers er prisgitt de offisielle uttalelser om saken. Selvsagt er han en torn i øyet på hele det vest-tyske maktapparatet.

stemple Wallraff som unormal psykopat. For en tid siden ble det slått opp en plakat på arbeidskontorene med advarsler om å gi denne mannen jobb...

Med sine avsløringer av de ulike sidene av både det statlige og det industrielle maktapparatet i Tyskland, er Wallraff blitt landets mest kontroversielle forfatter. Ved å gi seg ut for alt fra munk til alkoholiker - og svært ofte som arbeider på grunnplanet - har han gang på gang klart å påpeke og avsløre fascistiske trekk i det tyske samfunnet som ellers aldri ville ha kommet for dagen.

Han ble torturert i juntaens fengsler i Hellas, og vakte med det han skrev, en bred internasjonal oppmerksomhet overfor de politiske fangene der.

Han utga seg for det portugisiske CDU's representant og avslørte Spino-las kupp-planer.

25. juni i år brøt det ut brann i arkivet hans. Hele leiligheten og ti års arkivert arbeid gikk med. At brannen var

påsett har Wallraff ingen grunn til å tvile på.

Wallraff har gitt ut en rekke bøker, og har nylig også blitt intervjuet i svensk TV. Ansiktet hans er blitt kjent og med direkte forfølgelser og trusler i tillegg er det blitt stadig vanskeligere for ham å gjøre jobben sin. Men med berufsverbot hengende over tyske hoder og alle de stadig tydeligere fascistiske trekk i det tyske samfunnet, har arbeidet hans utvilsomt betydd en del for den skremte tyske venstresida.

Hvordan betrakter han så selv sin rolle? Han vil ha et klasseløst samfunn, uten den nåværende maktstruktur og de lovene som beskytter dem.

-Jeg er ingen teoretiker, jeg er praktiker. Gjennom arbeidet mitt har jeg muligheter for å belyse misforholdene i samfunnet, gjøre dem synlige. Dette er grunnleggende forutsetninger for at senere også en grunnleggende forandring skal kunne skje.

Deutsch-land über alles...

Et av de samfunn som Jens Bjørneboe interesserte seg mest for var nettopp Vest-Tyskland. På den tiden da alle roste oppbyggingen av det nye demokratiske landet, var Bjørneboe svært skeptisk. En del av hans skepsis kommer til syne i et essay i "Politi og anarki", og vi gjengir her litt av det...

-Hverken det tyske folk eller de makt-havende kretser i økonomi og politikk er det ringeste interessert i informasjons- og ytringsfrihet. Så lenge landet kan utvide og utvikle sin økonomi, dvs. så lenge man har nærings- og bevegelsesfrihet, vil praktisk talt ingen bry seg om den frihet som er mindre

usynlig, men som allikevel er forutsetningen for et noenlunde sikkert rettsliv og et anstendig samfunnsnivå, - om den frie kritikk og dens vilkår. Det er nok å minne om hele den tyske tradisjon på dette område: feighets- og lydighetstradisjonen overfor myndigheter og pengemakt, og i tillegg til denne nevne to av dagens tyske navn: Axel Springer og Franz-Josef Strauss. Dertil kommer en skygge i bakgrunnen, som i Skandinavia bare av og til lofter hodet, men som i Tyskland har en makt vi ikke kan forestille oss: Kirken.

.... Nå skal man ikke henvise til at Forbundsrepublikken har en demokratisk grunnlov: for det første har ikke tyskerne laget denne statsforfatningen selv, den er påtvunget Tyskland etter nederlaget, og for det annet kan man ved beredskapslovene avskaffe hele demokratiet med et pennestrek. Jeg så nylig en valgannonse i en tysk avis, med bilde av Franz-Josef og en led-sagende kjempetekt: "Strauss sier, hva alle tenker!" - Jeg tror Gud hjelpe meg at det er sant.

.... Tysk politikk vil fortsette å være hva den alltid har vært, totalt uten anelse om hva som egentlig er betydningen og meningen med ordet "demokrati". Den vanlige tyske politiker, redaktør, TV-mann eller journalist har den dag i dag ikke helt oppdaget visen med å ha informasjons- og ytringsfrihet, men anser det som en form for u-lydighet, som det er tillatt å undertrykke.

berufsverbot

Politisk forfølgelse?

Et av de land som sterkester lider av forfølgelsesvanvidd er Vest-Tyskland.

Det er også i dette landet at kontrollen med innbyggernes tankegang har nådd en effektivitet som bare må få andre statsadministrasjoner til å blekne av misunnelse.

Berufsverbot er ordet.

Effektiviteten av det tyske berufsverbot er så god at man har begynt å diskutere ekstremistlover i våre nordiske land også.

BERUFSVERBOT betyr arbeidsforbud eller oppsigelse på politisk grunnlag. Politisk sensur i alle varianter har skjedd gjennom hele historien, men opprinnelsen til det tyske Berufsverbot av i dag ligger i den kalde krigen.

I 1950 sendte Adenauer-regjeringen ut en forordning hvor det bl.a. het: "Det er uforenlig med troskapsplikten mot forbundsrepublikken, at tjenestemenn, funksjonærer og andre, som direkte eller indirekte er ansatt i statens tjeneste, deltar i

aktiviteter eller er medlemmer av organisasjoner som har front mot den frie demokratiske grunnorden."

Dengang var det særlig DKP (Moskvaorientert komparti) regjeringa hadde i kikkerten, og partiet ble forbudt noen år senere.

Mange enkeltpersoner og andre organisasjoner kom i Forfatningsbeskyttelsens (det kommunale politis) søkelys i årene som fulgte. I 1972 sendte daværende forbundskansler Brandt og ministerpresidenten for de enkelte delstater ut følgende dekrét:

"Ifølge tjenestemannslovene i Forbundsrepublikken og delstatene må det bare ansettes tjenestemenn som til enhver tid kan garantere at de går inn for den frie demokratiske grunnorden i grunnlovens ånd. Tjenestemenn er forpliktet til å gå inn for opprettholdelsen av denne samfunnsorden både innenfor og utenfor tjenesten. Det dreier seg her om ufravikelige forskrifter, skjont man må prøve å avgjøre hvert enkelt tilfelle for seg."

Forts. s. 11

Tor Åge Bringsværd: Fra «Syvsoverskens Dystre Frokost»

Det du leser på denne sida er innledningskapitlet til Tor Åge Bringsværd's nye roman, "Syvsoverskens Dystre Frokost". Boka kommer ut på Gyldendal i høst.

Med dette debuterer Bringsværd som Gateavis-skrivent. Det kommer mer fra ham framover: Fra januar vil han være å finne som fast spaltist. Han har røpet at gjennomgangsfiguren antakelig bærer navnet Babaluba og er en nysgjerrig tilskuer til det som skjer i denne verden. Følg med, følg med!

Bringsværd er et av de forfatternavn som har oppnådd å bli tatt alvorlig mens han ennå lever i beste velgående - på tross av at han driver igjen med denne verden. Mest kjent er han kanskje for å ha innført science fiction som "seriøs" litteraturgren her i landet. ("90% av science fiction er søppel. Men de 10% unnskylder resten...")

Den av bøkene hans som kanskje har vakt mest oppsikt, er "Den som har begge beina på jorda, står stille" - ei bok hvor han med perlende humor skildrer den nye mennesketypen, alveolene, som er intet mindre enn en mellomting mellom drømmevesener, hippier og anarkister.

Hver gang jeg setter meg ned for å skrive en ny fortelling eller noe jeg håper kan bli begynnelsen til en bok, tenker jeg: Vil dette bli den gangen da jeg åpner med drivende tåkeflak over heden og en kappekledd rytter på vei mot et blekt, spøkelsesaktig slott på toppen av blyantegnede RKO-klipper og tordenen ruller og lyn flerrer himmelen som Satans ville gaffer?

Hittil har svaret alltid vært nei. Jeg skjønner ikke riktig hvorfor. Det er en flott åpning. Men det er lik som alltid noe som kiler seg imellom.

Denne gang er det Felix Bertholdy.

"I can't believe that!" said Alice
"Can't you?" the Queen said in a pitying tone. "Try again: draw a long breath, and shut your eyes."

Alice laughed. "There's no use trying," she said: "one can't believe impossible things."

"I daresay you haven't had much practice," said the Queen. "When I was your age, I always did it for half-an-hour a day. Why, sometimes I've believed as many as six impossible things before breakfast..."

Lewis Carroll:
Through the Looking Glass

Enhver med det ringeste kjennskap til Felix Bertholdy ville ha bannet på at det var umulig, men her sto han - med en plastpose full av nykjøpte bøker og en kassalapp i lommen - på fortauet utenfor Brentano's filial i 8th Street, New York, USA, Jorden, Solsystemet, Melkeveien - og spydde i sin sjel ved tanken på flere trykksaker. "Se her," sa han til forbi passerende og åpnet plastikposen mot dem. "Se her. Dette er galskap, ikke sant?"

Posen inneholdt:

Jean Cocteau: Three Screenplays (Crossman 1972)

Ray Bradbury: The Halloween Tree (Bantam 1974)

Roger Shattuck & Simon Watson Taylor (Ed.): Selected Works of Alfred Jarry (Grove 1965)

John Dickson Carr: The House at Satan's Elbow (Award 1974)

Jim Harmon & Donald F. Glut: The Great Movie Serials (Doubleday 1972)

Richard Brautigan: The Pill versus the Springhill Mine Disaster (Dell 1973)

Stan Lee: Origins of Marvel Comics (Simon and Schuster 1974)

Walt Kelly: Ten ever-lovin' blue-eyed years with Pogo (Simon and Schuster 1959)

"Alt dette har jeg kjøpt nå i kveld," ropte Felix Bertholdy. "Jeg har kjøpt det her inne." Han pekte over skulder-

Rekkefølgen er tilfeldig.

en. "Men kan noen si meg når i helvete jeg skal få tid til å lese det alt sammen?," Han begynte å gripe folk i armen, forsøkte å holde dem igjen. "Jeg har over ti tusen bind fra før. Av dem er det ca. fire tusen jeg ikke har rukket å lese. Vanligvis leser jeg to bøker i uken. To bøker i uken er lik 104 bøker pr. år. For å pøye gjennom fire tusen bind trenger jeg ca. 40 år. Jeg er 43 år gammel. Innen jeg er ferdig med å lese de bøkene jeg allerede har kjøpt, vil jeg være 83 år gammel. Og ikke nok med det..." Det svartnet for øynene og han måtte lene seg mot husveggen.

"Og ikke nok med det, hvisket Felix Bertholdy til murpussen. "Jeg fortsetter å kjøpe. Jeg hamstrer. Jeg karrer meg til det jeg ser. Jeg er syk. Jeg kjøper minst fem ganger så mange bøker som jeg leser. Jeg har hyllene fulle av bøker jeg aldri kommer til å åpne. Det bare øker og øker. Jeg kan ikke gå forbi en bokhandel. Jeg leser kataloger på sengen, kritikker på do og har alltid vesken full av litterære tidsskrifter. Og jeg kan ikke stoppe. Jeg kan ikke stoppe!"

Han ville brenne seg. Taket i plastposen glapp og innholdet seilte utover fortauet.

Vennlige mennesker plukket opp bøkene for ham.

"La dem ligge," hvisket Felix. "Gi faen, vær så snill."

Men ingen hørte hva han sa.

Snart ville det bli nødvendig for meg å bli 100 år, tenkte Felix. Og om en stund er jeg nødt til å bli 200... Han begynte å fnise. Han satt på fortauskanten og lo, mens tåken langsomt tetnet rundt ham, samlet seg foran øynene og gjorde det vanskelig å se.

"Er du syk?" sa en stemme fra himmelen. "Trenger du hjelp?"

"Nyttet ikke hva du sier," svarte Felix og rystet på hodet. "Det kommer aldri til å gå. Jeg blir aldri 200 år. Røyker for mye. Det er det som er feilen. Og ikke nok med det..."

"Skal jeg ringe etter en lege?" sa stemmen utålmodig.

"Din tiltro til legevitenskapen er dypt rørende," sa Felix, med en røst som nærmest må karakteriseres som lallende. "Men problemet er at det skrives og utgis hvert år ca. 550 000 nye bøker i verden. Fem hundre og femti tusen! Det vil si at det utgis en ny bok hvert minutt! HVERT JÆVLA MINUTT! Det er klart at for meg - som vanlig leser - skaper dette en nærmest uholdbar situasjon. Og ikke nok med det..."

"Eller klarer du deg selv?"

"Sett på den bakgrunn," sa Felix, mens han myste inn i tåken og forsøkte å rette ryggen, "kommer din tiltro til legevitenskapen i et noe underlig lys. Hva synes du for eksempel Albert Schweitzer burde ha gjort med dette -

om han ikke tilfeldigvis hadde vært død for tiden?"

"Du er full," sa stemmen. Felix la merke til at den hadde pakket seg inn i en grå frakk for ikke å fryse. Og et kort øyeblikk - i en rift i tåken - i et anfall av klarsyn, slik man ofte får like før det svartner for godt, klarte øynene også å hoppe tvers over gaten. De hoppet over biler og fotgjengere, traff husveggen på den andre siden som to tennisballer og spratt tilbake med bildet av en plakat limt til netthinnen. Plakaten var falmet og fillete, men med følgende lesbare budskap:

FAT SHIT!
487 billion flies
can't be wrong

Og det var den siste tanken som streift ham for regnværet for alvor brøt løs i hodet hans. Felix Bertholdy besvimte.

Verden er full av beslektede sjeler. Det er noe av det som er det fine ved den.

Det vil alltid finnes mennesker som lytter på samme bølgelengde og har sine nervetråder festet som antenner til den samme himmelske tro.

Noen trær er store, noen trær er små!

Men ingen er så aparte at han ikke har en andelig fetter eller kusine et eller annet sted i lovverket.

Det tre Felix Bertholdy for øyeblikket sto bundet til, var ikke av de mest ruvende i skogen. Det ville være riktiger å kalle det en busk. En torr og tornete plante med frustrerte, vindskjæve blomster. I hele verden fantes det kanskje ikke mer enn to hundre personer knyttet til denne busken. Det må derfor betegnes som en nærmest utrolig tilfeldighet at en av disse beslektede sjelene i det øyeblikk Felix Bertholdy besvimte befant seg bare forti tverrgater unna. Riktignok uten tanke for Felix Bertholdy, og opptatt med helt andre ting. Men allikevel.

Han het Nigel Harris og var lyriker.

Nigel Harris hadde fått det for seg at han ville skrive en bok med dikt og prosalyriske skisser fra New York. Boken skulle være på ca. 100 sider (kanskje 80) og illustrert av ham selv. En vennlig forlegger hadde gitt et beskjedent forskudd, Nigel hadde skjott til

med egne sparepenger - og her satt han: på værelse 411, Hotel Middletowne, East 48th Street, med utsikt mot en parkeringsplass. Det var første gang Nigel var i New York, første gang han overhodet var i USA. Etter Nigels mening var dette en fordel. Den boken han hadde i tankene måtte være blottet for gammelt, havarert tankegods, den måtte være spontan og jomfruelig. Diktene måtte være *forstegangsinntrykk*. Illustrasjonene måtte tegnes på stedet.

Hvis boken slo an (hvis han overhodet greide å skrive den), hadde Nigel til hensikt å se resten av verden på samme måte - to måneder på hvert sted.

Han hadde vært i New York tre uker allerede. Hver morgen tok han bussen eller undergrunnsbanen til et eller annet ukjent stoppested, steg av og forsøkte å fange noen skarve kubikkmeter atmosfære ved hjelp av kulepenn, fotografiapparat og båndopptaker.

Han hadde hodet og hotellrommet fullt av inntrykk.

Det som virkelig tok tid var å foredle råmateriale. Nigel Harris folte seg ofte som en mislykket alkymist, der han satt på sengekanten i sene nattetimer, med svart kaffe i pappkrus (delikatesseforretningen på hjørnet var oppe hele natten), bordet fullt av scraps og utklipp, notater i kronologiske bunker med strikk og binders, og gamle gangsterfilmer på TV.

Her er et dikt av Nigel Harris:

New York er et f
limrende T
V-bilde o
g du ka
n dunke i
veggen s
å mye d
u orker d
et bare f
ortsetter å r
ulle og h
oppe

Mer fra notisbøkene til Nigel Harris senere. Men la oss først forklare hva som gjør Nigel Harris og Felix Bertholdy til to beslektede sjeler.

Flere ting spiller inn.

Et menneske som i tre uker daglig har holdt New York rundt hånleddet og forsøkt å lese pulsslagene som et hemmelig budskap i morse, uten å vekle et fornuftig ord med sine medmennesker (bortsett fra å bestille mat og

Forts. s. 19

USA's lystige provokatører gir seg ikke...

YIPPIE! ~76

Yippiene hevder at Jimmy Carter bruker folk med tilknytning til storsalg av kokain som valgkampledere og pengeinnsamlere. Derfor denne demonstrasjonen under årets demokratiske nominasjonsmøte.

Årets demokratiske og republikanske nominasjonsmøter i USA bød ikke på de samme voldsomme konfrontasjoner mellom demonstranter og ordensmakt som kongressene i '68 og '72. Etter at Vietnamkrigen sluttet har USA's radikalere vist klare symptomer på blodtap og sløvsinn.

Men delegater og yrkespolitikere slapp ikke helt unna ekstremistenes vrede: Som et ondt minne fra fortida dukket de lystige aktivister fra YOUTH INTERNATIONAL PARTY opp. Etablisementet ble igjen plaget av YIPPIENE og deres særegne blanding av seriøse angrep, ablegøyer og sjikane.

YIPPIENE sto opprinnelig fram omkring 1968, og klarte med slagord som "rock'n'roll, dope & fucking in the streets" å politisere en god del av USA's ungdomsopprørere, "hippies" og freaks. De fleste trodde bevegelsen døde ut med 60-årene. Framtredende ledere som Jerry Rubin og Abbie Hoffman hadde forlatt bevegelsen.

Men YIP var ikke død. I år har partiet igjen klart å komme i rampelyset gjennom nye oppsiktsvekkende provokasjoner.

I et intervju forteller en av dagens framtredende yippies, "søppelolog" A. J. Weberman om det nye YIP. Av intervjuet ser det ut til at dagens Youth International Party har et mer jordnært og gjennomtenkt grunnlag for virksomheten enn "foregangsmennene" fra 68.

Men først et lynkurs i YIP's kaotiske historie:

1968. USA i opprør. Anti-krigsbevegelsen holdt på å vokse seg sterk. Negrene marsjerte. Året før hadde den første hippie blomstret i San Fransisco. Universitetene eksploderte i et voldsomt anti-autoritært opprør.

YIP. Til å begynne med noen ganske få. Hvite middelklasseungdommer. Abbie Hoffman, Jerry Rubin, Paul Krassner, Country Joe MacDonald. Ide: Forene det politiske "nye venstre" og hip-kulturen.

Det var valgar. Få måneder senere skulle det amerikanske folket velge Nixon. Første mål for YIP: Omskape demokratens nominasjonsmøte til en "livets festival". Mobiliseringstaktikk: Skape yippie-myten. Manipulere de borgerlige massemediene.

Hemmeligheten bak yippie-myten er at

den er rein nonsens. Dens grunnleggende programerklæring er et stykke blankt papir.

Vet strefloyen angrep oss øyeblikkelig som politiske irrasjonelle, utflippa friks, som forsøkte å dreie "det politiske ungdomsopprøret" over på stoff, rock og be-ins. Hippieene så på oss som marxister i psykodeliske klær som bare brukte stoff, rock og be-ins for å radikalisere ungdommen ved å konfrontere den med politikollere.

Hippieene oppfattet oss som politikere, politikere oppfattet oss som hippier. Bare høyrefloyen ser oss som vi virkelig er.

Og mediene svelget hippie-myten råt. Avisene skrev side opp og ned. YIP var en nyhet som solgte. Samtidig arbeidet yippieene.

Søppelolog A.J. Weberman: «Knus staten med et smil!»

Youth International Party har med sedvanlig sans for ytre effekter plassert hovedkvarteret sitt i 9 Bleacher Street, New York. Huset er en gebrekkelig rønne, og strøket om mulig enda verre: rundt hjørnet er Bowery-gaten som er tilholdssted for New Yorks boms og uteliggere.

Etter å ha skrittet over utallige hundekskremer og avvist flere pågående tiggere når man fram. Dora åpnes

etter at et øye har stirret lenge på en gjennom tittelhullet og mistenksomme spørsmål er stilt.

Innafor preges interiøret av det totale kaos og mangel på renhold. Magasiner, tomflasker, bøker, søppel i hauger overalt. Strødd rundt om, et dusin YIPPIES: de fælest tenkelig utseende freaks, noen med ølmager, andre uhyggelig tynne. En halvt hysterisk person er på vei ut med en kremkake på et

fat... Han forteller at det er barberskum - en billigere erstatning for krem som kan passere når han allikevel bare skal kaste "kaken" i trynet på naboen. "Jeg kastet en på senator Buckley nylig," forteller han stolt.

Enkelte tilsynelatende fornuftige personer skiller seg ut i sirkuset... Jeg griper fatt i en av dem og anmoder om intervju.

Vi plasserer oss i et avlukke og mannen presenterer seg:

"A. J. Weberman, garbageologist." (søppelolog)

Vi står med andre ord overfor en legendarisk skikkelse i amerikansk undergrunn. Weberman vakte for noen år siden oppsikt som den første selvutnevnte "dylanolog", ekspert på Bob Dylans musikk og privatliv. "Søppelolog" fordi han gjennom en lengre periode stjal Dylans søppel hver dag for å detalj-analysere Dylans utvikling.. Etter hvert fant Dylan seg i sin skjebne og inngikk en avtale med Weberman: han fikk hver dag overlevert søppelet til nærmere studier.

Nylig har Weberman skrevet en bok, der CIA og flere av Watergate-innbryterne anklages for å ha vært delaktige i mordet på J.F. Kennedy.

Men denne gangen var det YIP-bevegelsen vi ønsket informasjon om:

A.J. Weberman (til høyre) inspiserer en kake før avkast.

GATEAVISA: I USA har dere et republikansk parti, et demokratisk parti og til og med et kommunistparti. Hvorfor et Youth International Party?

WEBERMAN: YIP er et alternativ for folk som ikke tilhører den egentlige arbeiderklassen, ikke tar del i den mer faglige kampen og ikke tilhører oligarkiet (1) som er representert ved det demokratiske og det republikanske partiet - og det fjerde alternativet er det internasjonale ungdomspartiet.

—Vårt endelige mål er å overleve i et helvetes undertrykkende samfunn

Vi kjører fram "Ingen" som presidentkandidat. Ingen elsker deg, Ingen bryr seg om deg. Ingen vil stoppe krigen mot den tredje verden og Ingen vil senke skatten.

GA: Hva er det endelige målet deres?

W: Vårt endelige mål er å overleve i et helvetes undertrykkende samfunn. Politiet og FBI har gjort hva de kan for å knuse YIP. F.eks. får alle som står på vår abonnementsliste, besøk av FBI og blir spurt om hvorfor de ønsker å abonnere på et undergravende blad som Yipster Times. En landsomfattende kampanje er rettet mot oss og mange andre venstregrupper i dette landet.

GA: Er dere samfunnsnedbrytende og undergravende?

W: Vi er avgjort undergravende og vi truer den nasjonale sikkerheten. Vi innerømmer det. Det var vi som oppdaget at flere av de opprinnelig innblandede i Watergate-affæren er med på bilder tatt fra mordet på John F. Kennedy. Vi offentliggjorde disse bildene og Rockefellerkommissjonen begynte å undersøke saken. Dette var første gang mordet på JFK var på førstesidene rundt om i landet på mange år. Dette førte igjen til en egen etterforskningsgruppe som nå undersøker saken på nytt.

Dette og mange andre eksempler viser at vi truer den nasjonale sikkerhet, for sikkerhe-

Vi startet yippie med et kontor, en adresseliste, tre telefoner, fem lønnete organisatorer, ukentlige allmøter og ukentlige styremøter. Vi var de hardeste arbeidende og de mest disiplinerte menneskene på jorda. Vi er en levende motsigelse fordi vi er yippier.

Suksessen var overveldende. Tusener på tusener dro til Chicago og nominerte "Pegasus", en yippie-gris, til alternativt presidentkandidat. Konfrontasjonene med FBI og Nasjonalgarden kom som et voldsomt klimaks. Chicago gikk over i historien som det hardeste møtet mellom "the Establishment" og rebellene under hele det amerikanske ungdomsopprøret.

Etter Chicago ble Rubin, Hoffman og fem andre "ledere" for tumultene tiltalt for konspirasjon mot statens sikkerhet. Rettssaken ble et nytt media-show for yippiene. Publisiteten ble utnyttet maksimalt. YIP skiftet karakter fra myte til realitet:

Yippier invaderte børsen i New York og kastet pengesedler ned fra galleriet. Meglerne løp hysterisk rundt nede på gulvet og plukket opp dollarsedler.

Yippier omringet Pentagon og holdt et todagers "smoke-in" med marijuana og rock-musikk.

Yippier arrangerte masse-brenninger av innkallelsekort til Vietnamhæren.

Yippier kastet bløtkaker i fjeset på så

mange guvernører, senatorer og høyesterettsdommere som de kunne komme over.

Yippier drev klinikk for behandling av bad-tripper under Woodstock-festivalen. Og kom i slagsmål med "The Who" på scenen.

YIP fikk sine fremste musikalske stormtropper gjennom Jeffereon Airplane og Country Joe & The Fish.

Hvis de hadde noen ideologi var den vanskelig å finne:

Aksjoner først. Analyser etterpå. Impulser — ikke teori — skaper det store spranget framover. Teorien kommer når folk forsøker å finne ut hva det var de gjorde — etter at de har gjort det. Mao sier: "Vi lærer mest av våre feiltagelser."

Revolusjonær praksis ble satt i høysetet. "Vi skaper virkeligheten gjennom å leve ut våre fantasier." Kritikken av m-4-ere og andre venstregrupper var rå.

Venstrefløyen forvandler kommunismen til en kirke med prester som preker "den rette lære". Det er kristentrip hele veien. Studier og ofring for å lage revolusjon. Lidelser vil befri deg og arbeiderklassen.

Det ideologiske venstre består av halvtidsmennesker, hvis livsstil er en hån mot deres retorikk. Det er tusenkilometer mellom handlingene deres og ideologien deres. Hvordan kan man bli revolusjonær av å gå på skole om dagen og på møter om kvelden? Hvor-

dan kan man være halvtidsmenneske i en heltids-revolusjon?

Altså, en slags ikke-intellektuell revolusjonær ideologi, som i praksis kan minne om de hyper-intellektuelle situasjonistene. — Drop ut, bli heltids-revolusjonær. Målet er å skape en ny kultur, mens man "overlever" på kanten av det etablerte samfunnet. Brennpenger! Stjel i butikkene!

Dessverre gikk det hele til helvete. Rundt tiårs-skiftet var luften gatt ut av yippie-ballogen. Desillusjonismen lammte hele den amerikanske venstresida, og YIP var intet unntak. Lederne kompromitterte seg: Rubin fant seg en religiøs guru, Hoffman ble kokain-pusher.

YIP var avgått ved døden. Trodde vi.

Men i annen halvdel av 70-årene har YIP reist seg på nytt. I april i år holdt de sitt første landsmøte på fire år. I juni invaderte de demokratens nominasjonsmøte — i august republikanernes.

Strategien er den samme gamle: Utflippa humor, gateteater, marijuana, rock.

Og i tillegg har de tatt med seg i bruk på en annen måte enn før. Yippienes egen avis, "Yipster Times" med et opplag på 50 000, spesialiserte seg på å grave i korrupsjon, tvilsomme forbindelser og skandaler som gjennomgår det amerikanske politiske og økonomiske hierarkiet.

synde- register

Et utdrag av YIPs synderegister i 1976.

Februar: Yipster Times avslører forbindelser mellom Jimmy Carters valgkampfond i California og storpusher i kokain-bransjen. Senere arrangerer yippiene en "støttedemonstrasjon" med hovedparolen: "Cocaine addicts for Carter" (kokainslaver for Carter).

April: YIP holder sitt første landsmøte på 4 år.

Mai: YIP-agent kaster bløtkake i fjeset på den erckkonservative politikeren William F. Buckley.

Årlig smoke-in i Central Park. Marijuana Liberation Day.

Yipster Times publiserer kode-nøkkel for å ringe gratis rikstelefon fra telefonkiosker.

Juli: Yippier har flere demonstrasjoner i forbindelse med demokratens nominasjonsmøte.

Gjør det beste de kan for å ødelegge en anti-abort-demonstrasjon som konservative katolikker holder i forbindelse med nominasjonsmøtet.

YIPs hovedparoler:

1: FBI, CIA: How many people did you kill today?

2: Aborter paven — like godt først som sist!

Det ble også demonstrert mot reduksjonene i trygde-ytelsene og for de homofiles rettigheter.

YIP deltar i 4-juli-koalisjonen: en union av ulike venstregrupper som holdt alternative arrangementer over hele USA i forbindelse med 200-års-jubileet.

August: Republikanernes nominasjonsmøte: Nye demonstrasjoner. Selv støtter yippiene kampanjen "Nobody for President". Før, som de sier: "Nobody keeps his promises."

I løpet av året har yippiene også fått sitt eget ukentlige TV-program, "The Jellybread Hour". Programmet sendes på Manhattan kabel-TV. Glimt fra innholdet: politikk, visesang, propaganda for å avkriminalisere marijuana, debatt om kollektiver, meningsløse ablegoyer etc.etc.

YOUTH INTERNATIONAL PARTY MANIFESTO!

WE ARE A PEOPLE
We are a new nation.
We believe in life
And we want to live now.
We want to be alive 24 hours a day
Nine-to-five Amerika doesn't even live
on weekends.

Amerika is a death machine. It is run
on and for money whose power
determines a society based on war,
racism, sexism, and the destruction
of the planet. Our life-energy is the

greatest threat to the machine.

So they're out to stop us.
They have to make us like them.
They cut our hair, ban our music
festivals, put cops and nars in the
schools, put 200,000 of us in jail
for smoking flowers, induct us,
housewife us. Easy-Rider murder us.

Amerika has declared war on our
New Nation!

ten i dette landet avhenger av at folk tror på løgner som at Lee Harvey Oswald var en venstrestremt som på eget initiativ snikmyrde JFK. I virkeligheten ble han snikmyrde gjennom en CIA/mafia/eksil-kubaner-sammensveigelse. Det er noe som begynner å komme fram. Noen journalister er heldige, og informasjonen vil komme fram etter hvert...

GA: Hva er YIP's taktikk?

W: Taktikken vår er masse-demonstrasjoner og gerilja-teater. Vi tror vi kan vise det absurde i å ha en herskende klasse ved å sette de motsetningene som er i samfunnet, klart fram. For eksempel hadde vi nettopp en demonstrasjon med parolene "Hvor er J.F. Kennedys hjerne?" "Noen har stjålet JFK's hjerne!" Hjernene var et vesentlig bevis i saken omkring mordet.

GA: Hva hendte på det republikanske nominasjonsmøtet i august?

W: Vi fant ut at politiet i Kansas City er ekstremt undertrykkende... Vi fikk tillatelse til å demonstrere på et område som var avsperrert på fire sider: det var som å demonstrere i et bur. Hvilket var vold mot våre konstitusjonelle rettigheter. Om de fikk lyst til å arrestere oss kunne de bare låse opp buret og sende folk sine inn. Noe de også var på nippet til å gjøre.

Så for å unngå dette flyttet vi leiren ned til Crown Center hvor Ford bodde. Og vi

*—Vi har hatt smoke-ins
hvert eneste år. Vi har arbeidet
mye med legalisering av
marihuana. Men de borgerlige
massemedia fortier våre
aktiviteter.*

hadde minst fire demonstrasjoner rundt Konventets senter. Vi plaget Ronald Reagan når han reiste fra hotellet. Vi delte ut mat til folk i parken. Vi hadde sammenhengende smoke-ins. Vi hadde med oss 40 pund Kan-

sas-pot og tente på alle gratis. Vi hadde et rock-band, vi laget en fest og vi protesterte. Det er det YIP er — knus staten med et smil.

GA: Så dere tror på provokasjoner?

W: Vel. Provokasjoner betyr en ting i Europa og noe annet i Amerika. Provokasjoner her betyr at politiet sender noen agenter inn i en demonstrasjon for å kaste flasker på politiet. Dermed får de en unnskyldning for å angripe oss. Dette er den amerikanske betydningen av en provokator. Jeg vet at i Holland var det en gruppe mennesker i 67 og 68 som arbeidet på samme måte som yippiene — "provoene". For Jerry Rubin og Abbie Hoffman organiserte YIP i 1968 kalte vi oss the New York Provos. Forsvidt provoserte vi politiet og vi er eksperter i konfrontasjoner, men på den andre siden er vi

*—Vi vil ha gratis marihuana til
alle som ønsker det. Gratis
levert fra regjeringen.*

ikke agent-provokatorer betalt av regjeringen. Selv om vi var det ville vi forresten ikke innrømme det. En må se på våre aktiviteter og vurdere selv...

GA: Mange mennesker trodde YIP forsvant for et par år siden?

W: Vel det er nå ikke helt sant. Vi har hatt smoke-ins hvert år. Et år hadde vi 20 000, i år hadde vi 6000. Vi har arbeidet mye med legalisering av marihuana. Men de borgerlige massemedia fortier våre aktiviteter, så folk tror YIP er død selv om vi er aktive lokalt.

GA: Er målet legalisering av marihuana?

W: Nei, vi vil ha gratis marihuana. Vi vil ha en garantert ukentlig rasjon på en ounce (28 gram) pot til hver mann, hver kvinne og hvert barn som ønsker det — gratis fra regjeringen. Og vi vil ha oppreisning til alle som har sittet i fengsel for marihuana. Ikke for pushere som har drevet med hardere stoffer, men for folk som har drevet med pot-salg, krever vi en oppreisning på 100 dollar pr. dag

de har sittet innesperret. Og vi vil at narkotika-politiet — som selv royer marihuana og sa arresterer folk for det — skal sperrer inne på ubestemt tid inntil de er rehabilitert.

Vi ønsker også et nasjonalt program for import av marihuana fra Vietnam.

GA: Har du noen kommentar til Abbie Hoffmans og Jerry Rubins aktiviteter de siste åra?

W: Ja, Jerry Rubin er ekskludert av YIP. Han fikk ikke lov til å delta i vårt siste landsmøte. I den siste boka si skriver han at The Chicago Seven planla vold lenge før demokratens nominasjon i 1968. Det er løgn. Dette var utelukkende et gimmick han gjorde for å få solgt boka si om meditasjon. Det hjelper lite at han har moderert uttalelsene seinere — det har ikke fått på langt nær så mye publisitet.

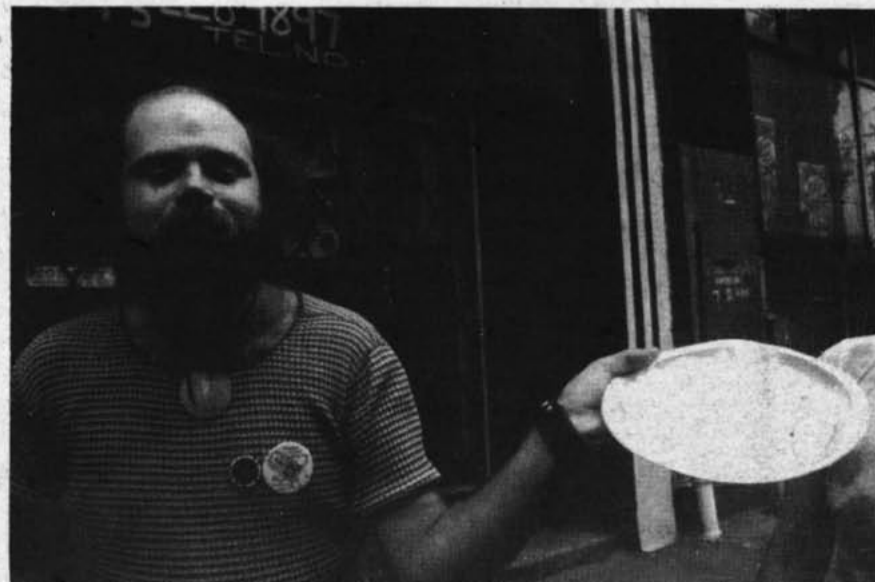
Abbie Hoffman er litt bedre. Han solgte virkelig kokain, det var ikke noe arrangement som han selv hevder. Vi hørte at han

solgte kokain et par måneder før han ble arrestert. Han handlet med utrygge folk. Noen av dem han handlet med ble arrestert, de

*—Abbie Hoffman solgte bøff
og fortjener ikke bedre*

gikk med på å samarbeide med politiet. De arrangerte en handel med Abbie — og dermed gikk han i fella. De sivilkledde politifolk som var med under handelen skulle utgi seg for gangstere. Vi mener det er galt å handle med gangstere, for de er nært knyttet til makt-haverne. Abbie var heldig etter som det ikke var gangstere og at kokainen som ble solgt ble ødelagt! For kokainen han solgte var bøff (dårlig vare) og hvis det hadde vært gangstere, ville Abbie ha vært død nå.

Forts. s. 11

Aron Kay med sin barberskum-kremkake.

INNAFOR MURENE...

Hvem skriver om hva som skjer i norske fengsler – ut fra opplevelsene til dem som sitter der?

Føreløpig ser det ikke ut til at pressen er særlig oppmerksom på at det er mye som kan sies om rettsvesenet vårt.

Gateavisa har fått god kontakt med en del fanger som har sendt oss informasjon om hvilke tilstander de lever under. Vi er interessert i å holde et våkent øye med det som skjer.

INNAFOR MURENE er vår nye faste spalte for fengselsstoff.

Vi oppfordrer folk som sitter inne med informasjon, eller har meninger om det som skjer innafor murene, til å sende inn brev, artikler, tips, tegninger o.l.

Vi minner om at fanger får gratis abonnement på Gateavisa. Send inn navn, adresse, og opplysninger om hvor lenge du blir sittende som statspensionert...

Hygiene i Åna

En fange har sendt oss ordensregler som inspektoren ved fengslet nylig har sendt rundt til skrekk og advarsel. Reglene forbyr bl.a. å henge opp bilder på veggene utenfor strengt opptrukne linjer. Sammen med reglene har inspektoren sendt et rundskriv som vi synes forteller en god del om forholdene... Vi bringer her et utdrag av det.

"Fra mandag vil vi inspisere rommene for å kontrollere at reglene blir fulgt, og ellers gjennomføre følgende:

1. Fjerne selvlagede hyller under bord, i vinduspuster/karmer o.l.
2. Fjerne portieroppheeng av ulltepper.
3. Fjerne gamle aviser o.l. som vedkommende ønsker å kvitte seg med. Aviser, ukeblad o.l. skal for øvrig være ordnet i bokhylle eller på

bord. Det som måtte bli liggende rundt om på golv, vil bli fjernet.

4. Det forekommer at det på rommene er flere bord, stoler o.l. enn det som er nødvendig. Overflødig inventar/utstyr vil bli fjernet.

Disse tiltak er nødvendige av hensyn til renhold og hygiene og en håper på samarbeid fra alle slik at forholdene kan bli best mulig."

Brev fra Ullersmo

Vi vil takke dere for et godt blad, men samtidig oppfordre dere til å skrive mer om og avsløre hvordan forholdene i virkeligheten er for fangene i norske fengsler i dag. Hele fengselspolitikken går ut på å bryte ned de menneskelige rettighetene vi har. Det er riktignok ikke rare greier vi har av rettigheter i fengslene, men det lille vi har kjempes det innbitt for å utsette fra fengselsledelsens side. Den eneste sjansen vi har for å opplyse folk om hvordan forholdene er, det er at den anti-konservative pressen sørger for å få det fram.

Da Ullersmo fengsel ble bygd, var den opprinnelige tanken at her skulle det drives en mer human fengselspolitikk og at de innsatte skulle få ha et visst fellesskap i fritiden. Direktør Bjørnsen har systematisk fra fengslet ble bygd i 1970 tatt fra oss og innskrenket dette fellesskapet. Vi blir undertrykt på alle måter av den erke-konservative ledelsen. Jeg kan nevne at sikkerhetsdirektoren – som er Bjørnsens høyre hånd – er helt og holdent politiets mann. Svein Urdal heter han, og var en av toppene i Lillehammer Politikkammer før han begynte som sikkerhetsdirektør her. Han driver det hardt med verving av judas'er, og judas'ene får belønning i form av permisjoner og andre fordeler. Isolering i ukevis er flittig brukt for å oppnå tilståelser på

det som ledelsen måtte "mistenke" dem for, eller for å få dem til å angi sine medfanger. Det hele er i virkeligheten ikke annet enn psykisk tortur. Hensikten helliggjør midlet også her.

Innskrenkningene foregår sakte, men sikkert og det er tydelig at det ligger en ren strategi bak. Resultatet er iallfall tydelig for oss.

Brev ut av fengselet som inneholder kritikk av ledelsen blir beslaglagt med en gang. Dette brevet blir smuglet ut, naturligvis med fare for represalier i form av at alt jeg søker om, blir nektet meg.

Jeg vil gjøre oppmerksom på at en fange har 2 rettigheter: Retten til mat og retten til i seng å sove i. Alt annet "kan" bevilges såfremt det "finnes hensiktsmessig" osv. Det sier seg sjøl at et slikt system utnyttes av makttoppen, og her på Ullersmo ser det ut til å være en hovedregel å stramme inn overalt. Noe som bl.a. gir seg utslag i en "splitt og hersk" politikk ved hjelp av judas'er osv.

Det er vokst fram en sterk antipati mot fengselsledelsen her på Ullersmo. Vi oppfordrer alle konstruktive krefter til å støtte våre krav om menneskelige og normalt levelige kår. Vi vil oppfordre alle til å kjempe mot de reaksjonære kreftsvulstene og støtte fangenes sak.

Med hilsen fra tre fanger på Ullersmo.

KROM mot politivold

Norsk forening for kriminalreform (KROM) arbeider for tida med registrering av politivold i Oslo-området. Antallet politivoldsaker har økt i det siste, men organisasjonen mener at det likevel bare er et mindretall av politivold-episodene som blir anmeldt og offentlig kjent.

"Etter loven har politiet anledning

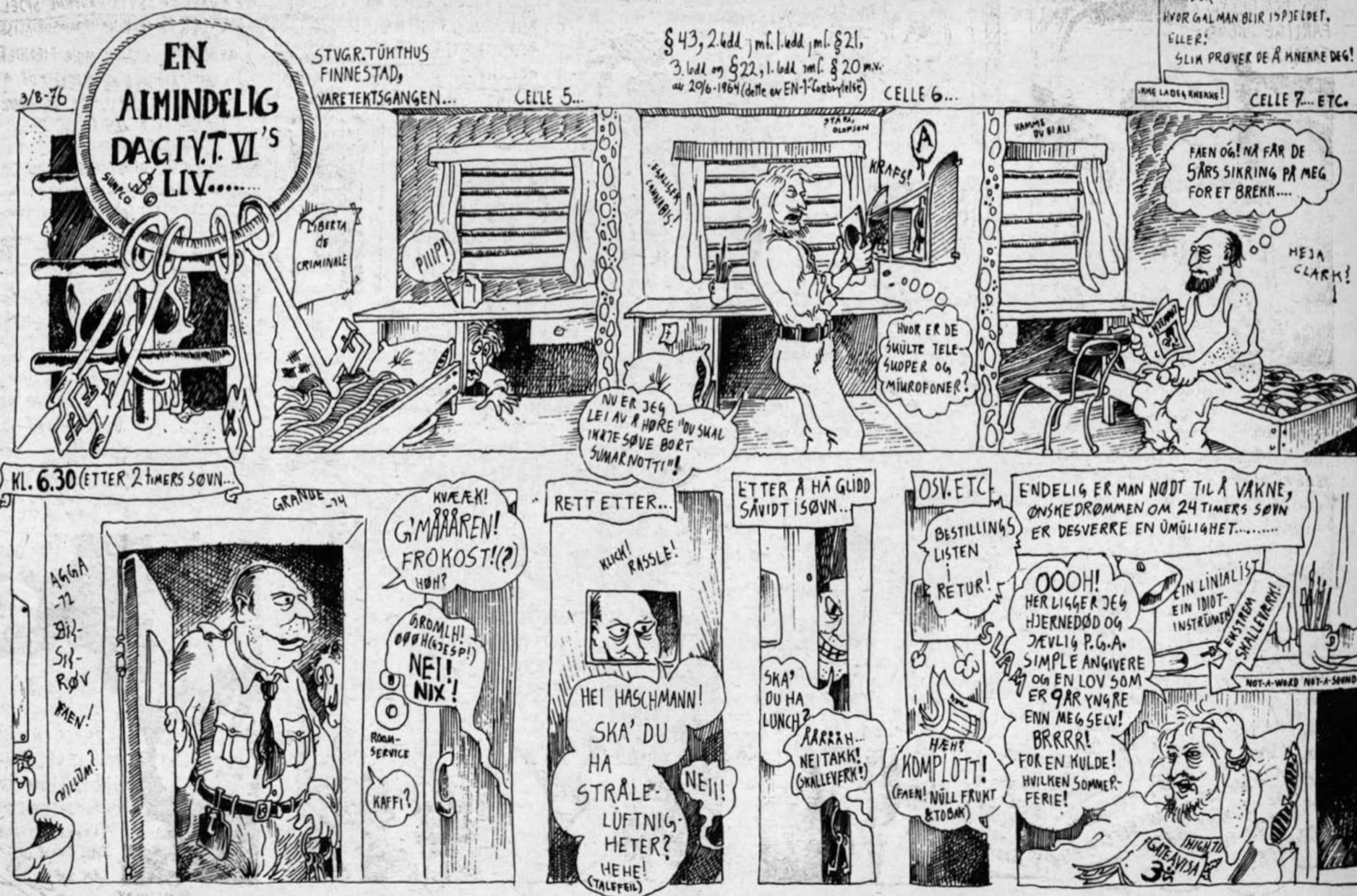

til å gjøre bruk av tvang i den grad de finner det nødvendig for å utføre jobben sin. Men – det er maktmisbruk – vold – når en person blir holdt fast og slått eller sparket av flere politifolk, enten for å bli presset til å tilstå noe straffbart, eller for "å få en lærepenge til neste gang". Denne formen for selvbestaltet justis går langt over politiets myndighetsområdet, og er i høyeste grad ulovlig," heter det i en pressemeddelning som KROM har sendt ut.

Gateavisa anbefaler leserne å støtte aksjonen. Blir du utsatt for politiets "harde metoder", på politistasjonen eller andre steder, bør du:

- oppsøke lege for å få skadene bekreftet!
 - anmelde politiet!
 - kontakte KROM!
- (som holder til i Fuglehauggt. 6, Oslo 2, og har tlf. 44 09 65 om ettermiddagen.)

Denne tegneserien (og tegningen øverst på sida) har vi fått tilsendt fra en fange i Stavanger Kretsfengsel. Av forståelige grunner vil han være anonym. Flere serier er lovet. (Følg med, følg med...)

fortsettelse

YIPPIE

Forts. fra s. 9

Men Abbie er på flukt nå. Han har kanskje gitt opp kokain-salg. Jeg tror jeg vet hvor han er, men jeg kan ikke si det. Jeg ønsker ham lykke til og jeg tviler på at FBI vil finne ham, for de er en bande store idioter

GA: Hvordan er YIP organisert?

W: Vi bygger på aktivist-demokratiet. Det er de folk som har flest ideer, som klarer å samle inn flest penger, deltar i flest demonstrasjoner og slåss hardest med politiet som er lederne. Resten er velkommen til å gjøre det de har lyst til. Vi har lederskap på en måte, men vi er ikke autoritært organisert med kaderdisiplin. Vi tror på folks gode natur, noe som også har vist seg å være riktig. Og vi tror på solidariteten mot en felles fiende: nemlig regjeringen med dens økonomiske makt, politiske undertrykking og rasistiske politikk, som tillater at lufta og vannet og jorda blir forgiftet og er totalt blottet for økologisk politikk. Vi er et nett av "revolusjonære aktivister", som FBI beskriver det på mitt kartotek-kort.

GA: Dere utgir bladet Yipster Times som er fylt med skandaler og anklager osv. Tror dere selv på det dere skriver?

W: Ja da. Ja da. Selv om vi er en ekstremt

venstreorientert avis, tar høyreflyen ofte opp saker som vi skriver om. F.eks. en gruppe som kaller seg det amerikanske uavhengige parti og som satser på en ekstremt reaksjonær og rasistisk presidentkandidat, Lester Maddox. Maddox snakket om Jimmy Carters kontakt med kokainpushere her om dagen. DEN informasjonen hadde han henta fra oss.

Det fins mengder av lignende eksempler. Jeg kan ikke huske på langt nær alt det som først er blitt tatt opp i Yipster Times og som seinere er blitt nasjonale nyheter.

GA: Dere er ikke mye begeistret for Jimmy Carter?

W: Nei. Vi mener at Jimmy Carter representerer den samme korrupte, reaksjonære utenrikspolitikken som Gerald Ford står for. Folk rundt Carter er fæle, anti-kommunistiske militarister. Utenriksministerkandidaten hans f.eks. er en av supermilitaristene som dro oss inn i krigen i Vietnam. Han var en nær medarbeider av Lyndon B. Johnson. Det er demokratene som drar oss med i disse krigene, ikke republikanerne. Jeg er svært bekymret over Jimmy Carter, personlig foretrekker jeg heller Ford. Han har sin maktbase i Washington, mens Carter som en nykomling henter støtte blant en rekke rådgivere. Når man går gjennom listen av disse reaksjonære utenrikspolitiske "eksperter" finner man forbindelser med multinasjonale selskaper, CIA, FBI, og hæren. Carter er ikke en bra mann, han kommer ikke til å legalisere marihuana og Youth International Party er imot ham.

GA: Tror du på tradisjonell sosialistisk organisering av arbeiderklassen?

W: Ja, i den tredje verden kan vi ikke gå hen og oppfordre folk til å røyke marihuana, høre på rock-konsserter, når ingen har nok å spise, når folket er undertrykt og utbyttet av USA-imperialismen. Så for størstedelen

-Vi vil ha både en økonomisk revolusjon og en kulturrevolusjon

av verden er ikke YIP noe mønster. Men for middelklasse-ungdom og arbeiderungdom i USA som ikke må slås for de grunnleggende livsnødvendigheter, tilbyr YIP et alternativ. Vi HAR sympati for folk i den tredje verden, vi er ikke her bare for å legalisere marihuana og provosere. På den andre siden ønsker vi ikke en regjering som den russiske, som vil forby langt har, rock og dop. Vi vil

ha en regjering som tolererer disse tingene, og som innser at det ikke er borgerlig livsførsel, men en ny kultur. Russerne hadde en økonomisk revolusjon, men aldri en kulturell revolusjon. Vi vil ha en økonomisk revolusjon OG en kulturrevolusjon her i USA.

GA: Er dere anarkister?

W: Jeg er ikke anarkist, jeg er kommunist. En del av folk her kaller seg anarkister.

GA: Er det noe håp for den amerikanske arbeiderklassen?

W: Ja, det er håp. Når det imperialistiske systemet vakler vil byrdene bli lagt på den innenlandske arbeiderklassen, og den vil gjøre opprør. Jeg har alltid sett på arbeiderklassen som en progressiv kraft, selv her i USA hvor den er blitt korrumpert.

berufsverbot

Forts. fra s. 6

Forbudet rammer alle. Fra leger og jurister til kontorfunksjonærer og arbeidere. En lokomotivfører ble oppsagt "i overenstemmelse med forbunds-tjenestemannsloven". Hva kan gjøre av forfatningsfiendtligheter fra lokomotivet kan man spørre om. I alle tilfelle uteblir svaret fra myndighetene...

Det politiske klimaet for venstreorganisasjonene i Vest-Tyskland blir mer og mer beinhardt. 800 er blitt oppsagt eller nektet arbeid i løpet av de to siste årene, av dem er det typisk nok bare et titall "høyreekstremister" og resten er "venstreekstremister". Denne merkelappen blir forøvrig satt på alt fra radikale sosialdemokrater og alle former for frihetlig sosialisme og kommunisme til KPD(m-l) som tilsvarende vårt hjemlige AKP (skjønt de er kanskje enda mer fanatisk nasjonalistiske og opptatt av det tyske folks storhet etc.)

Flere delstater har dessuten vedtatt en lov som pålegger alle statsansatte å være angivere... Å la være å rapportere mistanke om forfatningsfiendtlig virksomhet er tjenestefeil.

I praksis førte alt dette til en kjempe-opptrapping av virksomheten til det hemmelige politiet. Mer enn 750 000 tilfelle av politisk kontroll over arbeidsplassene er kjent, og (ifølge uoffisielle kilder) mer enn 2000 vesttyskere er nektet jobb eller oppsagt. Dette vel å merke i statsbedriftene. Tendensen har spredd seg også til den private sektor av arbeidslivet, og det er f.eks. lite trolig at en som er nektet jobb i offentlig bedrift, vil få det lettere i en privat...

To sosialdemokratiske kandidater ble nektet ansettelse i Bayern i 1975. Begge var medlemmer av SHB (Sozialistischer Hochschule Bundt) som til 1972 var sosialdemokratenes offisielle studentorganisasjon. Begge hadde gått inn for det tyske LO's universitetspolitikk ved et studentvalg.

Berufsverbot-lovene har betydd en enorm avpolitisering av folk på "grasrotplanet". Ikke så rart når man ikke kan skrive under på listene til organisasjoner som Amnesty International uten å risikere å bli fort opp på lister. Ved en TV-undersøkelse nylig nektet 3/4 av TV-titterne å uttale seg om fjernsynets sendinger.

En regjeringsråd fra Forfatningsbeskyttelsen som holdt foredrag om Berufsverbot i Danmark for ikke lenge siden, ble spurt om yttringsfrihet. "Tanker er jo frie", sa han og lurte på hva man egentlig mente. Samtidig nevnte han eksempler på ekstremister: Trotskister, anarkister og alle avskyninger av marxisme.

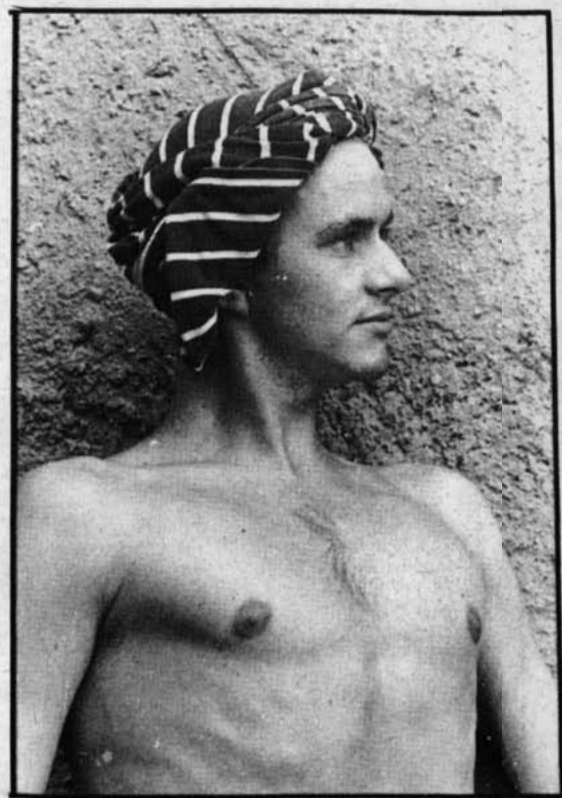
Så kan man jo spørre seg hvem som er de virkelige ekstremistene, når en klam politisk hånd er lagt over alle i Tyskland som trenger å jobbe for å leve. I det borgerlige demokratis navn.

M. Friksen.

SHALLEVERK.....

PERLEPORTEN TEATER

Mann, kvinne, søster og bror! Kom! Din plass står pløyet og rede — som

Perleporten er en uavhengig teatergruppe. Med det mener vi at vi ikke er tilknyttet noen organisasjon eller institusjon og at vi ikke vil være underlagt noe eller noen.

Vi har ingen penger. Og det er mye som kan sies om det, men all snakket om hva kommunen skylder oss og hva kulturrådmannen burde støtte osv.....osv....er for det første gorr kjedelig for for det andre er det ikke fem flate øre å få fra den kanten allikevel...

Perleporten har laget et teaterstykke som heter "FAREN SATT PÅ FØRSTE BENK OG MOREN SATT PÅ ANNEN , OG KNOLL OG TOTT PÅ GALLERI' OG LO SOM BARE FAEN" — det handler om familien.

Nå er vi tre kvinner og to menn som jobber på heltid med en ny oppsetning.

Stykket har fått tittelen "JUG MEG EN SAGA". Christian Eggen lager musikk til forestillingen.

For å gi et eksempel på hvordan vi jobber skal vi referere en dag fra dagboka:

torsdag (langdag)

Klokken ni svømming i Tøyenbadet. Alle møtte opp. I dag var politiskolen der...

Klokken ti. På Trafostasjonen. Scene tre, som ble ferdigskrevet i går, spilte vi igjennom et par ganger. Det var veldig vanskelig å finne den riktige stemningen for scenen. Vi gikk svært forsiktig fram, alle replikkene må stå for seg. Vi ble enige om at alle personene i scenen måtte ha hver sin definerte galskap.

Etterpå spilte vi scene to, tre og fire for å få overgangene rene mellom hver scene.

Christian kom, vi spiste formiddagsmat og snakket fram og tilbake om scenen som skal lages som dans med musikk til. Christian forklarte oss takten og vi ble enige om at vi skulle forsøke å få tak i en eller annen som kan hjelpe oss med inn-

studeringen av dansen.

Vi gikk gjennom sluttscenen, alle fikk skrevet ned replikkene sine i den nye og forkortede formen. Arrangement på scenen ble laget. I denne scenen skal stemningen være fascistisk. Vi valgte derfor å lese den som en militærparade. Drillingen var svært vanskelig, det ble tilløp til krangel. Christian hjalp oss med å holde taken og å holde styr på tellingen. Vi gikk gjennom scenen tolv ganger...

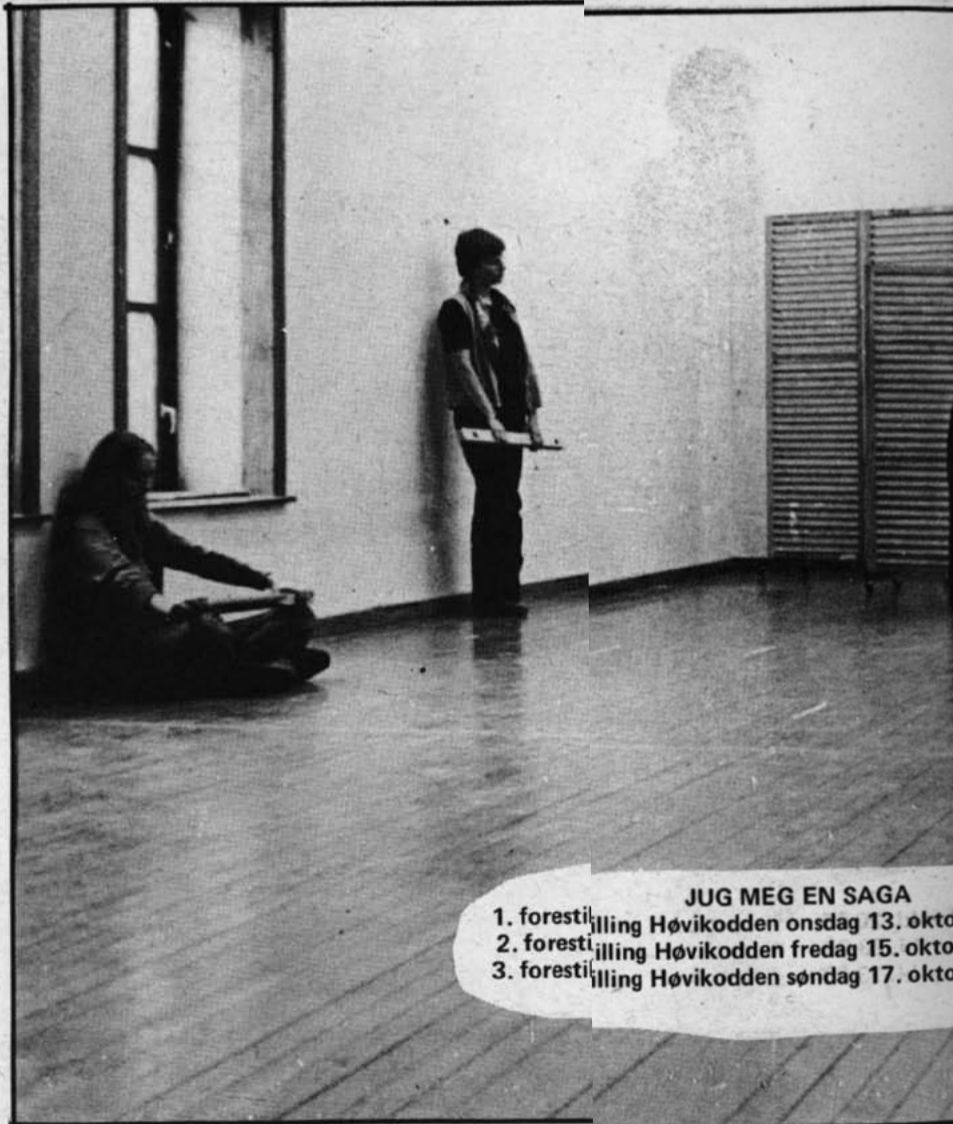
Vi kjøpte mat. Vasket opp og lagde middag. Slappet av, og drakk kaffe. Vi fikk en ide til åoningen av stykket — noe som skulle skurre innmari.

Vi gikk sammen to og to for å arbeide

med monologene. Det holdt vi på med i to timer, og dermed var klokken blitt over ni. Vi var slitne, og orket ikke å vise hverandre det vi hadde kommet fram til.

Vi la plan for neste dag. Prøvebildene til plakaten var kopiert opp, og vi pratet litt om hvordan den skulle se ut.

Dette eksemplet var hentet fra en bra dag. Det henger nøye sammen med at det var en tolv timers arbeidsdag, noe som gir oss en kontinuitet og ro over samværet. Vi har verken krefter eller råd til å jobbe så lenge hver dag.

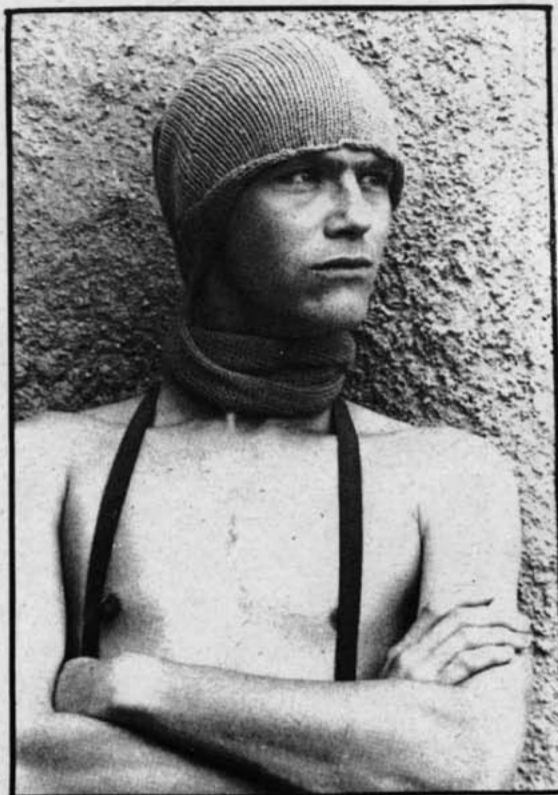

JUG MEG EN SAGA

1. forestilling Høvikodden onsdag 13. oktober
2. forestilling Høvikodden fredag 15. oktober
3. forestilling Høvikodden søndag 17. oktober

GRUPPE JOBBER VIDERE

såkornt kastet fra bondens hånd er du et menneskebarn blant oss her nede.

Arbeidet går veldig opp og ned. Noen ganger blir vi nok så deprimerte og usikre på både det vi gjør og det vi mener. Vi får ofte "nedtur" når vi tenker på om det i det hele tatt har noen betydning, om det er noen vits i, det vi driver med.

PERLEPORTEN

Birgit Christensen
Runar Bakken
Inge-Lise Langfeldt
Karl Hoff
Karin Benan

(fra venstre på bildene)

Jug meg en saga...

Utdrag fra scene elleve:

Herren: Vi har hatt to store seksuelle revolusjoner. Den første fant sted i California i august 1967. Den andre var kvinnefrigjøringen som foregikk over det meste av den vestlige verden den 11. april 1970.

Disse to epokegjørende holdningsforandringer har båret frukter.

Menneskene er blitt frie. Tabufrie. Fordomsfrie.

Noen foretrekker store romper og mye kjøtt. Noen er glad i uniformer. For mange kan grad av behåring være av avgjørende betydning. For mange mennesker er det en ren spenning i å skifte omgivelser og rom. Dette gir ny kraft og stimulans i et forhold som kanskje ellers var ved å dabbe av. For eksempel dette med å samleie i entreen mens folk går forbi utenfor i trappen - kan virke svært stimulerende.

Utdrag fra scene tretten:

(Det spilles krocket i en penere forstads-have på vestkanten, hos familien Koht.)

Del 1.

Trygve Hellum: -Det var i hvert fall bedre før i tiden. Da kvinner var kvinner og menn var menn. Og så hadde man politiske partier og SÅ kunne man begynne å snakke om andre ting. For eksempel kjærlighet..... og penger....

Herr Koht: Penger har ingen betydning.

Fru Koht: Penger har ingen betydning.

Trygve Hellum: Penger har ingen betydning.

Del 2:

Herr Koht:

Det skrikes stadig om høyere lønn arbeideren står knebøyd og krocket i bønn

Saken har alltid flere sider

Hvem er det egentlig som lider?

Trygve Hellum:

Når du har stemplet ditt kort

er du ferdig for dagen

vandrers utslitt av ansvarets byrde

din sjef som en hvileløs hyrde

for ham blir det aldri kvelden

Fru Koht:

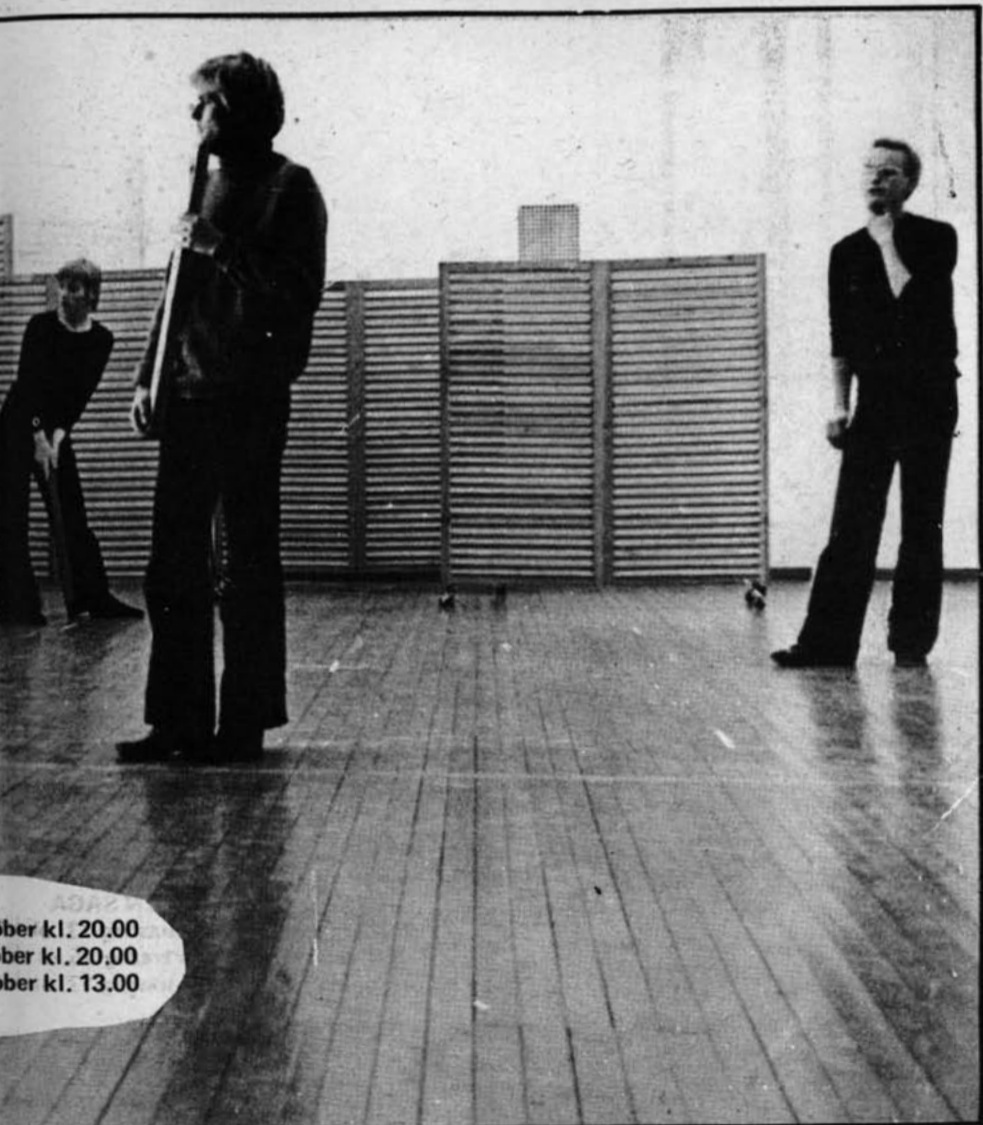
Han har en tilbakevendende tankebyrde hvordan betale den store gjelden

En person:

Folk uten penger er gjerne mer tilfredse

Se på Anna i Ødemarken og Hans Aleksander Hansen

Du får tifold igjen uten det vi regner for best.

ber kl. 20.00
ber kl. 20.00
ber kl. 13.00

DET ER lørdagsrush i sentrumsgatene. Plutselig dukker det opp en gruppe mennesker fra ingenting. De begynner å sette opp en 15 meter høy stålkonstruksjon. Det stimler folk til for å se på.

Etter noen minutter er ståltårnet blitt til den klassiske pyramiden med filleproletariatet på bunn og kapitalistene/undertrykkerne øverst. Aller øverst lyser dollartegnet i neon.

Gateteater i en amerikansk storby.

I løpet av "forestillingen" er tilskuerne engasjert i direkte deltakelse. Og når teatergruppa "Living Theater" har gjort sitt, står folk igjen og diskuterer det som har skjedd.

"Living Theater" er blitt ei superkjendisgruppe i teaterkretser og blant liberale og radikale i USA. Også på

–Idealet er A'ene. For å være perfekt i Living Theaters sammenheng bør man være Aktivist, Aktør, Anarkist og Artist.

Alle medlemmene er noen av delene. Men sjelden alt på en gang. Anna: –Det viktigste er følelsen. Men man må være beredt til å leve på et lavt økonomisk nivå, og være forberedt på at gruppa tar omtrent all tida di. Og føle for ideene. Og – man må være litt vanvittig...

Anna havnet midt i den største av oppsettingene til LT. Den heter THE MONEY TOWER (Pengeårnet), og krever et 30-talls skuespillere. Selve tårnet er det nærmeste LT kommer opp til en scene: En 15 meter høy stålkonstruksjon med treplater i ulike farger. Lengst nede, med ryggene krøket under klasesamfunnets byrde, finner man filleproletariatet. Over dem i tur og orden arbeiderklassen, middelklassens administra-

synger en forførende vakker serenade, mens de øvrige etter klassisk mønster byr politiet brød og roser på en smøremyk måte. Til tilskuerens forbitrelse blir aktorene jaget vekk.

Matkooperativ

LT har også satt i gang folkestyrte bydelsorganisasjoner som på en meget konkret måte hjelper folk i deres daglige liv. I Pittsburg fikk de i gang et matkooperativ – en ide som er i ferd med å spre seg over hele USA. Folk i en bydel slår seg sammen. De kvitter seg med mellomledene, får billigere og

dre sida finnes det ikke straff eller tvang-innen gruppa – i samsvar med ikke-voldsideologien og den radikale pasifismen.

Nytt innhold

–Det fantastiske med gateteater er at formen gir teateret et annet innhold. "Opp-

Living Theatre: KULTUR-REVOLUSJONÆRT GATETEATER

denne siden av Atlanteren har de opptrådt (akkurat nå i Torino) og blitt velkjente. Gruppa har satt seg som mål å være "aktivister, aktører, anarkister, artister".

Det høres lovende ut. Hvordan fungerer gruppa i praksis? Artikkelen du leser her er tatt fra det svenske musikk- og kulturbladet MUSIKENS MAKT. De har fulgt gruppa i aksjon.

Living Theater spiller mest på gata og samler av prinsipp aldri inn penger der. I blant opptrer de på universiteter, og det gir en del inntekter. Bidrag fra fond og privatpersoner dekker resten.

Medlemmene lever sammen i kollektiver og deler alt de har. De kommer fra de forskjellige miljøer: Ei hvit jente fra en av Bostons fineste familier som har gater oppkalt etter seg, svarte gutter fra Harlem, folk fra Sverige, Brasil og Rhodesia. Alderen varierer fra 18 til 50. Det finnes ingen profesjonelle krav, få av medlemmene har teaterutdannelse.

Så ulike forutsetninger medfører naturligvis ujevne forestillinger. Anna fra Berkeley, tilslutta LT i 1974, ser slik på situasjonen:

–På en måte er det gruppas sjarm og det sier en del om hva vi står for politisk: Det skal ikke finnes noen ledere, like lite som det burde finnes proff-politikere som betales av partiet sitt. Alle skal kunne lede seg sjøl og gjøre ting sammen.

Julian Beck, som sammen med sin kone Judith Malina grunnla LT på slutten av 40-tallet, uttrykker det slik:

Living Theater under opptreden i Stockholm.

tører, militær/politi, overklassen – og aller lengst oppe: et grønt neonlys i form av et dollartegn.

Stykkets første del viser klassenes ulike roller. Del 2 er revolusjonssceneriet. Gjennom nøyaktig koordinerte bevegelser blir arbeidstakten skrudd opp. Det blir streik, alle de streikende taler, en for en, både som skuespillere og privatpersoner. Politiet hopper ned fra tårnet og slår ned gateoppførere. Arbeiderne deler ut løpesedler til publikum! – forsøker å få dem til å støtte streiken.

Overklassen spiller ut de arbeidsløse mot de streikende. Fabrikkokkupasjon. Politiet tilkalles, spor tilskuerne (inklusive de ekte purkene blant dem!) om de syns det er riktig å skyte på arbeiderne. Svarene integreres i stykket. Halvparten av middelklassen følger arbeiderne. Det snakkes lite om det nye samfunnet. "Det er vanskelig, det gode er alltid problematisk."

Symbolsk slutt: Tårnet demonteres, vanligvis med hjelp av publikum.

Nøkkelby

Alt dette utspilles i stalbyen Pittsburg, sentrum for USA's tungindustri, møkkelby for en kommende revolusjon i USA. Dessuten er byen på vei til å bli et administrativt sentrum, - mange multinasjonale kjempeforetak har hovedkvarterene sine der.

–Den beste forestillingen gjorde vi i et svart boligområde, like ved et stålverk. Det som skjedde var i virkeligheten en blanding av spill og virkelighet. Vi var der, politiet var der, stålverket var der, arbeiderne og de svarte likeså.

–Vi leter alltid etter fysisk sterke scener. Purkene (de er alltid nærværende) blir f.eks. imponert av vold og styrke – men vi viser en annen slags styrke... Tårnet er en måte på vise arbeiderne at vi også konstruerer... det er sterkt, fysisk, konstruktivt, vi anstrenger oss...

Og Anna forteller hvordan de spiller utenfor politistasjonen, hvordan et medlem

bedre mat, lærer hverandre bedre å kjenne. I beste fall hender det at de enkelte kooperasjonene slår seg sammen. Det viktige er at det overhodet hender NOE i disse fattigkvarterene. Der finnes det ofte absolutt ingenting politivt å se. Bare purker som patruljerer fra bolene sine til stadighet. Det føles virkelig som okkupasjonsstyrker, som Black Panthers sier.

Slaveri

Teatersiden av prosjektet har hentet mye fra den østerrikske forfatteren Sacher-Masoch (han som ga opphavet til termen "masochisme"). En av ideene hans var en serie romaner med seks hovedområder: Slaveriet under henholdsvis penger, eiendom, krig, døden, bedrageri, kjærligheten og staten.

LT har et prosjekt gaende som skal gjøre et omfattende stykke på hvert av disse områdene. THE MONEY TOWER er det eneste som er ferdig. En serie småstykker skal komplettere de store – deriblant STRIKE SUPPORT PLAY (streikesstoppespelet) som nylig ble satt opp i Göteborg. Vi gjengir en reaksjon fra en entusiastisk tilskuer: –Det første som slo meg var den enorme fantasien som savnes så sårt på venstresida i Sverige, men også delvis i det amerikanske venstre. Dette er virkelig en ny måte å presentere problemene på.

Den andre siden

Anna fortsetter: –Vi snakker ikke bare om det politiske systemet, om kapitalismen, men også den andre viktige sida av saken: Hvordan vi hver dag, ved å gå på arbeidet, gjennom å akseptere statens lover og forordninger, på en måte aksepterer at vi er slaver.

Jeg tror de vestlige samfunnene trenger noe mer enn den gamle nødvendighetens revolusjon. For første gang i historien fins det en reell mulighet for at arbeidet for det daglige brød ikke skal være det viktigste samfunnsselementet, og dette betyr at kulturrevolusjonen får en mye mer framtrødd plass enn den noensinne har hatt før.

Nye former

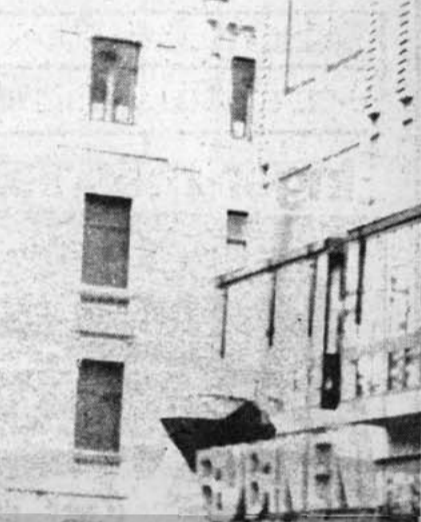
Living Theater mener at lystens (nytelens) samfunn kan komme mye raskere enn vi hittil har trodd. Vi kan begynne å bygge det allerede i dag, og vi trenger nye former. Gjennom arbeidsformen og de strukturene vi prøver å bygge opp, viser vi hvilket samfunn vi vil ha.

–Marxist-leninistiske partier sier at de vil ha et samfunn uten vold og hierarkier. Men deres organisasjon er ENORMT hierarkisk og krever at omveltningen skal skje ved hjelp av vold. Med andre ord: En gammel form skal brukes til å skape noe nytt. Det blir den russiske fadese en gang til...

Matkooperative derimot, viser at det går an å sette våre teorier ut i praksis.

Men det er ett problem igjen: Fungerer teatergruppa sjøl i samsvar med idealene? Det gjør den åpenbart ikke fullt ut. Et problem er at noen med overblikk (dvs. en regissør) trengs for stykker som f.eks. THE MONEY TOWER. Et annet er den store forskjellen i medlemmenes teaterkunnskapsnivå. Et tredje er at to personer, Judith og Julian, ifølge de fleste dominerer det artistiske arbeidet. Mange av de visjonene som blir framstilt er opprinnelig deres. På den an-

søkende teater" har lenge vært i vinden, men når man spiller på gata er det ingen sjanse for at folk kan unngå å legge merke til at det hender noe. Og ettersom ingen betaler forsvinner den kulturelle sperren. I og

"Aktivist, aktør, anarkist, artist."

med at vi spiller på gata, okkuperer vi tilfeldigvis en plass som vanligvis er okkupert av staten og kapitalen. Gater er i dag totalt i hendene på kommersielle interesser.

Når vi begir oss ut på gata, viser vi at her kommer vi sammen og snakker om noe som kan skje. I stedet for å si "i det nye samfunnet skal vi gjøre det slik og slik" viser vi hva vi mener. Sjøl om det er teater, er det teater transformert til virkelighet.

Tekst: Håkon Sandblad. Teksten er her noe forkortet.

Kulturhuset i Stockholm bombes av hjernegeriljaen!

KJARTAN SLETTE-MARK- NÅ OGSÅ SOM "MODERAT"

9. juni blei en av tidenes merkeligste kunstutstillinger åpnet i Stockholms nye Kulturhus. Bak utstillinga sto ei gruppe med det selvsamme navnet U.M. eller UNGA MODERATER. På denne bakgrunn er det ikke så rart at reklameplakatene for utstillinga vekket mange medel-Svensson'er fra velferdssønnen sin, dette var sensasjonen over sensasjoner, en merkverdig nyhet som fikk Expressens og Aftonbladets siste blinkskudd om Palmes skittkasting mot Fälldin og omvendt til å virke like kjedelige som børsnoteringene. Hadde

skjellige fargevariasjoner med tekstene Mord, Martyr og Madonna (den siste varianten med ring rundt A'en, noe jeg finner nokså usmakelig ettersom Ulrike var erklært leninist).

Utstillinga blei stengt etter 2 dager. Dermed var hensikten oppnådd. Myten om det "demokratiske folkhemmet" hadde sprukket som en lyseblå (alt.: lyserød) ballong foran øynene på tuse-ner, og gjennom de informative plakatene hadde de tre rabiater kunstnerne rettet farlige skyts mot de grelle Berufsvetbot-realitetene i Forbundsrepublikken (se artikkel på side 9). Eller

store fortvilelse...), der han tilbød Nixon jobben som kommisjonær for bildene i USA, med høy provisjon.

(En del av bildene fra NV er å finne på midtsidene i GA 2/73, kan ennå bestilles.)

Forøvrig kan vi nevne at Munchmuseet fikk spader p.g.a. bildenes blasfemiske natur (BILDET STO IKKE I STIL MED LOKALET, ble det hevdet). Det samme gjaldt Moderna Museet, av Slettemark omdøpt til Moderata Museet...

Under Kalvoya-festivalen prøvde vi å få i stand en "meningsfylt samtale" om kunstnes politiske fantasipotensial o.l. med Sture Johannesson og Kjartan Slettemark. Antakelig var vi for pseudo-seriose for dette lettere dopa radarparet, for spørsmålene våre blei ofte liggende igjen som en våt flekk i solskinnet.

(Scene: Gateavisa, Slettemark & Johannesson, på en scene på Kalvoya en dag i juni, omgitt av ti tusen rockdiggere.)

GA (til Slettemark): Hvorfor dro du til Sverige - større miljø?

S: Ja.

GA (etter fraser om kommersialisert ungdomsopprør alias Kalvoya-festivalen): Tror du virkelig at bildene dine nar ut til andre enn avantgardefriks? S: Kanskje ikke lenger... Norsk TV har gjort en film i forbindelse med Nixon Visions. De har sittet lenge på den nå, nekter å sende den. Kunstnere i Oslo (folk fra Kunstneraksjonene og UKS) har bedt NRK om å opprettholde beslutningen, fordi min kunst angivelig

vil forstyrre deres kunstnerkamp og fagforeningspolitikk.

GA: Hvorfor Ulrike Meinhof - anser dere henne for å være en viktig martyr?

S & J: Akkurat. Presis betydningen martyr.

Johannesson: Det fins flere grunner til å sørge over Ulrike Meinhofs død enn til å feire kongens bryllup med Sylvia.

GA: Ærlig talt, synes dere det er dumt å bli intervjuet???

J & S: Ja.

GA: Hva synes dere om Kalvoya-festivalen?

S: Bra om flere kunne kjøpe disse plakatene...

Ellers får vi opplyst at Göteborgs Konstmuseum har kjøpt Nixon for 7000 kroner, og parallellen i Norrköping har punget ut med 10 000. Vi får også vite at Ulrike-plakatene samt Fiskergubben og en fargeplakat om Berufsvetbot er trykket i 7000 og koster 10 kroner stykket. Kunstneraksjonens folk vil kanskje bli flate over denne opplysningen, men så er det også slående BRUKSKUNST vi her har med å gjøre.

Om de forandrer folks innstilling til Meinhof og det desperate tyske venstres forsvarskamp mot fascismen og fascistoide tendenser i lyserøde gevanter, er uvisst. Utstillinga avslører i alle fall "moderate" av alle kategorier i samme grad som Nixon Visions gjorde. Stå på, Kjartan & Co!

Arnstein Bjorkly

KulturHuset Stockholm 9-27:e juni 1976

- en utstilling av arbeidsgruppen U.M. -

Ingen människa är den andra lik

ULRIKE MEINHOF

SILVIA SOMMERLATH

virkelig det svenske høyrepartiets ungdomsorganisasjon framstilt sine falmede frihetsdrømmer på kunstnerisk vis?

Ved nærmere studium av plakatene kunne man bare konstatere at det i stedet dreide seg om en usedvanlig grov spøk - en såpass intelligent og politisk ladet frekkis at den var å regne som FARLIG: En av plakatene (se ill.) viste portretter av henholdsvis den nylig avdøde "terroristen" Ulrike Meinhof og hennes "landskvinne", svenskenes helligermanske dronning Sylvia. Den slående kontrasten mellom det glatte luxguset til dronningen og Ulrikes fjes, medtatt etter 3. grads forhør og sultestreik, sammen med en tekst som på en brilliant måte avslørte Moderaternas hykleri, fikk begeret til å flyte over på høyresida.

Teksten lød:

"Alla tycker och tänkar oluka. Intresserna, drömmerna, värderingarna och mycket annat skiljer oss åt.

Vi människor är inte en grå samling - ett väldigt kollektiv - som socialisterna mener. I stället är vi en färgglad samling människor med egna funderingar och påhitt.

Moderaterna tycker det är fint och sloss därför mot förmynderi och byråkrati. Det moderata alternativet är valfrihet - att bestämma över sig själv. VALFRIHET I BONDEN. STAMMHEIM - STUTTGART/STOCKHOLMS SLOTT."

Reaksjonens reaksjoner var ikke overraskende. Svenska Dagbladet raste ut på første side. Moderaterna reiste rettssak mot kunstnergruppa, som i tillegg til navnet også hadde stjålet partiets spesielle 'M'-symbol på de masseproduserte Meinhof-plakatene i for-

som et av medlemmene i kunstnergeriljaen, Sture Johannesson, sa det under Kalvoya-festivalen: "Vi har lykket i å dra fram i lyset de reaksjonære kreftene i Sverige, liksom Ulrike Meinhof klarte det i Tyskland."

Utstillinga omfattet også et selsomt pseudo-naturalistisk bilde av en fiskergubbe - en parodi på de billige reproduksjonene som henger i tusener av norske hjem. Johannesson hadde egentlig fått bestilling på et datamaskinkunstverk, og den grove spøken med den gemene hops smak som kom i stedet, blei ikke akseptert av kultureliten.

Dette bringer oss over til det norske innslaget i muldvarpatrioen (tredjemann heter Ove Hallin) - modellen for fiskeren er faktisk Kjartan Slettemark, sunnmøringen som med sitt vietnambilde foran Stortinget fikk gode borgere til å knytte nevene og en av dem til å smadre bildet med ei oks. I slutten av 60-åra dro han til Sverige og blei fast knyttet til undergrunnsavisa HUFVUDBLADET. I 1971/72 dukket han opp her til lands igjen med NIXON VISIONS - en storstilt satire over "Tricky Dick". Under ei utstilling i Honningsvåg med den kaffe- og blod-drikkende gangsterpresidenten forsvant alle bildene sporløst. Slettemark leverte deretter et Nixon-bilde til politimester Gjerde for å få det taksert. Også dette bildet - drapert i et skittent svensk flagg - forsvant!! Seinere sendte Slettemark et brev til Nixon (på brevpapir stemplet Unge Kunstneres Samfund, til rødvinradikalernes

Kjartan Slettemark med en av sine "Nixon Visions", grovkornet satire over den daværende presidenten. Nå er Slettemark tilbake med nye visuelle utfordringer.

Festivaler

Shepp

Jazzfestival i Kongsberg igjen. I fire dager var dette et konglomerat av jazz-friks, musikere, friluft- og innendørs-konserter (med og uten tekniske problemer), kunstutstilling, debatter, møte med gamle og nye motkultursøken, og - dessverre et noe for stort spill om penger. Om enn vi hvert år får høre noen av de beste jazzfolkene, er baksiden av medaljen at det hele bærer seg på krykker av almisser fra etablerte institusjoner. Mer penger til jazzen!

Åpningskonserten var med tenoristen Archie Shepp. Han har rotter i eksperimentell fri-jazz, var elev av Cecil Taylor (som vi kommer tilbake til), men vi kan også høre påvirkning fra en swingtenorist som Ben Webster. Shepp har etter hvert bygd ut musikken sin, slik at han nå spiller mange avskyninger av det han kaller Black Music, be-bop, soul, ballader, fri-form. Politisk sett er Shepp påvirket av marxisme, et middel han bruker i kampen for afroamerikanernes menneskelige og økonomiske rettigheter. Først og sist er han svart amerikaner.

Så til konserten: Et litt irriterende hinder for å høre detaljene i musikken, var den dårlige balansen mellom høytalerne. Vitaliteten, "energien" (et begrep innen fri-jazz) var likevel vanskelig å motstå. Shepp satte i gang med "Things got to change" - en låt av Cal Massey. Først et enkelt tema, trombonisten løfter musikken, for Shepp tar en tjuv minutter lang fri-form preget solo. Saxen rir ovenpå det uværet som Beaver Harris bak trommene skaper. - Shepp ved en tidligere anledning: "Rytmen er essensen i afrikansk musikk, og i all vital musikk, jeg har brukt blåserne som en overtone til trommene." Tonen er en parallell til den menneskelige stemmen, er direkte, skraper, kan vekke vår vitalitet, eller være vond, hvis vi ikke vil være med. I alle fall gjør denne musikken ende på puritanske krav om frihet fra problemene, den fyller ikke den kapitalistiske kunstens tildekningsfunksjon. Shepp: "Og hvis musikken ikke strekker til, vil jeg skrive et dikt eller et skuespill til deg, jeg vil si ved enhver anledning: gi folket mitt fri." Men også: "Jeg kan ikke gå for å spille med hat i sinnet mitt. Jeg går og spiller med kjærlighet i sinnet. Men kjærlighet kan uttrykke seg med bitterhet og raseri."

Ny selvfølelse

Med denne type musikk er også jazzen (hvis vi skal kalle den det) kvitt restene av påvirkningen fra den delen av den vestlige kulturen som kommer glatt "eleganse" og beskyttelse mot en naken følelse. Fri-form tror ikke på arvesynden. Den opprettholder heller ikke skillet mellom det kroppslige (bl.

a. sterkt markert rytme) og det mentale innholdet, slik finkulturen har en tendens til. Når det gjelder Shepps musikk, har den også med seksualitet å gjøre (også etter hans eget utsagn) - en frigjøring på dette området som igjen henger sammen med hele afroamerikanerens bestrebelse på å bygge opp en ny selvfølelse. Og er forøvrig ikke seksualitet en del av den livsdriften som virker i enhver positiv handling? - Videre i konserten inngikk bl.a. en ballade av Mal Waldron, som for anledningen var pianist i gruppa. (Shepp: "Jeg er virkelig verre enn en romantiker, jeg er sentimentalist!") Noen syns Shepps spill her var litt konformt, men han går altså inn for å innbefatte mange retninger innen black music. Og det hele ble avsluttet med en be-bop-lignende låt som utviklet seg til noe av det mest frika jeg har hørt innen stilarten.

Konserten var variert, om enn ikke i samme grad som de siste platene med Shepp. Vi herte ikke for mange sinnrike arrangementer, det hele bar litt preg av en jamsession.

Og konserten var fri fra den skrapingen fra publikum og den litt underdanige entertainer-rollen de fargede ofte fikk innen eldre jazz.

Men egentlig: Det hele har ikke først og fremst med Archie Shepp å gjøre, men med de gruppene han representerer. Og med alle som får noe ut av musikken hans.

Og en nyhet for noen: Shepp og Beaver Harris benyttet også oppholdet til å spille inn plate med norske musikere, på Compendium Records!

Mislykket Stitt

Samme kveld som Shepp hadde spilt, var det også konsert med Sonny Stitt/Philly Jones' gruppe. Trommeslageren Jones' spill ble populært hos festivalpublikummet, han er skolert innen be-bop fra bl.a. Miles Davis' sekstett. (Be-bop var den vesentligste retningen innen 40- og 50-tallsjazzen, først spilt av Parker, Gillespie og andre.) Jones har også spilt fri-form med Shepp. Saksofonisten Stitt har gått i Charlie Parkers fotspor, og pleid å komme ganske bra fra det innen denne rammen. Under konserten i Kongsberg var han imidlertid pussa, og det hele skled avsted ut i parodien.

Art Blakey:

Toppstemning uten øl

På Narvesen-kafeen, der Art Blakeys Jazz Messengers spilte, var det høy stemning. Gruppa spilte en musikk som var like naturlig og selvfølgelig som jorda under fottene våre. Blakey, i sin tid en av de best kjente be-bop-trommeslagerne, har dype rotter i blues, de blå tonene går hele tida som

Kongsberg festivalen:

Pengegalopp — eller livets fest?

nerven gjennom musikken til gruppa. Musikken sier: Trenger vi bygge tårn av frossen glasslyd så lenge vi kjenner jorda puste under fottene?

Det var forresten forbud mot utvalg på Narvesen. Hensikten med det kan diskuteres. Men Blakeys Jazz Messengers slapp iallfall å være lokkeduer for pengeglade restaurantfolk i samme grad som i USA.

Elektronisk kulde

Jeg horte også et program med bra dikt av Kjell Erik Vindtorn, og ny musikk. Bl.a. et stykke av Kåre Kolberg, "Keiserens nye slips", en tittel som slett ikke passet så dårlig. Selv om det er fint med musikalske eksperimenter, er det vanskelig å akseptere musikk som virker så lite menneskelig, musikk uten slektskap med den menneskelige stemmen. Og den utelukker all spontanitet i framføringen, også det snev av personlighet som f.eks. en notelesende symfonimusiker oppviser. Musikken er laget ved hjelp av svært mye elektronisk teknikk, og finnes på lydband en gang for alle. Maskinalderens musikk? Lyd som står stivt og kaldt ned gjennom lange, hvite korridorer. Alt under kontroll. Vi betrakter bare omverdenen gjennom glassvegger, ute av stand til å gjøre noe med den. - Denne type musikk kan vanskelig være motkultur i betydningen spontanitet og mennesker viktigere enn maskiner.

Seinere holdt Kenny Wheelers engelske gruppe konsert. Arrangerte partier vekslet med improvisasjon. Stemmer det, som pianisten Richard Abrams, Shepp og en del andre svarte musikere mener, at hvite jazzfolk bare kan bli imitatorer av de svarte musikerne? Dette kan kanskje ingen vite skikkelig ennå. Ialffall spilte Wheelers saksofonist Evan Parker et par svært personlige soli.

Black Music

Pianisten Cecil Taylor bruker termen "black music" om sin musikk. Han hamret fram en halvannentimes musikalsk rite, støttet av Jimmy Lyons på altsax, David Ware, tenor, Raphe Malyk, trompet og Mike Edwards på trommer. - Taylor er en av de mest eksperimentelle og selvstendige innen improvisert musikk, skolert i europeisk musikk, men disse influensene overskygges for Taylor av afrikansk musikktradisjon og jazztradisjonen, fra gammeljazzeren Morton, via Ellington og Monk og opp til våre dagers musikere. Noen mener å finne rotter i ny, europeisk musikk i Taylors harmonikk, imidlertid skiller musikken hans seg ut for det meste av denne ved

rytmikken, spontaniteten, og det personlige anslaget som skaper klangfarger som er direkte og menneskelige, noen ganger nesten som rop, hvisking. Taylor har spilt fri-form siden slutten av femti-åra, med de sosiale og økonomiske problemer som det fører med seg. I det kapitalistiske systemet er plateforlag, klubbbeiere etc. sensurinstanser, og en musiker som Cecil har ikke hatt de nødvendige arbeidsmulighetene (som eksempel har Cecil vært innlagt på sykehus for underernæring). En tid livnærte han seg som oppvaskhjelp, pianostemmer etc. Senere var han musikk lærer ved universiteter og colleges.

I det siste har han imidlertid holdt flere og flere konserter. Han har også dannet et ukommersielt plateforlag, Unit Core, der musikerne selv har kontrollen, for å slippe avhengigheten av de kommersielle forlagene. Gjennom erfaringer har Cecil Taylor blitt oppmerksom på den sosiale sykdommen i samfunnet han lever i, og dette gjenspeiles i musikken. - Cecil: "Begivenhetene i Amerika nettopp nå - politisk, sosialt og økonomisk - disse er mye viktigere enn den fysiske aktiviteten ved instrumentet" men også, Cecil om musikk og dans: "Det er en fest for det som lever, ikke for teorien om livet, men for den egentlige handlingen." Taylor har teori, men ikke uten praksis. Og, i motsetning til overakademiske teoretikere og andre finkulturelle: "Musikk er ikke adskilt fra hverdagslivet. Slik det virker for meg, er musikk en omdanning av alt du gjør, alt du er interessert i. Du ser andre mennesker, du opplever annen kunst, du prøver å få så mye som mulig ut av det å gå nedover gata, bo på gatene, og alt sammen kommer inn i musikken." Så selv om Taylors musikk virker "vanskelig" på noen, er den også folkelig.

Energi er avslapning

Konserten besto av ett langt nummer: Noenlunde arrangerte partier, soli og kollektiv improvisasjon. - Et innledende parti, musikken vokser fram og modnes. Klangene hvirvler gjennom hverandre, mot hverandre, kolliderer. Pianoet en bitende ryggrad gjennom det hele. Det er ikke lenger et klassisk konsertinstrument, nå er det mer som en tromme. Rytmiske spenninger skif-

ter hele tiden, gammeljazzens swing/rytme er avløst av energi/rytme. Vil man sette seg opp mot musikken, får man jobbe konserten igjennom. Avslapning er nødvendig for å komme inn i musikken, la seg flyte med. - Cecil om den musikalske "energien": "Jeg tror den kommer fra avslapning!" Toner danser over klaviaturet, skyter i monstre, finner nye veier, det er på en måte den tradisjonelle fraseringen vrent gjennom magisk glass. - Tenoristens solo bygger mer på klanger - blant annet overblåsing av instrumentet - enn på tradisjonell frasering (typisk for en del av den nye jazzen). Han er naiv nok til å vise uhemmet følelse overfor mennesker i maskinalderen. Det er fint at noen fremdeles er det. - Jimmy Lyons overtar solistrollen - med femten års erfaring fra Taylors grupper, bidrar han til at musikken tetner, blir nesten manisk, før den så går over i Taylors solo. Pianoteknikken er

sterkt fysisk, slagverkaktig (som i afrikansk musikk), musikken er samtidig mental. Noen mener den er en parallell til dans. Lyden slår i bølger. Innimellom klinger lavere, lyriske linjer. Cecil: "og hvis man er mottakelig, kan man føle kontakt med de spesielle livskreftene som finnes i trær, gras, vann, slik at det alltid er en aktiv, bevisst innlevelse i naturen." Lyden springer i glimt, musikken oppleves i øyeblikket, ut fra tanke og følelse. Cecil: "Alltid i vestlig måte å skape orden i tingene på, er det et skille mellom intellekt og følelse, som om ikke begge deler var manifestert i kroppen. Musikken vår skiller seg fra teorier som ikke har med selve handlingen å gjøre." - Det hele avsluttes med et avsnitt kollektiv improvisasjon - litt kort, Cecils musikk pleier inneholde lengre partier der hele gruppen improviserer samtidig. Kollektiv improvisasjon er typisk for friform, og når den lykkes, er gruppa som et samfunn der frihet og likestilling i fellesskapet er avhengig av hver-

andre. Og det er snakk om gruppa mer enn om en enkelt stjerne.

Og publikum? Enkelte forlot salen, men de fleste var med, og Taylor sa etterpå at han hadde merket kontakten, atmosfæren fra salen.

Mange andre grupper spilte også i Kongsberg, bl.a. Stan Getz' kvartett, Webster Lewis, og norske musikere som Nipe Nyrén og Arild Andersen.

Flere burde vært omtalt, men p.g.a. plassmangel er det umulig å komme inn på alle sammen. Jeg har prøvd å konsentrere meg om grupper som enten har mest relevans for motkulturen, har klart uttalte politiske og kulturelle meninger, eller skilte seg ut (på godt og vondt). Og jeg har forsøkt å legge mest vekt på musikk som er ufortjent lite omtalt andre steder.

T.A.

Til slutt en del praktiske opplysninger. Plater som anbefales:

- Archie Shepp: There's a trumpet in my soul (Arista, Freedom 1016)
» Live at the Panafrikan Festival (BYG 529 351)
Art Blakey: In walked Sonny (Sonet SNTF 691)
(samme gruppa som i Kongsberg & Sonny Stitt)
» Buhania (Prestige 10067)
Philly Jones m/Miles Davis' sekstett: Milestones (Fontana 682 020 TL)
Kenny Wheeler, Evan Parker m.fl.: Into the Valley (FMP 270)
Arild Andersen: Clouds in my head (ECM 1059)
Cecil Taylor: Spring of two blue-j's (Unit Core 30551)
» m. Jazz Composers Orchestra (JCOA 1001/2)

Adressen til Taylors plateforlag:

Unit Core Records, 96 Chambers St., NYC, NY 10007, USA.

Roskilde festival 76

I begynnelsen av juli, i 30-35 graders steikheite, gikk Nordens største pop/rock-festival av stabelen i Roskilde utenfor København.

Bortimot 50 grupper gjorde sitt beste for å holde de 26000 framfottede på beina fra 10 om formiddagen til 4 om natten. Gruppene var fordelt på en hovedscene (hvor et 15000W forsterkeranlegg sørget for dronnet) og to sirkustelt, henholdsvis for rock/jazz og folkemusikk.

Festivalområdet minnet mest av alt om en arabisk markedsplass, hvor man fra telt og boder fallbød alt fra chill-umer og biodynamisk mat til Jesus og Lenin.

De musikalske prestasjonene var naturlig nok av vekslende kvalitet. Det var imidlertid ikke de importerte superstjernene som skapte den store stemningen, men de mer lokale kreftene. Steeleye Stan spilte drivende, men kom aldri i storform. Weather Report ble dessverre brutt allerede etter tre kvarter for de hadde kommet i siget. Dr.Hook var om mulig enda dårligere enn på Kalvoya.

Derimot gjorde de ganske ukjente gruppene Magma (fransk) og Wigwam (finsk) fine show.

De virkelige klimaksene var det likevel danskene selv som sto for, gjennom gruppene Gnags og Røde Mor. Begge bruker klare politiske tekster og formen er drivende tung rock. Da Røde Mor som ekstranummer begikk den blasfemi å spille Internasjonalen i super-elektrisk utgave sto tusenvis av friks og knytta neven. Stemningen var til å ta og føle på.

Joda, slike festivaler fungerer. En livgivende blanding av sigøynerleir, persisk marked, galehus og rock-konsert. Været fikk folk til å kaste fillene og mange levde ut seg selv og not musikken og fellesskapet. Selv om kommers-islettet selvfølgelig aldri helt lot seg kvele.

Men - siste dag ble fred&solskinnstemningen effektivt splintra. Det dukket opp rundt 100 "rockere", danske hells angels. Med store sykler, lærjakker, tomme olflasker og syk'elkjeder spredte de dod og fordervelse, bokstavelig talt. Pinken kom, og da slaget var over kunne man telle 120 sared.

Og da det spesialtrente opprørspolitiet marsjerte gjennom festivalområdet med langkoller og hjelmer med plexivisir, ble vi atter minnet om at det er ulvetider vi lever i.... Tiden er gått siden 1968.

KjW

I motsetning til i fjor var værgudene på folkets side da visefestivalen "Troiltampen" gikk av stabelen i juli. To dager holdt 1200 musikkglade folk sammen på Storjordet på Hamarøy for å lytte til et bredt spektrum av lokale musikkutøvere.

Førsteintrykket var dårlig: Synet som møtte oss ved ankomsten var

Ellers var festivalen ganske bra. Det ble en stor teltleir. Folk satt stundvis oppe i teltene og slappa av over ei pils (tross alkoholforbudet, som stort sett bare m-l-erne respekterte), og var stundvis nede og horte på sangen og musikken. Sjøl om de fleste drakk litt, var det ingen som skeiet ut og ble drita. Det var bra stemning utover kvelden med dans til henholdsvis Virus og Thore Finnvik og Jan Danielsen.

Etter at festivalen offisielt tok slutt om kvelden, fortsatte folk sjøl rundt teltene med bål og gitar til tidlig spndags morgen. Stemninga ville liksom ingen gi slipp på. Etter en hel dag med så mye god musikk har en litt vanskelig for å kutte ut brått.

Over to hundre amatører var mott opp for å bidra. Vi fikk høre alt fra gammeldans, lyrikk, harde politiske viser og fine viser som en bare satt og hørte på til litt hardere musikk.

Det er vanskelig å framheve noen spesielt, men noen bør nevnes. Johan Moe fra Melbu er en av dem. Han er ca. 70 år gammel, men trives godt blant ungdom. Og han blir godt motatt med sine humoristiske viser.

Lovisa fra Svolvær satte også preg på festivalen, det samme gjorde forøvrig flere andre, deriblant Havets Røst, Hans Petter Breivik og "Men Snill". Stig Jacobsen tiltrakk iallfall min oppmerksomhet med sin spesielle stil. Han sang en del fine viser. Hans måte å

nemlig grupper med uniformerte politifolk! På grunn av fyll og bråk i fjor - noe som delvis hadde det dårlige været som årsak - troppa "klassepurken" opp og skulle bevare "ro og orden" under festivalen. Uniformene la utvilsomt en demper på stemninga. Men det verste var at en festival som visstnok gikk på underskudd, betalte 9000 spenn i leie av politivakter!

syngte på skilte ham ut fra de andre.

Jack Berntzen som vel skulle være kjent, deltok både som konferansier og artist. Han sang både for seg selv og sammen med Lovisa.

Dessverre var det noen - foruten purken - som la en demper på stemninga. M-l-erne troppa jo opp. Foruten alle stands'ene holdt de en knallhard vervingsappell hvor de fortalte hvor reaksjonære alle andre var og at det eneste alternativet var å melde seg inn i Rød Ungdom... Etterpå sang ei m-l-gruppe ei hyldningsviser til Lenin i rein religiøs stil! Det var som å høre en salme. Spredt klapping fulgte og en del folk reiste seg og gikk til teltene. (Dette til tross for at det var bare progressive folk på festivalen.) M-l-erne har dessverre ikke forstått at en slik festival ikke skal brukes til partipropaganda.

Som en aldri så liten motvekt til m-l-propagandaen blei Gateavisa solgt. Overraskende mange kjøpte den. Jeg tror mange var glade over å få noe annet enn Klassekampen mellom hendene. Over noen av teltene ble den svarte og røde fanen heist, til stor ergrelse for m-l-erne...

Som helhet var festivalen positiv. En blei kjent med mye bra folk og følelsen av samhold og et trivelig miljø var der heile tida. Det er sannsynlig at festivalen blir holdt på samme sted om et år - og den er verd et besøk.

Tore

Festivaler

ARENDALEFESTIVALEN: HASJKRAPYLER PÅ FERDE

Etter at Tromøya var misbrukt både av kvinnefront og rodfrontleir skulle det arrangeres Forumfestival for sjette gang. Vi var ikke så blåoyde at vi trodde at ml'erne var reist hjem (nå i disse "forrevolusjonære tider" med verve-kampanjen hengende over hue), men det var synd likevel å oppdage at festivalen var mer eller mindre kuppet.

For dem som ville ha noe mer igjen for spenn sine enn bare musikk, "var det en fin anledning for egenaktivitet" f.eks. de daglige allmannamøtene på campen. Vi var på ett av dem:

Politi eller rød ungdom?

"Vi kjeppjager dem!" Med massiv klapping fra frustrerte "pingviner" blei dette vedtatt på allmøtet. En sjokkert ml'er (et av kadrene i festivalstyret) kunne nemlig berette at det fantes cannabisrøyking på festivalcampen. Så nå

var det opp til "venner av revolusjonen" hva som skulle gjøres. "Vi i rød ungdom har beslutta å ha ei rusfri festival!" (pingvinene klapper igjen). Møteleder kunne videre fortelle at han hadde ei kartleggingsliste hvor "hasjkrapylenes" telnummer var notert. Det skulle overveies om politiet skulle ta seg av disse, eller om ikke rød ungdom selv var et utmerket ordensvern. Kammerater, ska vi gi rem ei sjanse te å pakke seg vekk?

Akk ja, etter ei løpeseddel med opplysninger om at hasj ikke bare var skadelig og forbudt, men også hindra progressiv musikkultur, folkets kamp osv. så de ikke noe mer til hasjen eller røykerne. Men blei det ikke inndratt en del alkohol? Noe som kanskje forklarer ml'ernes skakke gang utover natta.

Vi fikk forøvrig også servert oss

nyttige opplysninger om at hasj var et seinkapitalistisk fenomen som automatisk ville bli utrydda med tredje verdenskrig og revolusjonen.

Arbeiderklassens musikalske fortropp

Skal ikke gå særlig mye inn på musikken. Det var mye fett, og mye "folkelig" i betydningen to akkorder og tomme paroler mm. Men når man er så godt i gang med surmaga kritikk vil jeg allikevel nevne Arbeidslaget med han Konrad Vørterolbakken i spissen. Det var nok mange som fikk blodig orgasme da de stilte opp med arbeidshjelm (forarkort?) og sang om "den tida da augo va blå, så hugs på det som Lenin og Marx og Mao sa, o vommoldaln osv."

Allikevel

For alle dem som holdt seg langt unna

stalinister og statutter var det nok en bra festival. Høre musikk, møte mennesker, bade naken, brenne ulovlige bål o.l.

Det er bare så surt at en sann greie som Forumfestivalen, som egentlig har et fint formål og betyr mye for trauste festivalfriks, norsk musikk og musikere, skal gå til hælvet på en sann måte. Tenk på hva den kunne ha vært.

NOTI-SHOTO

FRI-KONSERTER

Kan vi håpe på at frikonsert på St.Hanshaugen blir fast innslag i en trist Oslo-sommer? Med litt bedre planlegging behøver ikke arrangørene være redde for at folk ikke skal komme.

Jenta på bildet spiller bass i ei gruppe som heter Værket.

MOSS

Frikonsert har vært en uhyre sjelden foreteelse i Moss. Fredrikstad og Halden har hatt sine, mens konsertlivet i Moss hovedsaklig har vært basert på fritidsklubbene. Derfor var det ekstra artig at byens nye alternativ-kulturelle "klubb", Kråkerei, tok mot til seg og arrangerte en fem timers friluftskonsert på Galleri F 15, Alby på Jeløya, den siste søndagen i mai.

Konserten var utelukkende basert på lokale krefter, og det var tydelig at arrangørene aktet å vise bredden i musikklivet i Moss. Vi fikk presentert visesang, lyrikk (med musikk), jazz-rock, blues, pop-rock & gammeljazz i en uhyre variert blanding. Blant de mer kjente aktorene var mossegruppa "Skallagrimson", som seinere opptrådte på Kalvøya-festivalen, og jazz-rock-gruppa "Bror Celius" som har spilt på en del klubber rundt om på

ostlandet.

Været var ganske kjolig den dagen. Stive fingre for visesangerne Fred Sigve Andersen og Terje Hansen - og verst var det kanskje for Skallagrimson som spilte helt mot slutten. Likevel gled programmet lett uten pauser eller tekniske avbrekk, og konsertfolket holdt tappert ut i kulda helt til slutten. Den var forøvrig noe for seg selv: Visesangerne Oystein Olausen og Kjell. Wisht hadde samlet sammen noen venner til et godt, gammeldags jazzband (banjo, fele, bass, gitar & trommer) og avsluttet med "Everybody Loves Saturday Night" og "Sweet Georgia Brown" (som i norsk oversettelse ble til "Svette Georg Bruun").

Fem timer med musikk på denne maten betyr en god del jobbing for arrangørene. Krakerei i Moss fortjener ros for prikkfri avvikling av det hele, det samme gjør musikerne for helhjertet innsats trass i kulda. Folk drakk brus, at kringle, horte musikk, og de som trengte en pause kunne bare ta seg en tur inn i galleriet og kikke på utstillingen. Med andre ord: et vellykket arrangement som uten vanskelighet kan bli en arvis foreteelse (med større velvilje fra værsets side). Det ble foreslått, og motte øyeblikkelig applaus fra publikum på grasmatta.

KB

PS. Det artigste ved det hele var nesten å se alle de straighte menneskene som hadde kommet for å se kunsten og i stedet ble stående og lytte oppmerksomt til de som opptrådte utenfor. Det er aldri for seint!!

OSLO:

Det var en fast foreteelse for om åra, det at noen (fortrinnsvis anarko-folk) arrangerte frikonsert på St.Hanshaugen i Oslo en gang i løpet av sommeren. I år ble tradisjonen (forhåpentligvis?) vakt til live igjen, da en gruppe entusiastene samlet seg, kalte seg et eller annet, laget plakater og satte i gang.

Muligens klikket et eller annet i forarbeidet, for oppslutningen - ca.400 sjeler - er nok så mager tatt i betraktning at det var midtsommer, til og med selveste USA's frihetsdag (er det ikke frihetsdag de kaller det), og været var strålende. Men de som var stasjonert med langpils under buskene og de som bare stakk innom en liten stund, hadde ingenting å si på stemningen. Stort sett unge og ukjente grupper, men musikkprestasjoner som virkelig fikk det til å suge i magan.

Riktignok kom politiet (som naturligvis var der hele tiden) og blandet seg inn da konserten hadde vart en halv time lenger enn den kommunale tillatelse tilsa... Men dermed fikk de også sin utløsning den dagen.

Nirvana på Kalvøya

Den årvisse Kalvøya-festivalen på den lille øya utafor Sandvika - har den stivnet i tradisjonens og forretningsandens stivelse? Det ser nesten sånn ut. Til tross for kjempe-publikumsklaff da festivalarrangørene hadde sviktet noe at det som vi andre iallfall har oppfattet som idealer. En diger Levis-reklame over scenen. Strengt oppsyn med at ingen solgte motkulturelle eller for den saks skyld andre skrifter utenfor stramt opptrukne linjer.

Vel. Kalvøya-festivalen har mye som gjør at folk kommer igjen, selv om ikke alle forventningene blir innfridd. I år var det ti tusen betalende der. Og blant dem fins det mange som oppnår sin nirvana akkurat på Kalvøya-festivalen - iallfall hvis vi skal tro nedestående, sakset fra Gudbrandsdølen i etterpå-lykken en gang i juli:

"Da skjedde det. En Jack et-eller-anna tok gitaren og spilte meg inn i en annen verden. Sakte, men sikkert forandret atmosfære og omgivelser seg. Lufta fyltes med skotsk folkemusikk, og visjonene strømmet på. Nirvana, tenkte jeg, nirvana. Jack tok oss til en gruvearbeider-strok i Skottland, han førte oss til Trinidad med mottoet: "Se Trinidad med Jack the Lad." Vi svevde rundt, akkompagnert av mandoliner og gitarer.

Det nærmet seg klimaks da Røde Kors Hjelpekorps sendte en Doktor Hook opp på scena for å drive prevensjonsundervisning med illustrerende eksempel, noe publikum satte pris på, for slikt får en som kjent ikke på skolen. Spesielt eksemplene falt i god smak. Doktoren lot til å være i godt humor. Etterpå snakket jeg utenlandsk med doktoren om spesielle medisiner som får folk i godt humor. Vi utvekslet også smaksprøver til begge store glede. Tid og rom opphørte og 1. klimaks var nådd.

Da jeg snakket med folk om det etterpå, smilte de nirvansk og sa at doktoren var blitt et offer for sin egen medisin. Til slutt danna publikum ring og sprang mot sola.

Så var alt slutt, bare små etterdønninger var igjen. På veien hjem tenkte jeg på hvor heldige vi er i Norge som kan oppnå nirvana på Kalvøya en gang i året, mens de som står i kø foran treet i India kun klarer det en gang i livet."

All the President's men

FILMVERSJONEN av boka om Watergate-affæren, "All the President's Men", er blitt en spennende krimifilm, intelligent regissert av Alan Pakula.

Filmen vil uten tvil gi økt søkning til journalistkolene, men ellers er det et spørsmål om den har særlig betydning utover underholdningsverdien. I forhold til boka er filmen overfladisk. Boka byr bl.a. på glimrende innføring i journalistiske metoder, - dette aspektet er nærmest forsvunnet i filmen.

En mann som er svært lite begejstret for filmen "All the President's Men" er dokumentarfilmkunstneren Emile de Antonio. De Antonios film om McCarthyismen er vist i norsk TV, men hans mest kjente film er "Millhouse - a white comedy". Filmen gir et avslørende bilde av humbugen og uhederligheten bak Nixons karriere.

De Antonios radbrekkende omtale av "All the President's Men" er trykt i flere radikale amerikanske blader. Vi har sakset innledningen:

Dette er en sint anmeldelse. Det er absolutt ingen balansert anmeldelse. Jean-Luc Godard hevder at den eneste rette måten å anmelde en film er å lage en annen film som tilsvar. Jeg er helt enig i tanken. Jeg har faktisk laget en slik film. Men hva om de allerede har laget filmen, hva om du lagde en film om Watergate før Watergate inntraff. Hva om filmen din utforsket de mørke sidene, rottene i vår samtid - med Rickhard Millhouse Nixon i rollen som rotta.

Filmen het: "Millhouse, en hvit komedie", og jeg kan fortelle hva som så skjedde: Først blir du oppført på "fiendelisten" til det Hvite Hus. Det er faktisk ikke så ille, tinnsoldatene og politikerne gjorde nøyaktig det en kunne vente av dem: trusler om å offentliggjøre skandale-historier, bråk med

skattevesenet, trusler overfor kinoeiere. De er gangstere og oppfører seg som gangstere.

Men noe mye verre skjedde. Hollywood fant fram alle drømmefabrikkens "politiske" og "kreative" floskler og ga oss "Alle Presidentens Menn": En politisk film uten politikk.

To unge helter med høy moral (de drikker Coca Cola og knuller aldri),

seirer tilslutt over kreftsvulster i et stort sett bra system. Våre helter blir styrtrike, skurkene (Nixon & Co) får sin velfortjente straff, og alle er glade.

Ifølge bladet People sier Robert Redford at de strevde hardt for "ikke å innta en militant holdning". De greide det. Det tok ikke stilling. Holdningsløst betyr alltid støtte til det bestående.

Tre Watergate-millionærer: Woodward, Redford og Bernstein.

Jens Bjørneboe - våpenløs?

"Jens Bjørneboe - Våpenløs." En litt paradoksal tittel på diktplate til Bjørneboe. Få skribenter har hatt en så stor praktisk betydning i dette landet - diktning og praksis utfylte hverandre når det gjaldt Bjørneboe. Dette i motsetning til "papiranarkister" fra fb-sen og til deler av Føderasjonen av Anarkister og Frihetlige Sosialister.

Dikt på plate er et skritt videre fra det å utgi ei bok - her er diktene kledd i kjøtt og blod, og Bjørneboes stemme. Han er (heldigvis!) ingen ensidig teknisk skolert og blasert skuespiller. Men vi kan høre gjennom stemmen at han mener det han sier.

En del av diktene er ganske personlige, romantiske (i positiv betydning). -Kjærlighetsdikt (til både ei jente og en gutt), dikt om mor og barn. Andre dikt er krasst politiske. Dette forholdet mellom det innadvendte og lyriske, nesten metafysiske, og det utadvendte og politiske, er typisk for det meste av forfatterskapet hans, og for mye av motkulturen forøvrig, later det til. Mange av diktene er krasse glimt og situasjonsbilder av menneskers ondskap,

ting som presses på og må fram i lyset for å kunne bekjempes. Noen ganger ut fra konkrete politiske situasjoner, som f.eks. den irske frihetskampen. Da fungerer disse diktene best. Enkelte ganger er innholdet mer tvilsomt, når "vi-er-alle-skyldige"-holdningen skinner igjennom. (Her er faktisk Bjørneboe i selskap med Dostojevskijs kristne moralisme!) Det virker også bedre når Bjørneboe snakker om Brendan Behans Himmel med whisky, dynamitt og gin, og om Alfnaturen istedenfor Den Hellige Guds Moder etc. - Og noen ganger, som i "Siste reis", viser han hvor grotesk og dum ondskapsen egentlig er.

De fleste av disse diktene fungerer bra.

Det er lagt musikk til lesingen. Arne Domnerus' norsk-svenske gruppe spiller. Det går bra til de mer lavmælte, folsomme diktene, men til de mer kraftige og aggressive blir det for glatt, - en snill, etablert utgave av jassen. Jeg ville heller ha hørt en gruppe som f.eks. Lars Göran Uhlanders.

Prisen på plata er også verdt et par linjer. Plata er LP4, og koster dermed nesten seksti kroner. Til forlagene er det bare å si at plater er skammelig dyre i Norge. Og det er utoverne (eller familiene deres) som får minst.

T.A.

Alternativ-festival på plate

Mars 1975 stockholm: kommers-musikkens super-skuespill, Melodi Grand Prix. Men ikke alle vil være med på kapitalens musikalske etegilde. Den erklært antikapitalistiske musikkbevegelsen i sverige, holland, chile, grønland, danmark, grekenland, england og island manifesterte seg kraftig i form av en alternativ festival som samla 12000 mennesker i stockholm.

5000 deltok i den avsluttende musikkdemonstrasjonene - 800 musikere deltok. Et musikalsk utdrag fra denne festivalen er nå blitt utgitt av musikknetet waxholm. Resultatet er blitt en dobbelt-lp med innhold som spenner fra tradisjonell folkemusikk, rock, jazz viser, jazzrock og til beinharde, utflip-pa satirer på kommersmuzak.

Det er sjølsagt jævla vanskelig å lage et helhetlig produkt av så mange forskjellige musikkformer. I tillegg skjer det svært ofte at musikkens politiske uttrykk - spesielt tekstene - går på bekostning av det musikalske. De verste eksempler på dette kan i vår grå politiske hverdag oppleves i profils visebøker. Plata "Alternativ Festival" er langt fra så ille, men tendensen

er der. Derimot finnes det mye bra folkemusikk på plata. Ei islandsk jazz-rock-gruppe som heter Gunnar Thor-darsson har et jævla bra kutt. Likeledes finnes det en del vanvittige satire-flippekkutt: Solvognens "Min husstandsreaktor", Anton Swedeborgs Swängjäng: "Lutzen", Nynninger/Nationalteaterns "Doin' the omoralisch sclagerfestival", og Risken Finns ultra-flipp over turistreisere til u-land hvor vi får oppleve "the rrrrrreal bantu negro" - u-landa som "sivilisasjonens" dyrehage.

På plata medvirker forøvrig: Fungus, Amerindios, Sume, Viltstråk, Konvaljen, Margareta Söderberg, Harpan min, Turid, Arja Saijonmaa, Gregoris Tzistoudis, Ville, Valle&Viktor, Adolf Fredriks flickor, Silverdalskören, Peggy Seeger & Ewan Maccoll og Amtmannens Dotre.

Sjøl om plata har en del musikalske mangler, viser den en slagkraftig musikkpolitisk motstand mot kommers-musikken. Den FUNGERER - av og til er dette viktigere enn å gi musikk-estetiske helhetsopplevelser.

Til helvete med perfektjonismen, jeg driter i idealene.

viggo vesel

«Syvsoverskens Dystre Frokost»

Forts. fra s. 7

spørre om veien), vil for eller siden føle seg skrullete, vil for eller siden bli deprimeret og se sin tilværelse som mindre meningsfylt, vil for eller siden begynne å lure på om det ved en eller annen korsvei i livet tok en noe forhastet beslutning.

Det er nå den siden av saken. Hadde Nigel Harris enda hatt følelsen av at han fikk det til... Men alt han klarte å knote ned på papiret var små kvasifilosofiske fragmenter - som etter et besøk i Guggenheim-museet:

All kunst er orgasme. Et galleri er et kondom trukket stramt over et visst antall bilder. For denne beskyttelsen betaler publikum en viss avgift

Og det kan jo ikke nettopp kalles "å få det til".

Dessuten, for å gjøre depresjonen fullkommen, hadde skjebnen funnet det for godt å vifte Nigel Harris under nesen med en pressemelding som for-

talte hvilken skrikende mangel på papir det var her i verden, og hvor vanvittig man sloste med det lille som var. Det siste avsnittet lod slik:

BARE TIL EN SØNDAGSUTGAVE AV THE NEW YORK TIMES FORBRUKES DET PAPIR SOM TILSVARER EN SKOG PÅ 770 MÅL.

Nå er det hverken rimelig eller rettferdig å sammenligne Nigel Harris med The New York Times, men den onde sæd var sådd - Nigel Harris begynte mer og mer å føle seg som en økologisk katastrofe.

Og han hadde en drom.

Han drømte han var i et landskap med nakne trestubber så langt øyet rakk.

Etter en stund kom han frem til et tjern.

Ute på en liten odde stod en mann og stablet bøker.

Nigel Harris (i drømmen) gikk bort til ham.

"Tror du de kommer til å blåse ned?" sa mannen. Han hadde laget åtte stabler, femti bøker i hver stabel - og enda hadde han flere kasser fulle.

Nigel Harris bod ham en sigarett. "Nei takk," sa mannen. "Jeg røker ikke. Det er papiret... Jeg har begynt å tenke på papiret."

Nigel Harris så på stablene hans. Det var den samme boken hele tiden. Grønn, med gul skrift på omslaget.

Mannen skjønte hva Nigel Harris ville spørre om. "Min," sa han. "Det er jeg som har skrevet den. Den kom i fjor."

Et vindkast blåste bøkene over ende.

Nigel Harris hjalp ham å legge bøkene på plass igjen.

De satte seg i gresset.

"Jeg må nok binde dem fast," sa mannen. "Skal det være noen vits i det, må jeg nok binde dem fast." Og etter en stund: "Men jeg skulle gjerne fått stablene høyere. Egentlig burde de være ti ganger så høye."

"Kanskje en presenning vil hjelpe?" foreslo Nigel Harris. "Så blåser de ikke ned."

"Da ville ikke fuglene bygge rede i dem," sa mannen.

"Nei," sa Nigel Harris. "Det er vel så."

"Det kan aldri bli helt det samme," sa mannen. "Det kan aldri bli som før. Men allikevel..."

De satt tause en stund.

"Vet du hvor mange trær som må felles for at det skulle kunne bli en bok av det?" sa mannen plutselig.

"Nei."

"Ikke jeg heller. Men åtte burde vel greie seg?"

"Åtte er sikkert mer enn nok."

"Ja, det var det jeg tenkte jeg også," sa mannen. "Det er derfor jeg har laget åtte stabler." Han så på bøkene. "Men jeg må se å få dem høyere... Først hadde jeg tenkt å ta med en gardintrapp..."

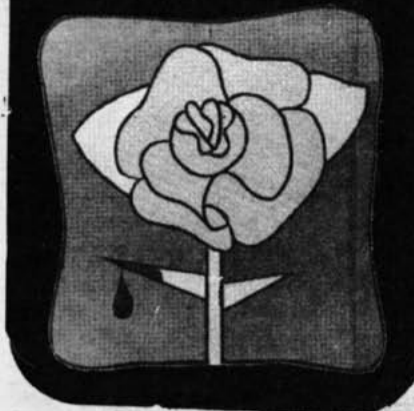
Nigel Harris nikket. "Det hadde nok vært det lureste," sa han.

"Og jeg skjønner ikke hvordan jeg skal få laget noe som ligner greiner," sa mannen.

På det tidspunkt merket Nigel Harris at han begynte å våkne, så han fortet seg å ta avskjed.

Bak seg så han hvordan den fremmede langsomt fikk hans egne ansikts-trekk.

bladverk

Vantrø viser

Den nye viseboka fra Hedningsamfunnet skulle egentlig ha vært utgitt som "arbeidspenn" med plass til framtidige produkter. Så fikk den form av ei ferdig bok, og 10 spenn er nok mye å gi for 8 viser. Men når det er sagt: Viseboka er likevel et flott bidrag til visefloraen - og selvsagt, et godt musikalsk alternativ av hedensk merke.

Når tre hedninger setter seg ned og lager ei visebok er det selvsagt at det blir mye angrep på kirke og kristendom. De har da også hentet stoffet sitt fra hekseprosessene, fra Menighetsfakultetet og fra bibelsteder. Ei vise skildrer det kristne dilemma, ei annen, det dilemma det

er å være hedning der hvor alle andre er kristne...

Visene har fått en fin form av tildels humoristisk, tildels meget alvorlig tekst, og sprer seg fra avanserte blues-melodier til enkleste viseform. Alle sammen forsynt med noter og gitarakkompagnement. Og bakerst i boka, gitargrep for dem som ikke vet hvordan en Dmaj7 skal slås. Det er nemlig et av de ikke helt enkle grepene som skal til for å komme seg gjennom "Prestevisa", ei perle som skildrer hvordan den nyutdannede presten skal fylle opp menigheten med det de venter av ham.

Hedningene som har forfattet, komponert og arrangert visene sine sjøl, er Jon

Husø, Geir Johnsen, Terje Olerud, Knut Heive og Knut Ås.

sph

VANTRØ VISER

fra det norske hedningsamfunnet, Collettsgt. 31 B, Oslo 1 Pris kr. 10,-

KAMERAT JESUS: RÖD SUPERMANN

"—etter at jeg har undersøkt alt nokså grundig, har jeg bestemt meg for å skrive om dette slik at barna våre kan få se hvor lite de kan stole på de tekstene som ingen umgår å bli undervist i."

En kan undre seg på hvor grundig Sven Wernström har undersøkt alt, når en leser hans nye evangelium. Kilder bryr han seg ikke om å oppgi. Men så er historien bare for barn, og da er det kanskje ikke så farlig.

Kamerat Jesus er en enkel historie, fortalt med enkle ord. Om den enkle snekkeren i det undertrykte Israel som møter de enkle revolusjonære og lærer seg god gammeldags revolusjon og geriljateknikk. Han gjorde bare en feil — han regnet med at den usynlige guden

og hans flyvende soldater, englene, skulle hjelpe ham i opprør mot Roma.

Dette kunne vært en god variant av Jesushistoriene. Kanskje er den minst like "sann" som noen av evangeliene. Den er bare så darlig skrevet. Og så fremstiller den seg selv som den egentlige sannheten, uten motforestillinger.

Boka er altså darlig. Menneskene er flate og uspennende, historien skjematisk og oppskriftmessig. Det er så åpenbart at budskapet er det vesentlige. Enkelte avsnitt er under enhver kritikk: "Nede ved havna var det mange hus med pene jenter. Der bodde Maria Magdalena, ei jente som Jesus pleide å besøke når han var i byen." "Af patriar-

ken Joshua i sin tid valgte seg jenter fordi de var pene, er rimelig nok. At den oppbyggelige revolusjonsvarianten gjør det samme i en barnebok, er vel mer betenkelig. — Eller selve det dramatiske øyeblikket, dommen: "Ypperstepresten Kaifas spurte: — Er det du som er opprøreren Jesus fra Nasaret? — Ja, det er jeg. Og jeg har gjort opprør. Folket kommer til å gjøre opprør igjen. Verden største stormakt skal trosses! Ned med de rike! Leve revolusjonen! Da ropte ypperstepresten Kaifas: — Dere horte hva han sa! Her behoves ingen vitner! De domte Jesus til døden." Jeg undres om noen revolusjonær leder foran domstolen har levert en så flat og lidenskapsløs avskjedsreplik? Jesus kan trolig angripes for meget, men jeg tror ikke han talte i billige slagord.

Det som imidlertid jeg, som hedning, finner mest betenkelig ved boken, er selve utgangspunktet. Det å skrive en ny, "sann" historie om Jesus, som bygger opp om Jesusdyrkelsen, bare gir den en ny vri. Hadde man hatt noen tro på at boka ville blitt lest av kristne barn, kunne den kanskje hatt en kritisk hensikt. Det er vel rimeligere å tro at den blir lest høyt for revolusjonens små sonner og dotre, og da er den virkelig ille.

En revolusjonær bok om Jesus kunne sikkert ha mange utgangspunkt, men hovedsaken måtte vel være å vise HVORFOR Bibelen ikke snakker sant, hvor lite vi egentlig VET om den historiske Jesus, og hvorfor den kristne Jesusdyrkelsen er farlig. Og skulle den fortelle en alternativ Jesushistorie, måtte forholdene og hensikten komme skikkelig fram. Hvis en da ønsker kritiske og selvstendige barn.

Til slutt en liten smakebit på hvilke friheter dikteren tar seg: "Alle forsto nå at det var urettferdige forhold i landet. Det hadde de jo visst for og, men de så det klarere når Jesus for eksempel sa: — Dere ser jo hvordan det er! De som er rike, blir alltid enda rikere, og den som er fattig, blir fratatt det lille han har. Det kunne alle være enige i, for det hadde de sett."

Den som husker litt av sin bibelhistorie, vil trolig dra kjensel på brokker av historien om tjenerne som skulle ta vare på penger — talentene — for sin herre og konge, som dro utenlands, Kongen er Jesus, og talentene er hans evangelium. Den har imidlertid en temmelig tvilsom moral, ifølge Lukasevangeliet kapittel 19: "Hvorfor satte du da ikke mine penger ut hos pengevekslerne? Så hadde jeg, når jeg kom, fått dem tilbake med renter. Og han sa til dem som sto ved hans side: Ta pundet fra ham og gi det til ham som har de ti pund! — Jeg sier dere at hver den som har, han skal gis, men den som ikke har, fra ham skal endog tas det han har. Men disse mine fiender som ikke ville at jeg skulle være konge over dem, før dem hit og hugg dem ned for mine øyne!"

Jeg undres om ikke et nærmere studium av bibelen og dens forkynnere ville være mer revolusjonært enn lesning av Wernströms nye testamente.

Dagfinn Eckhoff

Nytt fra Bjørnsons Grav

Folka bak litteraturtidsskriftet TROLLSKRIFT har startet eget forlag — blasfemisk (?) døpt Bjørnsons Grav. I forlaget sin programklæring forklares nyskapningen som et resultat av misnøye med BADE de mer etablerte kanalene og alternativforlagene. FBG mener at de andre "motkultur"-forlagene er for innadventde og har for snevre rammer. Noe mange sikkert er enige med dem i, så la oss håpe at FBG kan lage noe nytt.

Forlaget har vært så heldig å få kjempestart med Bjørneboe-boka RÖDE EMMA, som antakelig ville vært ei gullgrube for ethvert forlag. Boka (eller rettere skuespillet) skildrer en del av de amerikanske anarkistenes historie, fra Haymarket-affæren til Emma Goldmans og Alex Berkman's spesielle skjebner. Jens Bjørneboe fikk ikke fullført stykket, men det som ble ferdig er verd å lese. Boka er like bra skrevet som Jens Bjørneboes tidligere arbeider, og inneholder mye viktig historikk. Forord av Henning Dahl, som samarbeidet med J.B. den siste tida. Pris: 6 kr!

BREKKSTANG er Dag Kongsviks andre bok og inneholder sju noveller. Her finnes en del fiction-prega ting som er absolutt lesverdige. Mindre vellykket er de "realistiske" delene, som jeg synes blir vel klisje-fulle. Personene og miljøet blir lite troverdig i bokas lengste novelle "Rottene". "Knock out", som handler om korrupsjon i boksportsporten kunne like gjerne stått i mannfolkmagasinet Cowboy. Allikevel: boka er slett ikke kjedelig. Og bra pris for 140 sider — 12 kr.

RÖDE EMMA og BREKKSTANG kan bestilles fra Forlaget Bjørnsons Grav, postboks 275, Sentrum, Oslo 1. S.U.

KRISTI HIMMELFART

Apostl. Gern. 1. 9.

Da han havde sagt dette, for han op, medens de saa derpaa, og en Sky tog ham bort fra deres Øjne.

SPESIALTILBUD PÅ

Kaj Skagen:
Vi som arvet maskinene
Gatedikt

Bøkene koster kr. 12. Vanlig pris kr. 18.
Begge bøkene tilsammen for kr. 22, —
portofritt tilsendt fra

Jaap van Huyssmands Minde
Hjelmsgt. 3, Oslo 3
Postgirokonto 22 02 4 71

Alternative bøker - eller?

Neida, Slett ikke! Dere skal bli spart for de sedvanlige frasene om de flittige stearinlysvolusjonære muldvarpene som graver seg noen centimeter fram mot Målet for hver dag og som SJOLSAGT ikke forsøker å erobre Bjørnsons & Ibsens plass i den gullkantede litteraturhistorien. Målet? Foreløpig noe vagt, som det har vært i 4-5 år nå, men "motkulturdikerne" er bare 20-25 år nå (og knapt nok det), - bare vent til vi blir store, så skal vi nok lage noen hull i kunstnerkonformitetens galelegeme som blir så iøynefallende at Oslo Sporveier blir for miljøvernfriske å regne! Spreng forlagspalassene! Lød visst de feberhete ropene våre gjennom Karl Johans bedøvende februarulde som stakk i sultne fingre mens vi lanserte TROLLSKRIFT som et revolusjonært litteraturtidsskrift... Skarreværra, så skarreværra Ingen dikt har utløst en revolusjon, så vidt meg bekjent, men vi kan jo saktens prøve?

OK - vi veit hva vi kan vente oss fra de Gyldenhougske skjønnlitterære jaktmarker: Internasjonal arbeiderkamp til 80kr og "bilbøker" med en bytteverdi som direkte inviterer til rapping på akk så deilig uovervakte ærverdige gamle Cammermeyer på Karl Johan. Og nå har vi fått tilbudsvarianten BOKKLUBBEN NYE BOKER oppå det hele - tilogmed en "Alternativ Månedens Bok"! Forlagshusene har også begynt å skjønne at kapitalisme er valget mellom to "goder". Med BNBs nysgjerrighetspirrende fargebrosjyre i bakhue synes den ALTERNATIVE BOKKLUBBEN å være et pust i livet. Men skitt - vi blaser i bokhosten inn til videre og presenterer herved undergrunnens siste skrik:

ALTERNATIV BOKKLUBB er et foretagende som "innenfor en generell anti-kapitalistisk ramme vil bygge opp en bokklubb som kan presentere et bestemt utvalg tidligere upubliseret litteratur årlig så rimelig som mulig". Foretagendet, som er sprunget ut fra Forlaget Frustra og mer etablerte rabulister som Tor Age Bringsværd, vil også skape en ny distribusjonssentral som diverse "subversive", opprørske, foretagender kan benytte seg av. Man vil dessuten bryte med profittsystemet til storforlagene gjennom å bruke billigere produktionsutstyr. ABs redaksjon sier rett ut at deres alternativ til en fast ideologisk ramme nødvendigvis må bli noe vagt (og i beste fall) anti-kapitalistisk. Forståelig og klokt på det nåværende tidspunkt.

Men det spørs om INNHALDET i de to første bøkene kan kalles anti-kapitalistisk, sjøl om en legger godviljen til. Jeg tenker da spesielt på Sven Gjesdahls rokelsestykke "En ferd til India og Nepal". Disse "artikkel-novellene" er tidligere publisert på eget forlag, i en om mulig enda kjedeligere form. Kort fortalt: Gjesdahl har funnet ut at Herman Hesses "Østerlandsferne" er ganske diggbar, og siden han sjøl er ganske fed up med Norge fordi alt er så kjipt og stræit kuler han ned opplegget og tar en heavy trip til India sammen med skreppa, esse. ("Hun hadde ikke et selvstendig ønske om å reise

til Nepal, og ble med fordi jeg ville reise...) Man kan få sagt det....

Nå er slett ikke Gjesdahl noen utblåst opiumsfrisk så vidt jeg veit, drimot en riktig åndfull herremann som ustanselig serverer oss utallige eksotiske navn og dårlig eksponerte close-ups av eksotiske orientaler. Og hitch-hikers. Avogtil avslører Gjesdahl at han virkelig KAN skrive, når han frst gidder å slite seg løs fra den egosentriske dagbok-til-barnebarne-stilen. Noen interessante antropologiske facts unner han oss riktignok, men stort sett er ikke denne boka noe mer enn en avansert utgave av folkeskolens "da vi hadde gjort ditt, så gjorde vi datt"-skolestiler. Verken drop-out-miljøet, hinduismens merkunderligheter eller paria-Calcutta, verdens sultneste mage, blir framstilt som levende manifest, de framstår bare som losrevne mosaikkbiter fordi kunstneren ikke har noe systematisk mønster å presentere, ingen INTENSJON. Gjesdahl sier det så bra i bokas nest siste setning: "Jeg hadde en følelse av at det var noe mer jeg skulle se"... Nei, heller A-magasinet. De har jo så pene bilder også...

Den andre boka som kom i sommer, er ei tilsynelatende koselig eventyrbok - "Eventyr for voksne og barn" av pensjonisten Hans Breien. Sirlig håndskrevet og småpent illustrert. Må medgi at jeg ennå ikke har gidde å lese den, men når lengselen etter nysno og peisvarme titter fram utpå høsten, skal jeg gi den en sjanse, noe jeg vil oppfordre alle andre til å gjøre etter en rask titt på den.

ALTERNATIV BOKKLUBB skal publisere 4 bøker til i løpet av året: "Den store fargeslukeren", barneskuespill av Tor Age Bringsværd, nylig oppsatt på det norske teatret, - en kjønnsrolleroman av Lasse Tomte, ORDBOK, diktsamling av Lars S. Christensen og endelig "I fengsel", ei dagbok fra et afghanistansk bur av mannen bak arets øko-mystiske godbit på hostens filmmeny, Bredo Greve. Vi tror på og håper på kvalitativ stigning fram mot nyåret! Abonnementet koster 95 kr. for 6 bøker, og adressen er boks 73, Blindern, Oslo 3. Postgiro: 2 26 84 98.

FORLAGET FRUSTRA's første utgivelse etter Tomte / Langfeldts "Veksling" er "MASKINPARKEN", skrevet av ungdomsskoleeleven Steinar Myrset, 14 år. Jøss.. Ja, du leste riktig! Han har sine meningers mot, og karakteriserer boka si som "tanker og meninger skrevet i vill desperasjon over et rættent system og menneskene i det". Og Steinar (skoletrott som bare faen) mener alvor, det skjønte jeg allerede en kald februar dag i 1974 da jeg observerte en søt liten pjokk nede ved Kirkerista fullt opptatt med å selge Folkebladet (den derre anarkistifilla som gikk inn tidligere i år.)

Steinar er fortsatt sint på systemet. Noen ville kanskje si at en 14-åring med fordel kunne vente på et heftig engasjement udi storpolitikken sivel som å publisere sine

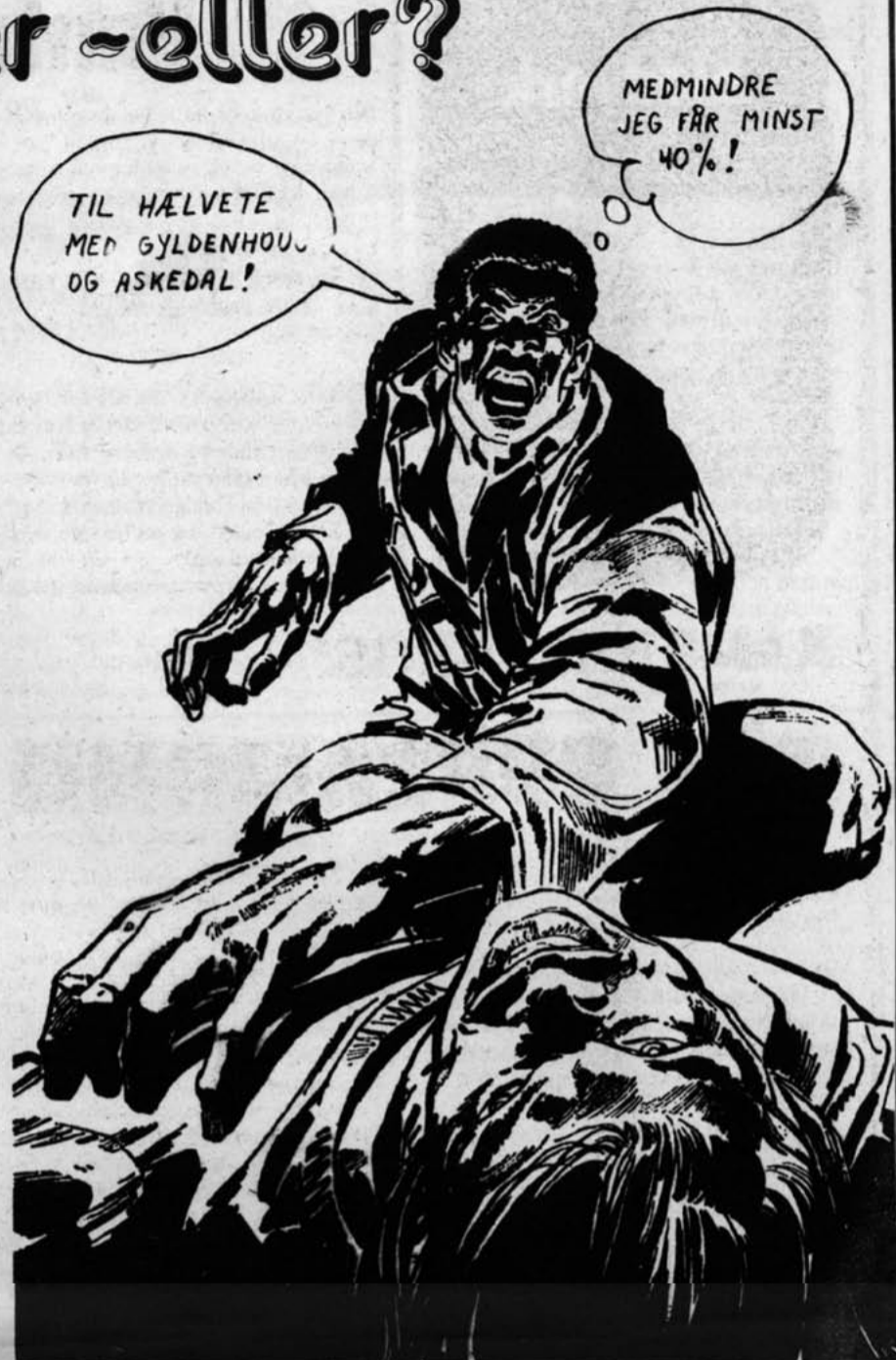
egne dikt. Men denne 50-siders lefsa har såpass mange beviser på at Steinars budskap ikke i irriterende grad er iført ferdigpakket levis-radikalisme, at jeg faktisk stiller meg positivt til utgivelsen. Det første diktet, "Sensurert 17.mai" er et godt eksempel på de enkle, modne betraktningene og er dessuten grepet rett ut fra Steinars egen hverdag. Ellers syns jeg best om små stemnings- og naturdikt ("Etter midnatt" og "Høst") og dette krystallklare perspektivet på "objektiviteten": "Ingenting er/ sannhet eller løgn/ for alt er/ sannhet og løgn."

Men noen av diktene forteller oss at Steinar til tider velger lettvinde kameravinkler og ikke er helt ferdig med "pubertetslyrikken". I diktet "Det er hardt å være arbeider på

smelteverket" presenterer den billedstormende middelklasse-tenåringen noen banaliteter som like gjerne kunne vært sakset fra Rod Ungdoms ungdomsskoleblad "Uredd". Og slike linjer som disse bør kveles i fødselen: "Orker ikke mer./ Alt er så umenneskelig./ Det er en evig konkurranse./ stress og jag." Ikke særlig perspektivfullt. Slikt oppror finnes det mange kulørte piller mot! Men likevel - "Maskinparken" gir oss et vakt løfte om konstruktive linjer fra Steinar i framtida. Hans egne foto-akkompagnementer er forresten velgjorte.

Boka koster kr. 7,- og kan bestilles fra Forlaget Frustra, boks 138, Blindern, Oslo 3.

Arnstein Bjørkly

NYE FOLKELIGE ROMANER

TORIL BREKKE
JENNY HAR FÅTT SPARKEN!

«— Endelig har vi fått ei lettest, spennende og lærerik bok som handler om hverdagen vår, om åssen vi har det på jobben, åssen vi tenker på oss sjøl, på sjefa våre, framtida vår og om kampen vi må føre for å skape et bedre samfunn.»

Leif, en baker som begynte i læra da han var 15 år, i intervju i Klassekampen.

Pris kr. 27,—.

PER SMLE FORLAG A/S

TORE BRAKKE
JENSEN ER BLITT FORBIGÅTT!

«—Endelig har vi fått ei lettest, spennende og lærerik bok som handler om vår hverdag, om hvorledes vi har det i arbeidet, hvordan vi tenker på oss selv, på våre overordnede, framtida vår og det partiet vi må lede for å sikre oss trygge stillinger i fremtidens samfunn.»

Fritjof, en statsviter som har jobba i Kommunaldepartementet siden han ble cand.polit. 27 år gammel.

CELIUS FORLAG A/S

Regnbuetrykk utvider

Regnbuetrykk på Karlsøy trapper opp aktivitetene. Neste nr. av Vannbæren kommer antakelig ut på egen presse, og der vil man samtidig innby til aksjekjøp a 100 kroner for å finansiere løftet.

Samtidig med at Karlsøy-folka kjøper eget trykkeri, vil de begynne med bokutgivelser: I høst kommer "Likevektssamfunn" av Stein Jarving og "Den store kosmiske Mor" av Monica Sjøe. Bøkene vil koste rundt 20 kroner stykket.

I 1977 vil Regnbuetrykk - foruten å gi ut Vannbæren som før - satse på billigbøker. Det dreier seg om bøker av Bakunin, Krapotkin og Emma Goldman, og skjønnlitteratur av bl.a. Arne Garborg, Vannbærens egen Jan B. Vindheim og en del utenlandske forfattere.

Regnbuetrykk har adresse boks 13, 9155 Karlsøy.

Oslo-politiet har den siste tiden ført en "myk" linje mot gateselgere som markedsfører produktene sine langs Karl Johan. Med godt mot drø vi derfor ut en augustdag med forskriftsmessig teppe og diverse bladverk i den alternative litteratordistribusjons ånd.

Salget gikk strykende en times tid, men så kom et par av de svartkledde offentlige tjenestemenn spaserende. De ga faen i smykeselgerne rundt oss og fordypet seg i stedet i vår samling av underground-tegneserier og venstre-vidde bladfiller. Etter en kort, men amper meningsutveksling ble vi og litteraturen vår stuet inn i en av de grønne bilene.

-Er dette også politisk lektyre? spurte en av de svartkledde, og fordypet seg - tydelig i villrede - i et Freak Brothers-hefte.

-Mja, jo... svarte vi.

-Er det sånne underground-tegneserier? spurte en kollega i forsetet som tydeligvis var bedre orientert. -De er politiske jo, det står jævla mye dritt om OSS der!!

Tja. Etter registrering og et kortere

Kvittering for 8 stk. av tidsskriftet Tidevann", 6 stk. av "Ekstremisten", 1 av Trø DET" samt 32 temeseriehefter av forskjellige art, beslaglagt av politiet.

MØLLERGATA POLITISTASJON
MØLLERGT. 19 - OSLO 1

den 27.8.76

Jan Kristian

opphold i ventecelle, fikk vi en kort moralpreken om det forkastelige i å omsette denslags pervers litteratur. Deretter ble vi sluppet løs.

-Folk som lager denslags har tydeligvis ikke noe bedre å bruke tida si til! var avskjedsreplikken.

Så hvis du ser lite til politiet på gatene for tida, skyldes det vel at de sitter på kammeret og fordypet seg i politi-hets fra Paranoia Hjernevask.

hans jæger

ÅPENT MØTE OM GATEAVISA

Sympatisører av Gateavisa er velkommen til et åpent møte i Hjelmsgate 3, Oslo 3 søndag 25. oktober kl. 19.00.

Her vil vi informere nærmere om planene for 1977, og slippe løs debatten....

Spesielt velkomne er alle som kan tenke seg å gjøre en aktiv innsats for Gateavisa, enten det er å skrive, selge avisa, spre informasjonsmaterieill eller slikke frimerker. Abonnement og støtteandeler kan tegnes. Gamle numre av avisa vil være til salgs.

Serving av brus, bløtkaker og luftige framtidsdrømmer.

Vi holder til i et rødt trehus i Hjelmsgt. som er en sidegate til Bogstadveien ca. 500 meter nedenfor Majorstua.

ALTERNATIVE PRESS SYNDICATE

APS - Alternative Press Syndicate - er et verdensomspennende samband av alternativ- og undergrunnsaviser. Alle avisene har felles copyright og utveksler aviser, nyheter og andre publikasjoner. Gateavisa og Vannbæren er de eneste skandinaviske medlemmene.

APS gir ut tidsskrifter "Alternative Media" som inneholder rapporter fra undergrunnspressa, praktiske råd for små-aviser og dessuten et vell av smånyheter og anekdoter.

Den europeiske seksjonen: UAPS/Europe, arbeider for tiden med en katalog over allverdens undergrunns-blader. Første del (med oversikt over blader i Argentina, Australia og Østerrike) er nettopp kommet.

Støtt alternativ-pressa - bestill fra APS!

HELLO, APS?
Send me one copy of everything!

The Do-It-Yourself Guide to Alternative Publishing \$1.95 + .50 postage and handling
The APS Directory 1976 \$5.00 + .25 postage and handling
The Alternative Journalism Review May-June \$1.00
The Alternative Press Syndicate is a non-profit, international association of underground alternative publications. Send checks or money orders to APS, Box 777, Cooper Station, New York, N.Y. 10003

UAPS CATALOGUE OF ALTERNATIVE PAPERS, 1st section (Argentina, Australia, Austria). Send 17p (in stamps)/50¢ airmail to UAPS, 22 Dane Road, Margate, Kent CT9 2AA, England. Tel: Thanet(0843) 25902.

SIGVE BØE · PETER HAARS · SIGURD HAUGEN · TORSTEIN BUGGE HØVERSTAD
TIDENE SKIFTER
MEN KAMPEN ER DEN SAMME
80 SANGER OM ARBEID, KAMP OG PROTEST FRA 1525-1975
MED HISTORISKE KOMMENTARER

Visebok med tekster, noter og illustrasjoner fra arbeiderklassens kamp gjennom tidene og fram til i dag.

Haars m.fl.: Tidene skifter

- kr. 41,-

PAX FORLAG

Oppgravde lik

JA - det går an å kjøpe gamle numre av Gateavisa, enkeltvis eller i en pakke med alle som ikke er utsolgt: 13 numre

fra 1973 til 1975. Du får dem for kr. 20,- (normalpris kr. 31,-). Se lista nedenfor.

- 1/73: Dylan-biografi del 1. Europeisk okkultisme del 1, norsk alternativpresse, The Greening of America.
- 4/73: Hermann Hesse, Wilhelm Reich, okkultisme 3, Prudence-intervju.
- 5/73: Fredrikstad for fugler og/eller mennesker? Hawkwind-intervju, The Book of Grass, okkultisme 4. og siste del.
- 1/74: Piratradio, motkulturens oppgaver, om undergrunns- og tegneserier, Bookchin om bypolitikk, Zappa-intervju, science fiction.
- 2/74: Bilen ut av sentrum. Speed Kills! Tips for Interrail-farere, "Robban" Broberg.
- 3/74: H. Maurice om feministisk sosialisme, Tønsberg Alternative Teater, Kebnekaise, Carlos Castaneda, "Motklang"-omtale.
- 1/75: Dorull mot kongen, kollektiver, Folque, Grateful Dead, bokcafeer, seksualopplysning, kvinnemakt i Afrika, 4 tegneserier.

- 2/75: Dusan Makavejev-intervju om Sweet Movie mm., Jefferson Starship, Josef Stalin & Donald Duck, "Finn din skuff".
- 3/75: Husokkupasjon, alternativ teater, intervju med GUD, Hoola Bandoola Band & Roy Harper, New Journalism.
- 4/75: Tema: "Kjønn, kropp og samfunn". Feminisme & sosialisme. Mannsroller: Seksuell frigjøring. Alternative samlivsformer. Lesbianisme. AA-kommunen.
- 1/76: Tema: "Lov og orden". Torgersen om fenselsvesenet, Bjørneboe om politi og domstoler. Tips om du blir satt inn i Politivold, -Christiania, "Lasse & Geir".
- 2/76: I.måi, Kissing, kvinne-aksjoner, "En bok om menn", "Gjøkeredet", Christiania, mer om AA-kommunen, og om musikk.
- 3/76: Jens Bjørneboe, Kissing-aksjoner, venstresidas impotens, Albania, Henry Cow, biler, Abbie Hoffman, heksefilm.

Betal til GATEAVISA, Hjelmsgt. 3, Oslo 3. Postgiro 2 23 03 32. Skriv på blanketten hva betalingen gjelder.

Gamle nummer enkeltvis: Kr. 2,- pr. stk. til og med 2/74 Kr. 3,- pr. stk. fra og med 3/74

leserbrev

LYSPUNKT

Skolesesongen er begynt. Mange er de som stønner fra dypet over sin uunngåelige skjebne: den obligatoriske innsperringen fra syvårsalderen og til man er femten, seksten eller atten (alt etter som hvilke ambisjoner foreldrene har?) Vi har imidlertid mottatt et uvanlig brev der en skole (i dette tilfelle en folkehøyskole, ikke-obligatorisk og demokratisk i sitt vesen!) blir skamrost. Og som et lyspunkt i skoletilværelsen bringer vi det videre.

-Hvorfor ønsker du det du ikke kan få?

-Fordi jeg KAN få det!

-Hvorfor er du slik?

-Jeg er slik som min situasjon har formet meg.

Dette har noen skrevet på veggen min, og det er nærmest blitt et slagord her nede, skriver Lars Hansen til GA. Han går på Rantzausminde Efterskole i Danmark for tiden.

Jeg sitter nå på den beste skolen som fins. En litt vågal påstand kanskje, men jeg våger den allikevel. Skal fortelle litt om det:

Skolen bygger på demokratiske grunnregler. En generalforsamling som består av samtlige elever, lærer og ansatte gir hovedreglene. Skolen er meget radikalt bygd opp.

I den første tiden er det vanskelig for mange å leve etter grunnprinsippene. Det kommer jo av at skolen er helt forskjellig fra de konkurransepregede skolene vi alle kommer fra. Den første uka f.eks. lærte vi å arbeide praktisk og kollektivt, ved at vi dro ut på ei øy for å hjelpe bondene med å få halmen i hus. Vi bodde i selvlagde telt og laget selv alt vi trengte. Til og med do laget vi selv. Arbeidet gikk kjempebra til tross for at vi dro dit med det samme skolen begynte. Resultatet ble at vi kjørte inn ca. 40 tonn halmballer, reparerte husene på øya osv.

Elevene som kommer hit ned har rotter i alle mulige miljøer. Personlige problemer, stoffproblemer osv. blir ofte tatt opp åpent. All bruk av rusmidler er forbudt. Det er noe som elevene aksepterer helt fint. Mange av elevene har stoffproblemer, og langt de fleste er blitt løst.

Det hele er et kollektiv som fungerer helt utmerket. Selvfølgelig er det konflikter, men det lærer man jo også en hel del av. Apropos å lære: I den uka vi har vært her, har jeg iallfall lært en hel haug: mure, kjøre traktor, legge halmen riktig, bygge en enkel, men effektiv hytte, lage do, mat mm.

I neste uke begynner vi med undervisningen. ALT er valgfag. Vi skal bare finne sammen i grupper på 5-10 som vil noenlunde det samme. Skolens formål er "å lære å lære".

Flere rapporter følger -

hilsen Lars Hansen.

OSS ÅNDELIGE IMELLOM....

I Gatevisa nr. 2/76 slenger El Desperado ut en rekke påstander om Vannbæreren som jeg gjerne vil få svare på. Min første tanke var å ta opp hvert enkelt punkt, f.eks. den nedlatende karakteriseringa av Gurdjjeff, Rosenkorsordenen, Dybwad Brochmann og andre som ikke deler hans desperasjon som reaksjonære, eskapist osv., men jeg skal stå imot den fristelsen av hensyn til spalteplassen i Gatevisa (og til lesernes tålmodighet!).

Det som skiller mellom El Desperados og Vannbæreren linje er ikke bare måten vi ser verden på. Mr. Desperat er materialist, sågar én dialektisk en, noe han beviser ved et vell av fraser av typen "den virkelig utbyttede klassen" ("proletariatet" formoder jeg, hvor nå de eiendomsløse massene måtte skjule seg i haugene av fargefjernsyn). For ham er enhver interesse for åndelige spørsmål lik med Per Lønning eller George Wallace(?). Sjøl har jeg tidligere vært ateist men har etterhvert fått øynene opp for at materialismen bare kan forklare deler av virkeligheten skikkelig. I hvilken grad ulike religiøse retninger kan hjelpe oss til å forstå hva livet er må vi drøfte, minst mulig fordomsfritt.

Og her er vi ved den grunnleggende forskjellen mellom VB og El Desperado. For oss er intet system absolutt tilfredsstillende, og intet vil heller kunne bli det. Ethvert verdensbilde er bare et redskap. Bedre enn å lese den beste reisekildring er sjøl å møte det fremmede, det ukjente.

Derfor begrenser vi ikke stoffet i Vannbæreren til artikler skrivi av folk vi er fullstendig enige med, eller som kan plasseres i samme religiøse eller politiske skuff. Om Gurdjjeff ikke var interessert i Lenins "kommunisme", må vi derfor la være å lære noe av ham om sammenhengen mellom ulike livsformer i universet? Hva kan Lenin lære oss om det, kjære Desperado? Mener du at det er forkastelig å interessere seg for annet enn politiske teorier?

Når det gjelder redaksjonelle kommentarer er vi mest mulig tilbakeholdne, fordi vi er redde for å misbruke vår redaksjonelle makt. Det vi har sett av denslags i f.eks. Gatevisa, Trollskrift, Folkebladet osv. viser at den viktigste funksjonen slike kommentarer har er å trekke oppmerksomheten bort fra artiklene. Vi stoler på at leserne sjøl er i stand til å trekke ut av artiklene det de har nytte av, og sile fra det øvrige.

Skal vi mene noe med slagorda om frihet må vi sjøl prøve å være så frie at vi kan møte folk og meningene deres åpent, med hele oss, ikke bare som ideologiske maskiner, gjennom ei ferdiglagt ramme.

For Vannbæreren
Jan B. Vindheim.

PS: Pass på å fa med en redaksjonell hale, nå!

MISFORSTÅELSE?

Jeg har ved en misforståelse kommet til å lese Gatevisa nr. 3/76, og føler meg etter dette infisert av avisas innhold. Da jeg p.t. er innsatt (utsatt) i en av fengselsvesenets (destruksjonsvesenets) anstalter ber jeg om å få avisa tilsendt gratis.

Terje

Hjerneføde fra Paranoia

Send bestillinger fra lista under til PARANOIA HJERNEVASK, Hjelmsgt. 3, Oslo 3. Du betaler i postoppkrav når sendinga kommer. Porto kommer i tillegg...

BØKER - HEFTER

Fridikt 1 (poesi av GA-lesere)	3,50
Fridikt 3	3,50
Dag Kongsvik: Rablebok	4,-
Vannbæreren nr. 5	10,-
Vannbæreren nr. 6	10,-
Vannbæreren nr. 7	20,-
Vannbæreren nr. 8	10,-
Ekstremisten nr. 1	10,-
Trollskrift nr. 1 (litterært)	5,-
Trollskrift nr. 2 (tidsskrift)	5,-
Politikkens Irrasjonalitet (Brinton)	5,-

"Artsy Fartsy Funniers":

80 siders bok på engelsk om undergrunnstegneseriens historie. Med biografier og eksempler 17,-

ALTERNATIVE TEGNESERIER

TEGNESERIER er ikke bare Donald og Stomperud. I de siste åra er det dukket opp en flora av undergrunnstegneserier, ikke beregnet på mindreårige. Sykelige, moralsk nedbrytende og venstrevidde, sier noen. Vi ser heller på dem som dels utflippa humor, dels som sunne oppgjør med etablerte ideer i samfunnet. Temaene varierer fra erotikk og rusmidler til politivold og økokrise.

Vi kan ikke gå god for alle de ville påfunnene til tegnerne, men vi vil gjerne la flere få del i deres særegne verden.

Vi kan tilby det meste som er laget av norske alternative tegneserier, og et utvalg av det beste blant flere hundre amerikanske.

Norske tegneserier

Feite Freddy 5 (Terje Nordberg/ Crumb/Shelton), 40 sider	4,-
Feite Freddy 4 ("Kong Lov" av Thor Sivertsen&Crumb) 32 s.	2,-
Fetter Pran (Terje Nordberg)	5,-
En Fågel er loss (Nordberg/ Inge Iversen)	3,50
Instant Karma (Arne Isachsen)	1,-

Amerikanske tegneserier

(kr. 5 pr. stk.)
GILBERT SHELTON:
Freak Brothers 1, 2, 3, 4
Fat Freddy's Cat
Wonder Warthog 2

ROBERT CRUMB:
Zap 0, Zap 1
Mr. Natural 1, Mr. Natural 2
Dirty Laundry
XYZ
Hytone Comix
Black & White

DIVERSE TEGNERE:

Zap 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8
(med serier av Shelton, Crumb, Griffin, Moscoso, Clay Wilson, Williams m.fl.)
Tales from the Tube
(Griffin, Williams, Crumb)
Arcade 1, 2, 3
(Crumb, Shelton, Lynch, Osborne m.fl.)
NB! Prisen for Arcade-heftene er kr. 8,-
Junkwaffel 1, Junkwaffel 2 (Bodé)
Slow Death 2, Slow Death 3
(Corben, Jaxon, Osborne)
Anomaly 4 (Corben, Kline, Strnad)
All Duck Funnies (Kinney, Sonntag m.fl.)
Inner City Romance (Colwell)
Radical Rock (Colwell)
Brain Fantasy 2 (Todd, Smith, Becker)
Harold Hedd 1, Harold Hedd 2 (kr. 10,-)

ROCK-TEXTER

Paranoia tilbyr også hefter med tekster av rock-artister. Heftene inneholder stort sett alle kjente innspillinger med artistene. Det er ikke besifringer til tekstene.

Bob Dylan	20,-
Rolling Stones	17,-
Beatles	17,-
Crosby, Stills, Nash & Young (også solo-LP'er)	14,-
Van Morrison	12,-
Pink Floyd	10,-
Janis Joplin	8,-
Jimi Hendrix	10,-
Leonard Cohen	9,-
Lou Reed	9,-
The Band	10,-
Led Zeppelin	10,-
Who	15,-
Jethro Tull	10,-

ROBERT CRUMB

Jaap van Huyssmands Minde

er det eneste stedet i Oslo hvor du kan finne et rikt utvalg i anarkistisk, frihetlig sosialistisk og motkulturell litteratur.

"Jaap" er bokcafeen i Hjelmsgt. 3. Vi har bøker og tidsskrifter - norske og utenlandske - som du kan bla i eller (helst) kjøpe, og vi har pamfletter og plakater. Hvis du er heldig får du også noe lunkent piss fra kaffekokeren. (Byens billigste kaffe & the.) NB. Hyggelige mennesker. NBNB. Du risikerer å forlate stedet ribbet til margen for penger, men beriket med livsfarlig anarko-litteratur!

ÅPENT FRA KL. 16 - 19. LØRDAGER FRA KL. 12 - 16.

NB. Skriv til oss og be om bokliste!

NB igjen! VÅR ØKONOMISKE SITUASJON ER ELENDIG! Vi startet denne bokcafeen for noen år siden som et idealistisk tiltak, uten penger. Vi hadde som hensikt å spre litteratur på en billigst mulig måte, og har hele tiden satset på alternativ litteratur. Dette har ført til at vi hele tiden har hatt en katastrofalt dårlig økonomi. Skal vi være i stand til å holde cafeen ajour med nyere ting innen alternativ litteratur - TRENGER VI PENGER!

Vi har laget et støttefond, og hvis du vil hjelpe oss kan du sette penger inn på det. Satsene ser sånn ut:

Hvis du betaler

- 15 kr. sender vi deg månedlig oversikter over nye ting vi får inn
- 50 kr. det samme, men i tillegg får du tilbud om å kjøpe ekstra billig materiell
- 100 kr. samme igjen, men i tillegg får du 10% rabatt på alt du kjøper i ett år
- 500 kr. atter det samme, men rabatt-tilbudet gjelder EVIG

Jaap van Huyssmands Minde
Hjelmsgt. 3, Oslo 3
Postgirokonto 22 02 4 71

All makt til
fantasien &
arbeiderrådene!

GATEAVISA

ALTERNATIVET TIL
KLASSAKAMPENS
ROTASJONS-KAMPANJE!

ROTER SELV MED
GATEAVISA!

DAGBOK FRA EN OKKUPASJON

15. september ble Munkedamsveien 92 i Oslo okkupert for annen gang i høst. Første okkupasjon skjedde et par uker før, og bakgrunnen var den samme: Firmaet A/S Platou, som har feste-avtale har latt huset stå tomt i to år. Med tanke på bolignoden krever okkupantene at huset tas i bruk igjen.

Etter første okkupasjon var politiet raskt på plass og kastet okkupantene ut. Denne gang var okkupasjonen grundig forberedt, og huset ble straks solid barrikadert for å ta motet fra politiet.

En av okkupantene har skrevet en dagbok om okkupasjonens orlop fram til Gatevisa gikk i trykken 22. september.

ONSDAG KVELD: Vi er akkurat kommet inn i huset, og det skjer en masse hele tiden. Et filmteam har filmet hele innmarsjen, og da de siste var på vei inn kom politiet. Alt var kaotisk et par minutter, med filmlys i alle vinkler + politi og okkupanter som løp om hverandre.

Men nå sitter alle på det lille rommet godt lenket sammen, og politiet fant oss til tonene av "Når kas-

tanjene blomstrer", framført på ukulele.

I alt virvaret anslår de oss til å være 40-50 mennesker (vi var 28). De måtte bare gå igjen, temmelig forbanna over å bli filmet fra alle bauger og kanter i en hel time.

Klokka er fire om natta, og vi holder på å snekre forsvarsverker i hagen og huset. Nå roper de fra taket (vi har kontinuerlig vakt der oppe) at det er snut i hagen. De fire som holdt på å lage barrikader ved

porten, kommer løpende i hundre og femti, og det eneste vi ser gjennom vinduet er en masse skygger som sprinter vilt rundt huset.

Senere: To av de fire ble arrestert, - de kom seg ikke fort nok inn gjennom vinduet. Dette var litt for jævlig. Folket blir reddet for å gå ut. Stemningen er litt usikker.

Senere møter vi arrestantene og får vite at de kom ut igjen etter tre timer.

TORS DAG KL. 12: Vi sitter på taket og har vakt. Stemningen er ganske spent, alle venter bare på signaler om politi og masse svartemarjaer. Huset er ferdig barrikadert, alt har gått som planlagt hittil, bare snuten lar vente på seg.

TORS DAG KVELD: De kom ikke i dag - folk er stort sett overrasket, men tar det som et godt tegn.

FREDAG MORGEN: Etter allmøtet går vi opp på taket, det er nydelig å sitte der ute i det fine været. Det blir spilt ukulele og kasu og sunget, stemningen er høy. Alt er stille.

FREDAG KVELD: Er akkurat kommet tilbake fra matekspedisjon, har vært hos en som bor i nærheten og laget mat til alle sammen.

Er på vakt på taket, klokka er 0,31. Det kommer noen opp alleen, tydelig beruset. Det er tydeligvis ingen av våre - ser ut til å være representanter for den lokale "silke-rampen". De lager bråk og vi slår alarm.

Har vært ute og pratet med menneskene, det lyste omtrent hakekors ut av øya på dem, og for å sitere Lennon: Har aldri møtt mennesker som er så forkrøpla i hue... Den jeg snakket med skrøt pappas lommebok og stilling høyt opp i skyene, og var

Forts. s. 5

1. AKT

DA Huset ble okkupert for første gang - to uker før okkupantene tok det i besittelse for alvor - kunne de som kom for å innta huset, straks slå fast at det eneste "ubøelige" var at det manglet vann og strøm...

Den første husokkupasjonen varte en natt. Om morgenen dagen etter kom to politimenn og spurte hvor mange de var. Mens okkupantene holdt på med pussing og rydding i sin nye bolig, og en del av dem var ute i byen et ærend, dukket plutselig selveste skipsmegler Platous vaktmester opp, etterfulgt av fire politibiler, et hav av uniformerte og nok en representant for huseieren. Fem av okkupantene havnet på politistasjonen.

Selv om den første aksjonen dermed var mislykket, ikke minst fordi vaktholdet var dårlig, gjorde de en svært god erfaring: Med løpesedler, stands og henvendelser klarte de å opprette en god kontakt med nabolaget. Og ikke bare kontakt, men direkte støtte fra naboer som synes det er for galt at et så fullt beboelig hus skal stå tomt i årevis.

"KRUTTÅRNET" — ny sosialistisk dagsavis!

De som trodde at behovet for meningsytringer på venstresida er dekket i og med at Klassekampen, Ny Tid og Friheten skal komme ut oftere, later til å ha tatt feil. Fra april 77 skal det nemlig dukke opp enda en avis i floreen: KRUTTÅRNET.

Ifølge de folkene som er i gang med planene for avisa, skal dette bli noe ganske annet enn pliktskyldige opp-

gullp fra partiprogrammene. KRUTTÅRNET bekjenner seg som en udogmatisk avis som vil dekke det daglige nyhetsbehovet ut fra et sosialistisk syn, men uten å være knyttet til en bestemt politisk gruppering.

KRUTTÅRNET vil bestrebe seg på å dekke det daglige informasjonsbehovet uten å "sile" stoffet etter hva det snakkes om evt. hva det bør snak-

kes om i politiske kretser. Dette samtidig med erkjennelsen om at det ikke er hva det blir skrevet om, men hvordan stoffet blir presentert, som er avgjørende for den våkenhet og sosialistiske "samvittighet" som KRUTTÅRNET vil bekjenne seg til.

Foreløpig stiller redaksjonsgruppa svakt når det gjelder stab såvel som penger. Informasjons- og diskusjonsmøte om den nye avisa skal imidlertid finne sted i Folkets Hus i Oslo lørdag den 2. oktober klokka 11. Hva som kommer ut av det møtet, vil trolig bli avgjørende for KRUTTÅRNETS framtid.

Lokaler har avisa imidlertid fått: du finner arbeidsgruppa i Teatergata 3, Oslo 1.

Gateavisa vedtar politisk plattform

Vel, egentlig så seg rolig om "overstilt" "Sjefredaktør" som ikke kan bli et medlem av SV, heden av og motkultur 1967 og 1971. Se i avisen om vekke Av og Pp på fredag 1. januar ikke rødt. 1968 og 1971. Se i avisen om vekke Den for "utøvende" (som også er framside) av og motkultur (og lødende Italia), ved Vi sit n av og motkultur til Lenins tese om vane og motkultur "union" - bevissthet SAG i Berg og motkultur i disse bevegelsen. L. og motkultur. Disse

Dette bugnende bladverket er på vei til:

Retur til Gateavisa, Hjelmsgt. 3, Oslo 3

Ansvarlig redaksjon for dette nr. er:

A. Bjørkly
M. Eriksen
S. Morgenstjerne
V. Vestel
K. Wiedswang

Takk til Leif, Stig, Ragnar, Terje,
Guri og Petter.

Medlem av Alternative Press Syndicate.
Trykt i A/S All-Trykk. Opplag 6000.

HVORFOR ABONNERER IKKE ALLE?

Ga avisa mersmak? Som abonnent er du sikret ferske aviser i framtida.

Abonnementet koster 30 kroner for ett år, dvs. for 10 numre. Vi gir melding om når abonnementet løper ut.

Ved å tegne abonnement får du også tilsendt GRATIS LESESTOFF:

4 gamle numre av Gateavisa, 1/73, 1/75, 4&75 og 2/76.

ELLER

POLITIKKENS IRRASJONALITET av den engelske rådssosialisten Maurice Brinton. Pamfletten foreligger nå på norsk. Den er på 44 sider og tar opp

bl.a. disse spørsmålene: Hvorfor er ikke majoriteten av den utbyttede arbeiderklassen revolusjonære? Hvilke forhold ligger til grunn for undertrykinga i kjernefamilien? Hva kan Wilhelm Reich lære oss? På hvilke punkt sviktet Freud? Hvordan oppstod fordommene? Hva var galt med karakterstrukturen til dem som gjennomførte den russiske revolusjonen?

Pamfletten er laget av Revolusjons-trykk, Oslo.

Send pengene til postgirokonto
2 23 03 32
Gateavisa
Hjelmsgt. 3
Oslo 3

Bruk postgiroblanketten som (trolig) er lagt inn i avisa, eller fyll ut en på postkontoret. Oppgi hvilket av gratis-tilbudene du vil ha.

Bli Gateavisselger!

Selv om Gateavisa fra nyttår selges i Narvesen, vil vi legge stor vekt på å ha egne selgere rundt om i landet. Uten den direkte kontakten med selgere vil mange fortsette å være uvitende om avisas eksistens.

Idag har vi selgere på ca. 50 steder, men dekningen kan ennå bli mye bedre. Vi oppfordrer derfor folk til å bestille aviser for salg i det miljøet der de befinner seg. Prøv f.eks. med et an-

tall av dette nummeret og vurder om du vil bli fast selger.

Avisene betales når de er solgt, og usolgte blader kan returneres. Av salgsprisen på 3 kroner kan selgeren beholde 25%, dvs. 75 øre.

Det varierer sterkt hvor mange eksemplarer folk selger, men 25 - 50 er det vanligste nivået.

Bestill fra Gateavisa, Hjelmsgt. 3, Oslo 3.

Kjøp denne avisa i originalt papirformat i nettbutikken vår.
WWW.GATEAVISA.NO